

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chase_James_Hadley-Kdo_je_Mallory.PDB

PDB Name: Chase_James_Hadley-Kdo_je_Mallo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2003
Modification Date: 22.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KDO JE MALLORY

James Hadley Chase

Kapitola první

1.

Když Corridon s rukama vraženýma do kapes trenčkotu a s měkkým kloboukem s širokou střechou staženým hluboko do očí kráčet po Old Compton Street, bylo už hodně po půlnoci a z černé nacucané oblohy lezavě mrholilo. V tomto malém koutku Soho nebyla ani noha; pobudy, kteří se tu obvykle potulovali, zahnal pod střechem déšť, který se spustil už za soumraku.

Na rohu Old Compton Street a Frith Street se Corridon zastavil, aby si zapálil cigaretu. Když si rukou zaštitil zápalku, aby mu mokrá vítr nezhasil plámenek, natahoval uši, jestli za sebou neuslyší kroky, ale nezaslechl nic, a když se přes rameno ohlédl, viděl jen, jak se za ním ve tmě utápí mokrá, liduprázdná ulice.

Odhodil sirku do kanálku, přidal do kroku a zamířil do Frith Street.

Posledních čtyřicet hodin měl pocit, že dva nebo tři lidé se mu kdovíproč na každém kroku lepí na paty.

Nic nového pod sluncem. V minulosti ho sledovala policie. Za války, když patřil do skupiny hochů z rozvědky, pověřovaných jednorázovými úkoly, po něm šlo gestapo. Dodneška v něm přežíval neomylný instinkt, který mu napověděl, že je sledován. Zaboha však nyní nenacházel důvod, proč by se o něj zrovna teď měl někdo natolik zajímat, že se na něj věší. Musel připustit, že si nepřátele získával snadno. Určitě by se našlo pár lidí, kteří by si s ním rádi vyrovnali účet, ale Corridon se nijak netajil tím, kde bydlí, a kdokoli si na něj mohl políčit, aniž by se na něj hodiny a hodiny lepil. Nedokázal si situaci vysvětlit a dráždila ho.

Jelikož si teď byl naprosto jistý, že nefantazíruje, vydal se v noci, kdy by psa nevyhnal, ven, aby některého ze stopařů zahnal do kouta a donutil ukázat barvu, ale prozatím bezvýsledně. Blížila se jedna. Obrátil se, popoběhl zpátky, schoval se a čekal v naději, že je utáhá, zaskočí, když nebudou ve střehu, ale zůstávali stále neviditelní a šaliví jako přeludy.

Jenomže on má nekonečnou trpělivost. Dřív nebo později někdo z nich uklouzne.

Nedaleko byl klub Ametyst - vlastně v uličce ústící do Frith Street. Rozhodl se, že právě tam zabrousí a nechá je, ať si čekají v dešti. Třeba někoho zahlédne, až se mrkne z okna v horním patře klubu. Přinejmenším jim čekání v dešti zchladí horlivost.

2.

Klub Ametyst, jeden z řady typických zapadáků v Soho, který posloužil jako útočiště, když se v okrsku vyrojilo příliš mnoho policajtů, a kde jste si mohli v kteroukoli denní i noční dobu dát něco k pití, stál na konci slepé uličky. Budova kdysi sloužila jako skladiště vína, ale nyní dostaly stěny ostře žlutý a červený nátěr, uvnitř se objevily stolky se skleněnými deskami a proutěná křesílka a na zdech visela zaprášená zrcadla. Na druhém konci sálu za barovým pultem prohnutým do vlnovky stál Zani - tmavý obr, umaštěný a krutý. Skoro stejně široký jako vysoký, s negroidními rysy, připomínal Corridonovi postavu z hororu.

Zanimu Ametyst patřil. Zani měl rovněž pod palcem většinu švindlů, které se v Soho provozovaly. Řvavý oblek, sněhobílá košile, ručně malovaná kravata a velký brilantový prsten na malíku levé ruky se k němu hodily jako pěst na oko.

V klubu sedělo na dvacet hostů. Když Corridon sešel ze schodů z předsálí dolů do hlavní místnosti s barem, všichni po něm přes mraky tabákového kouře podezíravě hodili okem a všeobecný hlahol poněkud potuchl. Při pohledu na vojenský střih Corridonova pláště, široká ramena a celkové držení těla se trochu ošili. Na první pohled poznali, že není ani jeden z nich, ani policista, a zvědavě odhadovali, kam s ním.

Corridon mírné pozdvižení, které způsobil, nechal plavat a zamířil rovnou k baru.

"Slyšel jsem, že ses vrátil," uvítal ho Zani a napráhl vlhkou pracku, "a nevěřil jsem tomu. Co tě sem táhlo? Kdybych já mohl z téhle všivě země vypadnout, vypadl bych a nikdo by mě tu neviděl."

"O nic bychom nepřišli," utrousil Corridon a podávanou ruku přehlédl. "Dám si jednu skotskou, jestli mě neotráví."

Přistrčil si stoličku a posadil se.

V protějším rohu stíral víc než skvěle piano malý hubeňour v červenobílé kostkaté košili a šedých umolousaných flanelkách.

"Moje pití tě nikdy nemůže otrávit," zamrzl Zanimu úsměv. "Vždycky jen to nejlepší. Tumaš, ochutnej." A poslal po pultu skleničku i láhev.

Zatímco si Corridon naléval, Zani pokračoval: "Slyšel jsem, že jsi byl ve Státech."

"To je pravda, ale měli tam moc vydatnou baštu, proto jsem vzal draka."

Zani přimhouřil oko a vševědoucne se uchechtl.

"Mně se doneslo něco jiného. S policajty pryč tam není lehké pořízení, co ty na to?"

Corridon upíral oči do sklenice, potom pohled tvrdě zvedl.

"Jednou ti někdo kušnu rozbitou lahví zavře - možná to budu

já."

Zani se přestal pochechtávat.

"To byl jenom fór. Výlet ti moc náladu nezvedl, co?"

"Jsem v pohodě. A svoje vtípky si nech pro ty trouby, co si na ně potrpí. Já o ně nestojím."

Chvilí zavládlo rozpačité ticho, potom se Zani ozval: "Jak se tedy máš? Hodně práce?"

"Ujde to," odpověděl Corridon ostražitě. "Sháněl se po mně někdo?"

"Ne, byl jsi pryč moc dlouho. Lidi rychle zapomenou." Zani Corridona s prohnanou zvědavostí sledoval. "Do čeho se po návratu chceš pustit?"

"Moje věc. Čím míň o mně víš, tím míň toho dokážeš vyslepičit svým policajtským kamarádíkům. Rawlins tu nebyl, vid? Chci říct, neptal se po mně?"

"Vždycky zaběhne," pokrčil omluvně rameny Zani. "Ale o tobě se nezmiňoval. Zatímco jsi byl pryč, povýšili ho. Je teď detektiv-seržant, jestli to nevíš."

Policie jej tedy nesleduje. Kdyby je zajímalo, co je s ním, vyzpovídali by Zaniho. Zani odjakživa pádil se zajíci a štal se smečkou. Jen málokdo věděl, že dává policii informace. Corridon ano. Postaral se při své práci, aby mu podobné věci neunikly. Je to nejjistější cesta, jak se vyhnout malérům

"Někomu moc ležím na srdci," prohodil. "Od rána mě špehují."

"Pro tebe žádný problém. Co jsem slyšel, gestapo tě nahánělo dva roky. A nikdy tě nechytily, co?"

"Jednou," řekl Corridon a zvážněl. "Ale tentokrát jde o něco jiného. Chci vědět, co se vlastně děje. Však na to přijdu."

Dopil whisky, zaplatil a vstal od baru. "Chvilku posedím. Leje jako z konve."

"Posluž si. Víš, že můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít. Máš chuť na nějakou holku?"

"Z ženských jsem vyrostl," ušklíbl se cynicky Corridon. "Krom toho, ty tvoje křehotinky jsem viděl... díky, nic pro mne."

Odloudal se ke klavíru s vědomím, že muži i ženy u stolečků ho nadále horlivě sledují.

"Zdravičko, Maxi," pozdravil klaviristu.

Muzikant nepřestal hrát. Téměř bez pohybu rtů odvětil: "Těbůh."

Corridon sledoval prsty létající po klávesách s výrazem uctivého zájmu v drsné tváři. Ti, kteří ho pozorovali, si museli myslet, že ho přivádí v úžas hráčova technika.

"Jaké máš novinky, Maxi?"

Max začal hrát "Noc a den". Hubený obličej se mu stáhl, jako by píseň přivolávala bolestné vzpomínky.

"Ptala se po tobě jedna holka," řekl s ústy zavřenými jako břichomluvec. "Přišla předevčírem s Crewem."

Corridon si oklepl popel z cigarety a dál nespouštěl oči z kmitajících se prstů.

"Kdo to byl?"

"Nemám páru. Předtím tu nikdy nebyla. Kapku jako cizinka: mladá, tmavovlasá, velké oči, černý svetr a šponovky. Jmenuje se Jeanne. Crew z ní měl nahnáno."

"Co chtěla?"

"Ptala se mě, jestli vím, kde bydlíš, a jestli ses tu v poslední době zastavil. Řekl jsem, že nevím, a že jsem tě neviděl."

Corridon nepřítomně přikývl.

"Nic víc?"

"Dala se slyšet, že když Crewovi prásknu, že ses tu ukázal, bude to hlídat pět babek."

"Pět babek?" povytáhl Corridon obočí. "To abych za Crewem zašel."

"Mě vynech."

"Jasně. Díky, Maxi. Neproděláš."

"Nemám strach," pravil Max a pootočil se na židli. "Myslel jsem, že ses vypařil nadobro. Effie bude zářit, až tě zase uvidí."

Corridon se usmál.

"Jak se jí vede, Maxi?"

"Parádně se znátořila. Nebýt toho zaječího pysku, hned bych za ní začal brousit. Má teď postavičku jako panenka. Úplný zázrak, co se z ní vyklubalo."

Corridon vylovil pětilibrovou bankovku, schoval ji do dlaně a pustil do otevřeného klavíru.

"Drž dál jazyk za zuby, Maxi," připomenul Corridon klavíristovi a vydal se pryč.

Když Max "Noc a den" vystřídal "Mužem, kterého miluju", povzdychl si, až mu vzduch v úzkých nosních dírkách zapískal.

3.

Crew... na Crewa Corridon zapomněl. Neviděl ho čtyři roky. Vrátil se v myšlenkách do minulosti a vybavil se mu obraz vysokého, zženštilého chlápka s ulízanými světlými vlasy a rudým karafiátem v klopě, vždycky v dokonale střiženém obleku. Crew byl odjakživa trochu záhada. Nikdo neměl tušení, kde bere peníze. Jedni tvrdili, že ho živí ženské, jiní zas,

že si ho platí policie jako práskače, ti méně zaujatí připouštěli, že má soukromý příjem. Jaktěživo nepracoval, a když na něj někdo narazil, pak jedině po setmění kolem Piccadilly, nebo jste ho našli přilepeného u baru v některé lepší hospůdce poblíž Leicester Square. Lidé ho neměli rádi a nikdo mu nevěřil.

Přestože Corridon znal Crewa dobře od vidění, do řeči se s ním dostal jen jednou. Hrál se poker. Corridon pořád vyhrával, ale sotva se do hry zapojil Crew, karty se k němu otočily zády. Po třetím rozdávání nachytal Crewa, jak podvádí, a okamžitě ho vzal lahví od piva přes hlavu a natrhl mu na čele pěkně dlouhý šrám. Je možné, uvažoval Corridon, že si Crew dodneška fouká na bolístku a nezapomněl? Corridon házel všechny ublíženosti za hlavu a připadalo mu směšné, aby si někdo pamatoval, co mu kdo provedl před čtyřmi lety; jenomže najdou se takoví. Jestli si s ním bude Crew chtít vyrovnat účty, bude nebezpečný. Má neobyčejný talent míchat se do záležitostí jiných lidí. Ale kdo je to děvče? táhlo Corridonovi hlavou, když se usadil u rohového stolu se sklenkou whisky a vnímal, jak ho Zani přes zakouřený sál pozoruje a hosté u ostatních stolků mu také ještě myjí hlavu. Co je ta holka zač? Vypadá jako cizinka - mladá, tmavovlasá, má velké oči. Corridon zalovil v minulosti, ale ani jedna z dlouhé řady žen, které znal, popisu neodpovídala. Kdysi se na ženy jen třásl, ale kde je těm časům konec. Po zkušenostech z války už pro něj nic nemělo význam a nic ho nezajímalo.

Zvedl se, jako když ho vystřelí, a vrátil se k baru.

"Vede z některého pokoje nahore okno do ulice?" zeptal se nakloněný přes pult až k Zanimu.

"A když vede?" opáčil Zani podezíravě.

"Chci se z něj podívat ven."

"Dobrá," připustil Zani po zaváhání. "Z pokoje od Effie je vidět. Ještě nespí. Zavolám ji." Přešel ke dveřím u konce baru, otevřel je a pronikavě hvízdal. "Hej, Effie! Pojd' sem na moment!" Vrátil se ke Corridonovi. "Co chceš z toho okna vykoukat?"

"Starej se o sebe," odsekl Corridon. "Poslední dobou moc strkáš nos do mých věcí, Zani."

"Člověk se nemůže ani zeptat?"

"Kuš!" odbyl ho Corridon. "Dělá se mi špatně, jen otevřeš zobák."

Dveře za barem se otevřely a objevila se Effie. Když ji Corridon viděl naposledy, bylo jí patnáct - neohrabaná, stydlavá dívčina, hubená jak tyč od smetáku. Corridon se až lekl, jak za poslední tři roky vypsěla. Max měl pravdu. Nebýt toho nešťastného rozdvojeného rtu, byla by doslova krásná.

Jakmile Corridona spatřila, do tváří jí vletěl ruměnek a rozzářily se jí oči.

"Nazdar, Effie, už jsi na mě zapomněla?" prohodil ledabyle. Věděl, že ho zbožňovala. Náklonnost až za hrob si u ní získal veselým kamarádstvím - trocha žertování ho nic nestála.

Zani ji asi před šesti lety našel před klubem. Dovtípl se, že utekla z domova, protože odmítala prozradit cokoli o rodičích, odkud pochází, neřekla ani, kde bydlí. Byla škaredé stvořeníčko, podvyživená a špinavá, uprostřed rozpůleného rtu jí svítily dva velké zuby. Jenomže Zani nebyl tak choulostivý. Potřeboval pomocnici v kuchyni, a když se po děvčeti nikdo nesháněl, poskytl jí střechu nad hlavou a proháněl ji stejně nelítostně jako všechen ostatní personál.

"Zdravím vás, pane Corridone," hlesla a couvla.

Zani pořouchle sledoval, jak se topí v rozpacích. Podle něj by byla pěkná bžunda, kdyby se Effie do Corridona zamilovala.

"Vezmi ho k sobě nahoru. Chce se na něco kouknout z okna. Dohlídni na to."

Corridon přešel za Effií na druhou stranu baru a otevřenými dveřmi do chabě osvětlené chodby. Když za sebou zavřel a hudbu i šeptající hlasy nechal za dveřmi, popadl Effii za ruce a přitáhl si ji.

"No tak, nemáš radost, že mě zas vidíš, Effie?" usmál se. "Vsadím krk, že jsi na mě dočista zapomněla, i když se tváříš, že ne."

"Ach ne, nezapomněla jsem," protestovala skoro bez dechu. "Namouduši, vážně ne. To bych nikdy nemohla. Ale vůbec mě nenapadlo, že byste se mohl vrátit."

"No vidíš, pleteš se. Stýskalo se mi po tobě, Effie." A jak ji držel jen kousek od sebe, překvapeně zjistil, že se mu opravdu stýskalo. "Přes noc jsi dospěla. Hotová krasavice."

Ruka jí vylétla k ústům.

"Neměl byste tak mluvit. Není to pravda."

"Tohle nic není. Víš, teď už jsi dost velká, abys mohla na operaci." Zničehonic mu hlavou bleskl nápad, a aniž zvážil důsledky, nahlas jej vyslovil: "Znám chlapíka, který to umí. Byla bys ráda, ne? Až seženu dost peněz, necháme to udělat. Brzy. Možná za měsíc." Jenomže už ve chvíli, kdy se slyšel, mu docházelo, že vlastně nic nemyslí vážně.

Odjakživa ho posedají takové bláznivé nápady. Sotva před týdnem div neomdlela babka, které dal pět liber za kytičku bílého vřesu jen proto, aby se popásl, jak má z takové sumy oči až na čele. A ještě týž večer uviděl před divadlem na Strandu chudě oblečeného kluka s děvčetem, jak si toužebně prohlížejí fotografie baletu, koupil dva lístky do lóže, kam se smí jen ve večerním, a s úsměvem se díval, jak jim dárkem vyrazil dech.

Tentokrát však nevyvážené tak lacino a Effiin výraz, který jasně vypovídal, že mu věří, ho poněkud vyvedl z míry.

Připomněl si, že slepá víra, kterou k němu chová, ho někdy až děsí. Když byl za války v Londýně, strávil v Ametystu hodně času a popuzoval Zaniho, protože pravidelně zapadal do kuchyně a pomáhal Effii s nádobím. Zprvu proto, že mu ji bylo líto a hřálo ho na duši chovat se jako lidumil. Jenomže tahle hra rozhodně nebyla jednostranná. Brzy s údivem zjistil, že Effie pro něj mnoho znamená, nebo spíš, že pro něj mnoho znamená její obdiv. Jednou se mu svěřila, že se za něj každý den modlí, a Corridon se jí vysmál. Zvláštní však bylo, že když ho mělo v rukou gestapo, právě pomyšlení na Effiiny večerní modlitbičky ho drželo nad vodou. Byla jediná živá duše, kterou jeho osud trápil, a někoho takového člověk potřebuje. Je snadné posmívat se modlitbám, dokud stojíte pevně na nohou, ale dřív nebo později jde do

tuhého a bez jisté kotvy je vám ouvej. Člověk musí někoho mít - i když je to jen služička s rozštěpem. Effie víra vracela Corridonovi téměř zapomenuté sebevědomí.

Hleděla na něho s napjatým očekáváním. "Za měsíc?" Stejně toužebně ulpí očima psík na kosti, kterou má na dosah.

"Ne, to se určitě tak rychle nepovede."

"Možná tedy za šest týdnů. Nevím. Zaleží na penězích. Nejpozději za pár měsíců bych je měl mít." Mluvil ostře a měl na sebe dopal. Operace bude určitě stát nejméně stovku, možná dvě. Neměl tušení, kolik bude muset vyklopit. Muselo mu přeskočit, když něco takového sliboval. Ale jednou slíbil. U Effie nemůže vzít slovo zpátky.

Ostrý tón v jeho hlase bystře zachytila.

"Ale vy potřebujete peníze pro sebe. Nic se neděje. Mně to namouduši nevádí. Stejně jste moc hodný."

"Přestaň, Effie," zarazil ji a najednou byl rád, že slib dal. Je načase, aby pro Effie něco udělal. Nemůže čekat, že se za něj bude modlit pro nic za nic. "Pojd'. Odved' mě nahoru. O všem si popovídáme jindy."

Byla ráda, že se mohla vymanit z jeho počůchlého úsměvu, a vyběhla po schodech. Pomalu stoupal za ní a hlavou mu táhlo: stává se z tebe bábovka. Nejvyšší čas pustit se do pořádné práce. Ale já to zvládnu. Ta podivná holčina si to zaslouží.

Dohonil ji až na vrchní podestě.

"Sem," otevřela dveře.

Vstoupil do tmavé komůrky a praštil se o postel. "Nerozsvěcej," řekl, když vytušil, že se chystá otočit vypínačem.

"Venku je někdo, koho bych chtěl vidět."

"Kdo?" zeptala se a přešla za ním k oknu.

"To právě musím zjistit." Viděl až na konec slepé uličky a kousek Frith Street. Pouliční lampa vykrajovala stíny, ale v dohledu nikdo. Corridon hezkou chvíli číhal do šera. "Někde tu jsou," mumlal si pro sebe, pak otevřel okno a vyklonil se, až ucítil, jak mu obličej skrápí studený déšť. Pod sebou měl šikmou střechu.

"Kam lezete?" vyděsila se Effie, když přehodil nohu přes parapet.

"Chci se podívat líc."

"Vždyť spadnete!" Chytila ho za paži. "To nesmíte. Sjedete dolů!"

"Ale co bych padal," potlačil netrpělivost a vytrhl se. "Nic se neděje, Effie. Neškrabu se někam prvně."

"Ale stejně... prosím, nesnažte se..."

"Nevyváděj," okřikl ji, podržel se jednou rukou za římsu a po mokřích taškách se pomalu spustil až k okapu.

Z místa, kde stála Effie, bezpečně a v suchu, vypadala situace hroživě a Effie ten pohled nesnesla. Otočila se a obličej utopila v dlaních. Až mu srdce poskočilo, když viděl, jak se o něj třese.

Tašky byly mokré a mazlavé. Jestli uklouzne nebo se s ním ulomí okap, zřítí se po hlavě rovnou do uličky. Avšak možnost, že se zabije, ho ani nenapadla. Nemyslel na to, že může uklouznout. Soukal se k cihlovému výstupku, oddělujícímu Ametyst od sousední budovy. Usoudil, že právě odtamtud bude mít celou Frith Street jako na dlani. Studené kapky padající z velkého mraku se na střeše slévaly a stékaly v čírcích dolů. Jednou se okap pod váhou Corridonova těla prohnul a Corridon tiše zaklel, ale stihl se vyrovnat, chytit za odtokovou rouru a naklonit se tak, aby se mohl obezřetně mrknout do ulice. Jak počítal, měl teď dokonalý přehled a začal metodicky prohlížet tmavé vchody a průjezdy, pátral po zrádném pohybu či ohýnku cigarety, který by mu odhalil, kde se skrývá jeho špeh. Chvilí zůstal bez hnutí, nevnímal ani vodu, ani chlad, nespátlil však nic, co by mu upoutalo pozornost. Tvrdšíjné, vztekle čekal dál, nohy už mu dřevěněly a ruce na studené rouře ho zábly, oči však ani na vteřinu neprestaly pátravě hlídat ulici. Trpělivost růže přináší. Asi šedesát metrů od ústí uličky se nakonec přece něco hnulo. Jak už si Corridon na tmu zvykl, rozpoznal ve výklenku jednoho domu matný obrys postavy.

Právě v tu chvíli projel kolem taxik a reflektory osvitily i vchod. Corridon stačil zahlédnout malého pořízka v ošumělém olivově zeleném plášti zapnutém až pod bradu a s černým vojenským baretem naraženým na kulatou hlavu. Jakmile taxi přejelo a zabočilo do Old Compton Street, tma se opět zavřela.

Corridon nepochyboval, že právě tenhle chlapík po něm posledních čtyřiašest hodin pase. Jaktěživo jej neviděl, neměl tušení, o koho jde, a ani omylem si neuměl vysvětlit, proč tu v zimě a v dešti čeká, aby se mu hned, jak vyjde z klubu, znovu pověsil na paty. A byl si jistý, že není sám. Možná to děvče, co vypadá jako cizinka a Crew ji přivedl do klubu, je hned další z party.

Když se Corridon začal po okapu soukat zpátky do Effieho pokojíčku, rozhodl se, že s chlápkem v černém baretu si hlavu lámat nebude. Crew o tom bude vědět víc. Zani Corridonovi řekne, kde Crewa najít. Crew mu všechno poví.

Kapitola druhá

1.

Druhý den dopoledne, několik minut po desáté, dorazil Corridon ke Crewovu bytu.

Noc strávil v Ametystu, klímal na židli s nohama opřenýma na stole a bylo mu úplně jedno, že ho Zani přemlouvá, aby šel domů. Když se rozednilo, vyšplhal se opět na výstupek na střeše, ale po chlapovi s černým baretem jako by se zem slehla. Pro jistotu Corridon přelezl zeď vzadu za budovou a vytratil se z klubu uličkou vedoucí přímo do Dean Street. Odtamtud odjel taxikem do Charing Cross Road, tam se dal oholit, a do nedaleké kavárny zašel na snídani. Dopřál si bohatou, vypil několik šálků kávy, přečetl si noviny a vykouřil nepočítaně cigaret. Seděl u stolku před oknem zakrytým mušelínovou záclonou a neustále vyhlížel, kdy se objeví chlap s černým baretem, ale nedočkal se. Když nakonec kavárnu opustil, nejméně hodinu kličkoval zastrčenými uličkami West Endu, až si byl naprosto jistý, že ho nikdo nesleduje, a pak vykročil navštívit Crewa.

Crewovi patřil dvoupokojový byt nad trafikou v úzké uličce hned za Drury Lane. Do bytu jste se dostali leda kolem dvou smradlavých popelnic, blokujících přístup k holému schodišti vedoucímu na mizerně osvětlenou podestu.

Crewovy vstupní dveře byly na opačném konci.

Narazit na Crewa, jak se bezcílně potuluje po West Endu, napadlo by vás, že jste potkali nějakého člena diplomatického sboru nebo snad specialistu z Harley Street - vyhlášené ulice lékařů - samozřejmě odborníka, který se věnuje ženským chorobám. Působil dojmem důstojného a vlivného muže; zdrženlivé vystupování vedlo lidi k mylnému dojmu, že je mohovitý, vzdělaný, má postavení.

Crewa švalo, že musí bydlet v takovém ukořtěném koutě, ale protože bytostně potřeboval žít za přijatelnou činži blízko West Endu, nezbyvalo mu, než se spokojit s tímhle kutlochem. Protože zdaleka nebyl mohovitý. Přestože vždycky chodil pěkně oblečený a měl vystupování šlechtice, jediným jeho jméním byly hbité prsty. Povoláním - pokud to můžeme nazvat povoláním - bylo kapsářství; tajemství, které nikomu neprozradil a za něž se trochu stydl. Dokonce i Corridon, který měl celý West End přečtený a činnost všech členů zdejšího podsvětí znal jako chodící encyklopedie, netušil, čím se Crew živí.

Crew léta vybíral lidem kapsy. Z policie měl hrůzu a vězení se děsil, a proto si oběti přepečlivě vybíral, aby měl jistotu, že kořist vždycky vyváží riziko, které podstupuje. Prsty měl neobyčejně zručné. Dokázal stáhnout hodinky ze zápěstí, náprsní tašku ukrytou pod kabátem či pár manžetových knoflíků, aniž si oběť něčeho všimla. Otočit náramek nebo brož, otevřít kabelku, kterou měla dáma pověšenou na rameni, a vybrat z ní peníze pro něj byla dětská hra. Nikdo ho nepodezíral a ze všech nejméně policie, která věděla, že ve West Endu pracuje brilantní kapsář, a léta se ho snažila lapit. V době, kdy ke Crewovu domu dorazil Corridon, začalo se vlhkým oparem klubat slunce a zvýraznilo všechnu špínu a obecnou zchátralost domů na obou stranách ulice. Corridon se divil, že Crew může žít v pelechu, který mu připomíná minulost, i když chodil oholený, dobře oblečený, navenek pán, a zastavil se před trafikou s otázkou v hlavě, jestli mu Zani vůbec dal správnou adresu. Nikdo si Corridona nevšímal. U chodníku celou věčnost parkovaly dodávky a nákladáky, kam řidiči přenášeli na hlavách celé stohy krabic s květinami a při nakládání do něho strkali.

Zani tvrdil, že Crewův byt je nad trafikou, a jiná trafika v ulici nebyla. Když odstrčil řidiče, který do něho vrazil s pytle brambor na zádech, vyběhl Corridon po holém schodišti. Na mechových podrážkách tiše našlapoval dál. Zastavil se až nahoře, poslouchal, ale jak se dodávky a nákladní vozy snažily navzájem předjet a řidiči na sebe hulákali, randál z ulice všechny ostatní zvuky přehlušil. Corridon po špičkách přešel ke Crewovým dveřím, prudce zaklepal a přitiskl ucho k výplni. Dlouho neslyšel nic, pak se na druhé straně ozval šramot, cvakla západka a dveře se otevřely. Za nimi Crew. Přestože Corridon Crewa čtyři roky neviděl, okamžitě ho poznal. Čas se na něm zvlášť nepodepsal. Možná trochu zhubl a světlé vlasy prořídly, takže měl vyšší čelo. Od nosu k ústům se mu prohloubily dvě rýhy a kolem očí naskočila pavučina vrásek, ale jinak to byl stále ten důstojný Crew, Crew jak ze škatulky, kterého Corridon kdysi praštil lahví od piva.

Jakmile Crew Corridona uviděl, křečovitě sebou škubl a uskočil s úmyslem zabouchnout dveře, ale Corridonova noha mu překážela.

"Ahoj, Crew," pozdravil Corridon tiše. "Nečekal jsi mě?"

Crew číhal skvírou ve dveřích a snažil se na ně celou váhou tlačit a drtil Corridonovi nohu. Lapal po dechu, ústa otevřená, v očích pouze strach.

"Dál nemůžeš," prohlásil roztřeseně přidušeným hlasem. "Teď ne. Není vhodná chvíle."

Corridon se posměšně uchechtl, zvedl ruku a prudce strčil do dveří, až Crew odškobrtal zpátky. Corridon vstoupil do předsínky a zavřel za sebou.

"Pamatuješ si mě?" zeptal se a významně ulpěl pohledem na klikaté bílé jizvě, která se Crewovi táhla po čele a mizela v prořídých vlasech.

"Corridon, vid?" vysoukal ze sebe Crew a couvl. "Dál nemůžeš. Zrovna jsem se chystal ven." Úsměv mu na tváři naskočil a zase zhasl jako světlo u lampičky, která má kraťas. "Promiň, ale jak to vypadá, už takhle se zpozdlím." Upínl pohled do hluboce posazených šedých očí, které si ho chladně měřily, a začal si prolamovat prsty, pak si uvědomil, co vyvádí, a strčil ruce do kapes. "Já - musím tě vyhodit, kamaráde. Snad někdy jindy." Zatvářil se lítostivě, jako by se Corridona snažil přesvědčit, že je v klidu, ale podařilo se mu dát pouze najevo, že má srdce až v kalhotách.

Corridon se rozhlédl po předsíni. Váza šlechtěných tulipánů Kaiser Kroon se žlutými a červenými okvětními lístky už trochu moc rozevřenými ho překvapila. Květiny a Crew mu nešly dohromady.

"Vidím, že jizva ti ještě nezmizela," prohodil a významně dodal: "Můžeš si vykoledovat druhou, jestli chceš."

Crew se přimáčkl ke zdi. S hrůzou Corridona sledoval.

"Co chceš?" Přestal se usmívat, maska důstojnosti a respektu z něho spadla a zůstala jen slabošská faleš.

"Jsi sám?" chtěl vědět Corridon.

"Ano... ale radši na mě nesahej." Na spáncích mu vyrazily krůpěje potu. "Můj advokát..." Zmlkl, protože si uvědomil, jak zbytečné je mávat před norem nějakými advokáty právě Corridonovi. Pípl: "Radši mě nech..."

"Zapadni," nařídil Corridon a ukázal na dveře. "Potřebuju s tebou mluvit."

Crew vešel do pokoje. Jen se šoural, nohy za sebou táhl. Corridon ho následoval, zavřel a s povytaženým obočím přešel místnost pohledem. Nečekal, že se Crew zabydlí v takovém pokoji. Byl útulný a miloučký, zařízený do poslední maličkosti, tak aby poskytl pohodlí a klid, a snaha se neminula účinkem. Kam se Corridon podíval, všude byly vázy s tulipány a narcisy a květiny naplňovaly místnost sladkou, až omamnou vůní.

"Víš, jak si zařídit pohodlíčko, vid?" prohodil, když si sedal na lenoch velkého ušáku. "Moc pěkné, i ty kytky. Opravdu paráda."

Crew se držel opěradla pohovky. Vypadal, že co chvíli omdlí.

Corridon si ho pilně prohlížel. Nemohl pochopit, proč je Crew tak vyděšený. Ten se hned nelekne. Vzpomněl si, jak se Crew lichometně vymlouval, když ho Corridon přistihl při falešné hře. Právě ta hraná sebejistota, snaha obrátit podvod v historku pro zasmání Corridona tak rozlítla, že se po něm ohnal.

"Co je s tebou?" zeptal se přísně. "Proč se tak klepeš?"

Crew hlasitě polkl. Něco zahuhlal, přešlápl z nohy na nohu, a teprve pak ze sebe vysoukal: "Nic... nic mi není."

"Vážně se chováš, jako bys měl nahnáno," pravil Corridon a nespouštěl z něho oči. "Ale když se nic neděje - nic se neděje." Pak vyštěkl: "Kdo je Jeanne?"

Rozhostilo se hrobové ticho. Rušilo je pouze ostré, čiperné tikání hodin na krbové římse a Crewův dech.

"Ptal jsem se tě, kdo je Jeanne - to děvče, co jsi přitáhl předevčírem v noci do Ametystu," proťal ticho Corridon.

Crew křečovitě sevřel rty. "Vypadni," řekl. "Jestli mi nedáš pokoj, zavolám poldy."

"Nebud' blázen." Corridon vytáhl krabičku cigaret, zapálil si a zápalku odhodil do krbu. "Přivedl jsi tu holku do klubu a ona se na mě u Maxe vyptávala. Jsem zvědavý. Kdo je to?"

"Všechno je lež," bránil se šeptem Crew. "Vůbec tě nezná. Jakživo tě neviděla." Zajel si prstem za límec a objel kolem dokola, jako by ho límeček škrtil. "Proč by se na tebe měla u Maxe vyptávat? Lež."

"Dobrá, tedy lež. Ale kdo je?"

Crew zaváhal. Corridon z něho byl zmatený. Bylo mu jasné, že Crew je strachy bez sebe, ale zároveň mu začalo svítat, že Crew se nebojí jeho. Byl vyděšený ještě dřív, než Corridon zaklepal na dveře.

"Tu neznáš," pravil chmurně. "Kámoška. Co je ti po tom, kdo je?"

Corridon vyfoukl kroužek dýmu a propíchl jej prstem.

"Mám ti zas jednu vrazit?" zeptal se zdvořile a zaujatě. Pozoroval, jak se kroužek rozpadá, a dodal: "Koupíš ji, jestli nebudeš mluvit."

Crew ztuhl. Tenhle konec čekal. Násilí se děsil a už teď cítil, jak mu rána uštědřená Corridonovou pěstí jako kladivo přistává na tváři. Mlčel, oči mu tékaly sem a tam, jako by hledaly, kudy ven. Potom Crew hodil pohledem ke dveřím do vedlejšího pokoje. Ode dveří se koukl opět na Corridona, jako by se mu pokoušel předat nějakou zvěst.

"Radši na mě nesahej," prohlásil a ušklíbl se. Opět zamířil očima ke dveřím.

Snaží se mi naznačit, že v bytě není sám? přemítal Corridon. Podíval se rovněž ke dveřím a tázavě povytáhl obočí. Crew horlivě kýval hlavou jako člověk, kterému se konečně podařilo v cizině rukama nohama se domluvit. Přitiskl si prst ke rtům jako poslední šmírák v kabaretu a Corridon se div nerozchechtal.

"Pověz mi o Jeanne," řekl a tiše vstal.

"Není co vykládat." Crew znovu ustrašenýma očima střelil ke dveřím. "Je to prostě holka, kterou znám."

Corridon se potichu přiblížil až ke Crewovi.

"Kdo je tam?" zašeptal mu do ucha. Viděl, jak má Crew orosený obličej, a cítil pomádu z vlasů. Nahlas pokračoval: "Co dělá? Odkud se vzala?"

Crew ukázal na dveře třemi zvednutými prsty.

"Nemám páru, co je zač. Sebral jsem ji na ulici." Zoufale se snažil mluvit, jako by se nechumelilo. Úsměv zas blikal. "Viš, jak to chodí. Děvče jako lusk. Předtím jsem ji jakživo neviděl."

"Jsou tam tři?" zašeptal Corridon.

Crew přikývl. Začínal se vzpomínat. Nově nabytá sebedůvěra na něm narůstala jako nová kůže.

Opět hlasitě se Corridon zeptal: "Znáš takového prťouna s černým baretem?"

Barva i čerstvá jistota se Crewovi z obličeje zase vypařily. Kolena mu podklesla. Jako by ho Corridon nečekaně zasáhl přímo pod pás.

"Nevím, o čem mluvíš," vyhrkl, pak ze sebe vyždímal poslední záchvat odvahy a zaječel: "Vypadni! Už toho mám dost. Nemáš právo takhle násilně se ke mně vecpat. Padej! Ať už tě tu nevidím!"

Corridon se mu vysmál.

"Tvým partákům z tebe musí být hezky zle," poznamenal pohrdavě a zvýšeným hlasem zakřičel: "Vylezte, vy tři. Řekl mi, že tam jste."

Crew lapí po dechu a svalil se do křesla. V příštím okamžiku jako by nadobro přestal dýchat, a když se dveře od zadního pokoje otevřely, rychle se nadechl, až mu vzduch mezi zuby zasyčel. Muž v černém baretu vstoupil tiše do místnosti a v ruce s nataženou rukavicí třímал mauserovku.

2.

Corridona nedrželi v šachu namířenou pistolí poprvé v životě. Byla to zkušenost, která mu brnkala na nervy a přiváděla ho k zuřivosti. Nervózní byl proto, že věděl, jak snadno může nějaký ťulpas zmáčknout spoušť; ať už schválně či bezděky. Našli se lidé, kteří na něj mířili a vůbec nechtěli střelit, a pak zase jiní, kterým právě o to šlo. Corridon usoudil, že chlapík v černém baretu vypálí při nejmenší zámince. Corridonovi stačilo podívat se mu do pronikavých tmavých očí. Život neměl pro tohoto malého muže větší cenu nežli prach na jeho obnošeném plášti nebo špina na prstu, kterým obtáčel spoušť. Velká mauserovka nebyla strašák - byla to smrt připravená nelitostně zasáhnout, jen co prst přitlačí na kov.

"Ani hnout, kamaráde," pravil muž v černém baretu. Mluvil skoro čistě, avšak Corridon přece jen přízvuk rozpoznal.

Měl před sebou Poláka. "Žádné finty, nebo budeš litovat." Hlaveň pistole mířila Corridonovi na prsa.

Corridon mrkl přes namířenou pistolí ke dveřím. Se založenýma rukama se opírala o rám dívka. Černý svetr a černé šponovky vypadaly v jasném, veselém pokoji jako oblečení funebráka. Měla jemné, hezky řezané rysy. Bledou pleť a velké černé oči zdůrazňovaly nalíčené rty. Vlasy měla jemné a tmavé, až na ramena, nad čelem rovnou, přesně střiženou ofinu. Byla o kousek větší než chlapík v černém baretu a měla pevné, zaoblené poprsí a úzké boky. Její nohy byly nezvykle dlouhé, a kdyby vám oči nezabloudily výš, k vyklenutým nadržům, připomínala by spíš chlapce. Nahofe měla k chlapci daleko. Corridona zaujaly především oči. Bělna byla čistá jako zbrusu nový porcelán. Oči se dívaly bez mrknutí, tvrdě - utrpení, podezřívavost, nedůvěra a hořkost je přeměnily v oči starého člověka.

"Ahoj, Jeanne," zazubil se. "Co je ta bouchačka za nápad?"

"Můžete se laskavě posadit a dát ruce na kolena, abychom na ně viděli?" zmrazila ho netečně. "Chceme si s vámi promluvit."

Corridon se dál usmíval, ale cítil, jak se mu rty jen křečovitě vlní. Hodil okem po Crewovi, ten se zvedl a odcouval. Vyděšeně třeštil oči na zbraň.

"Proto jste se mi tak dlouho věšeli na paty?" zeptal se Corridon. "Styděli jste se, nebo jste se nedokázali rozhodnout?"

"Sednete si laskavě?" opakovala.

Muž s černým baretem ukázal pistolí na křeslo ve výklenku u okna.

"Tam," nařídil.

Corridon pokrčil rameny a sedl si.

"Na co je ta bouchačka?" opakoval.

Ze dveří zadního pokoje vyšel další muž. Vysoký, štíhlý blondák. Měl jen jednu ruku a na tváři dlouhou jizvu, která mu přetínala pravé oko zakryté páskou.

"V pořádku?" zeptal se dívky. "Rád bych pokračoval, jestli dovolíte."

Ani stín pochybností. Angličan. Dobré vychování, dobrou školu, univerzitní zázemí a schopnost velet měl natolik v krvi, že Crewovi při vší vydržené snaze vypadat noblesně čouhala sláma z bot. Obnošený, avšak pěkně střižený tvídový oblek, světlý, pěkně zastřižený knírek i kapesník v kapsičce nosí jeho třída jako stejnokroj.

"V pořádku," přitakala dívka, "ale toho si radši odveď," ukázala na Crewa. "Překážel by."

"Ach ano." Jednoruký muž kývl na Crewa. "Pojďte se mnou." Promluvil tak, jako by byl zvyklý, že ho lidé poslouchají.

Když Crew přecházel místnost, jednoruký se zaměřil na Corridona a usmál se. S úsměvem jako by se mu do zohavené tváře vrátilo kouzlo. "Asi bychom se měli představit. Toto je Jeanne Persignyová." Pokynul směrem k dívce. "Pistoli drží v ruce Jan. Příjmení nedokážu vyslovit. Raději mu říkejte Jane stejně jako já. Já jsem Ranleigh - Nigel Ranleigh.

Prosím vyslechněte ji. Neuděláme nic, co nebude nutné. Je mi líto, že vás držíme v šachu zbrání, ale máte pověst muže, který nejedná zrovna v rukavičkách, vidíte? Jan je o hodně menší než vy a obávám se, že kdybyste se rozhodl obrátit

tenhle dům naruby, já bych mnoho nezmohl." Opět se usmál. "Čeká mne ještě nějaká práce, takže se do ní pustím.

Jeanne vám všechno poví." Přešel ke Crewovi. "Náš přítel tady k nám nepatří. Čirou náhodou se mezi nás zamíchal.

Nevím, kdo lituje víc. Možná my." Usmál se, ztratil se do druhé místnosti a zavřel.

Corridon si sundal klobouk a silnými prsty si projel hřívu kaštanových vlasů. U jednotky commandos mu říkali Pálená cihla. Ženy přitahoval. Jeho pravým kapitálem však byla spíš síla a nezlomný charakter nežli vzhled. Měl drsný, široký obličej s hranatou bradou, pevná ústa a mírně zahnutý zploštělý nos. Šedé, chladné oči měl hluboko posazené a pleť zarudlou. Když si usmyslel, dokázal se tak poťouchle křenit, že kdekoho snadno vytočil, ale měl i chvíle, kdy ho

dobrota dokázala rozcitlivět, že se až sám ošíval.

Když seděl a sledoval děvče a Jana, připouštěl v duchu, že nemá nejmenší tušení, o co se hraje. Pistole ho rozčilovala. Měl pocit, že chlap v černém baretu vystřelí, kdyby mu spadl klobouk, a to děvče při tom nehne brvou. Připomínali Corridonovi všechny Francouze, s kterými za války spolupracoval - fanatiky z hnutí odporu, kteří dokázali bez váhání obětovat život a stejně nelítostně zabíjet. Tihle dva jsou nebezpeční; Ranleigh je však jiný. Je z jiného těsta. Corridon nemohl pochopit, kde se Ranleigh s těmi dvěma zapletl. Ranleigh se mu líbil. Střetl se s lidmi jeho druhu v armádě - spolehliví, odvážní chlapi, kteří srdnatě splnili úkol a vysloužili si medaili, nebo bez cavyků položili život.

Dívka si přitáhla rovnou židli a sedla si za stůl přímo proti Corridonovi. Za zády měla Jana s pistolí namířenou

Corridonovi na prsa a s očima tak netečně, jako jsou ústíce na rozloupnutých skořápkách.

"Odpovíte nám na několik osobních otázek?" spustila dívka nečekaně. Propletla si prsty, ruce položila na stůl a

podívala se Corridonovi přímo do očí.

"Proč asi?" přeptal se s plným vědomím, že na něj míří pistole. "Kde jste na něco takového přišla? Kdo sakra myslíte, že

jste?"

Obličej jí ztuhl. Nepatřila k lidem, na které se dá pouštět hrůza nebo řvát, ale Corridonovi to bylo jedno. Čím víc ji

rozzuří, tím líp. Se zuřivci si uměl poradit.

"Potřebujeme někoho, kdo by pro nás vykonal jistou - práci," zamračeně zvážila poslední slovo. Mluvila anglicky plyně, bez přízvuku, ale občas přece jen hledala správný výraz. "Nejdřív ovšem chceme vědět, jestli jste ten správný

člověk. Nemůžeme si dovolit chybu."

"O žádnou práci nestojím. Zdržujete mě."

"Potřebujete peníze, ne? Zaplatíme dobře."

Poťouchle se usmál.

"Jak dobře?"

Střelili po sobě přes stůl pohledem a Corridon si uvědomil, že je rozděluje víc než deska stolu; propast, kterou žádný

most nepřeklene. Nedokázal říci, proč se ho tento pocit zmocnil - možná to byl spíš instinkt než pocit. Z dívky vyzařovala nesmiřitelnost, která odpavila veškerou lítost a lásku a laskavost a navzdory postavě a tomu, jak vypadala,

z ní učinila zcela bezpohlavní bytost. Sex jí chyběl právě tak jako panně za výkladní skříní a Corridon v duchu zvažoval, co se jí přihodilo, že takhle skončila.

"Možná tisíc liber," odpověděla tiše.

Podíval se, jak je oblečená, přešel očima Janův odrbaný plášť i špinavé ruce a uchechtl se. "S důrazem na slově

'možná', " odsekl.

"Zaplatíme tisíc liber. Polovinu hned a polovinu, až práci provedete."

Bylo mu jasné, že co říká, myslí vážně, a byl překvapený. Tisíc liber je spousta peněz - částka v něm probudila zájem.

"O jakou práci jde?"

"Odpovíte nám na pár osobních otázek?" opáčila. Nerozčiluje se, ale neustoupí. Zkušená handlířka.

"Například?" Zazubil se, aby ukázal, že jí na trik skočil. Navíc byl zvědavý. Tuto skutečnost ochotně připustil.

"Jste Martin Corridon, je vám třiatřicet let, jste svobodný, bez příbuzenstva?"

"To jsem." Přejel si bradu a sklouzl pohledem z Jeanne na Jana. Ten na něho tupě zíral. Sklonil zbraň a držel ji teď u boku, kde nebyla vidět.

"Nikdy jste se pořádně neuchytil, vidíte?" pokračovala. "Vyzkoušel jste si kdeco. Vydělával jste si na živobytí, jak se dalo. Začal jste prodávat ve veřejných domech automaty a hrací stolky. To vám bylo sedmnáct. Dal jste se na box a jezdil jste po poutích. Od třiatřiceti do pětadvaceti jste se poflakoval, protože jste si nashromáždil dost peněz na kulečnicku a s těmi jste vystačil. Později jste se stal průvodcem turistů a vodil jste skupiny Američanů po Paříži a Berlíně. Mluvíte plynule francouzsky a německy. Když vás to přestalo bavit, nastoupil jste jako osobní strážce u amerického mrzouta, který si vzal do hlavy, že se na něj někdo chystá spáchat atentát. To všechno bylo před válkou. Je to tak?"

"Jedno nebo dvě zaměstnání jste vynechala, ale pokračujme," pravil Corridon. Měl oči navrch hlavy, avšak nedal nic znát.

"Hned se dostanu k dalšímu." Chvilí si prohlížela napjaté ruce, pak zvedla oči. "Roku 1938 vás najala jistá osoba, spojená s ministerstvem zahraničí, abyste ukradl jisté dokumenty jistému velvyslanci nepřátelené moci. Doklady měly pro vaši vládu životně důležitou cenu, avšak byl jste varován, že kdyby vás chytili, nemůžete od vlivných míst čekat jakoukoli pomoc. Souhlasil jste s tím, že papíry zcizíte za tři sta liber. Když jste otevíral sejf, překvapil vás velvyslanec tajemník." Odmlčela se, znovu se zadívala na ruce a tiše dodala: "Zabil jste ho."

Corridon se zamyšleně poškrábal na tváři. V očích měl nyní nepřítomný výraz, jako by vůbec neposlouchal, co dívka vykládá.

"Viděli vás, jak prcháte, ale vám se podařilo strážce setrást a listiny jste doručil. Policie, která neměla tušení, že úkolem vás pověřilo ministerstvo zahraničí, po vás dva měsíce pátrala a doufala, že někde šlápnete vedle, ale vy jste chybu neudělal. Nikdy nenašli důkazy, aby vás mohli postavit před soud. Je to tak?"

Corridon se na ni usmál.

"Třeba je, ale nečekáte, že bych takové věci nosil v hlavě, že ne?"

mlčky ho pozorovala, pak lehce nadhodila rameny a spustila dál: "Roku 1939 jste se stal příslušníkem britské tajné služby, odcestoval jste do Evropy a posílal domů zprávy o přípravách Německa na válku. Vydržel jste měsíc, potom německá policie pojala podezření, čím se zabýváte, a vrátil jste se do vlasti. Další zařazení vás nezajímalo, a proto jste rozvědku opustil. Když vypukla válka, vstoupil jste do armády. Byl jste u Dunkerque, utrpěl jste zranění a později jste nastoupil u commanda. Správně?"

"Pokračujte, pokud vás to baví. Nevedete si špatně," pobídl ji Corridon a zavrtěl se v křesle.

"Zúčastnil jste se několika výsadekových útoků u francouzského pobřeží," pokračovala po krátké pauze, "a pak jste nabídl mnohem nebezpečnější služby. Stal se z vás špión."

Při slově špión stiskl Corridon pevně rty a zamračeně zvedl oči ke stropu. Ani dnes - téměř po dvou letech - si tyto dny rád nepřipomínal.

"Mnohokrát jste padákem seskočil jak do Francie, tak do Německa. Sbíral jste důležité informace, avšak vaším hlavním úkolem bylo odstraňovat některé nepohodlné osoby. Jednou to byl nespolehlivý informátor. Podruhé německý vědec. Příště jistá žena, která se vyznala, jak přinutit zajatce, aby rozvázali. Padákem jste seskočil ve Francii, ty lidi našel a popravil je."

Nezaujatý, neosobní hlas Corridona vrhl zpátky do minulosti. Žena, která dokázala zajatcům rozvázat jazyk, byla krasavice. Drobná, vláčná, obrovské oči, vlasy jako len. Měla chladné štíhlé paže, a když se vás dotkla a objala vás, krev se vám ve spáncích rozbušila, přestože jste věděli, jaká je to mrcha a že její tělo je jen dobře nastavený mechanismus vášně, který vás má zkorumpovat, abyste promluvili. Vzpomínal si, jak vypadala, když pochopila, že se jí chystá zabít. Krása z ní opadla a v plné nahotě se objevila jen faleš, zkaženost a mrzkost. Střelil ji do úst a střela těžkého kalibru ji utrhl kus lebky a tak zmasakrovala obličej, že kdyby ji upovídání zamilovaní mladíci teď spatřili, omdleli by hrůzou. Při vzpomínkách na minulost mu vyrazil pot a nemile se mu rozbušilo srdce. Nepokojně se ošil a hněvivě dívku sledoval.

"Jednou vás zatklo gestapo," pokračovala. "Mučili vás a snažili se vás přimět, abyste jim prozradil, kdo seskočil s vámi a co jste měli za úkol. Ale vy jste vydržel, a ať s vámi nakládali jakkoli, neprozradil jste nic. Když do Německa vstoupili Spojenci, podařilo se vám z vězení uprchnout a poslali vás domů. Z násilností, které na vás napáchalo gestapo, jste se v nemocnici zotavoval čtyři měsíce."

"Skončeme to," vybafl hrubě Corridon. "Co chcete? Ven s tím, o mně už bylo řečí dost. O co vůbec jde? V čem jedete?"

"Měla jsem zatím pravdu?" nedala se zastrašit výbuchem. "Všechno jste zažil, že ano?"

"Jo, zažil. Ale teď už se mi přestaňte hrabat v minulosti, nebo odsud vypadnu."

"Poslední věc, prosím. A je důležitá. Po válce jste nemohl najít nic, co by vás bavilo. Rozhodl jste se odjet do Ameriky. Rok jste pašoval dolary do Kanady. Americká policie měla podezření, jakou činností se zabýváte, ale vy jste jim pláchl a vrátil se do Londýna. Jste tu týden a docházejí vám peníze. Nejste si jistý, do čeho se pustit. Baví vás holit podvodníky, avšak i podvodníky chrání policie. Zatím jste se nerozmyslel, že ne? Nabízíme vám práci. Práci, která vám bude vyhovovat, za honorář ve výši tisíc liber."

3.

S rukou v kapse vstoupil do pokoje Ranleigh. Mrkl na Corridona, pak pomalým krokem přešel k Jeanne a u ní se zastavil.

"Jak vám to jde?" povzbudivě se usmál. Připomínal Corridonovi osvětového důstojníka, který chce v táboře jaksepatří

roztočit koncert. "Vykutali jsme o vás hodně informací, vidíte?" Rukou se teď zlehka opřel o opěradlo Jeanniny židle. "Zrovna tolik byste jich vydolovali o komkoli jiném, kdyby se vám chtělo marnit čas," odsekl Corridon břitce. Zajel rukou do kapsy. Jan okamžitě zvedl pistoli.

"Buďte tak laskav a hezky pomalu ruku zas vyndejte," nařídil tiše, ale výhružně.

"Klid," zasáhl spěšně Ranleigh. "Nebude dělat potíže. Dej tu bouchačku pryč."

"Má pravdu," přitakal Corridon a vytáhl cigarety. "Nikdy nedělám potíže," uchechtl se.

"Nedám," vzepřel se Ranleighovi Jan. "Nevěřím mu. Ty možná jo, ale já ne."

"Než-li vám svěříme, o jakou práci jde, musíme vám položit ještě jednu otázku," přešla Jeanne výměnu názorů, jako by ji vůbec neslyšela.

"Povídám vám, že já mu nevěřím -" začal znovu Jan, ale Jeanne ho okřikla: "Mlč! Mluvíme já! Mlč!"

"To platilo tobě, tlust'ochu," ušklíbl se Corridon.

"Musím se vás zeptat ještě na jednu věc," věnovala se Jeanne opět Corridonovi. Černé oči jí žhnuly.

"Dobrá - na co?"

Zaváhala, pak se přes rameno podívala na Ranleigha.

"Zeptej se ho," kývla ke Corridonovi.

"Ach ano," souhlasil Ranleigh. "Ano - zvažuju, jestli by vám nevadilo - mohl byste nám ukázat hrud' a záda? Asi uhádnete proč, vidíte? Pochopíte, stále nemáme naprostou jistotu, že jste doopravdy Corridon. Prověřili jsme si vás, jak nejlépe jsme mohli. Máme váš úřední záznam, ale na něm není fotografie. Víme, že hrud' i záda máte zjizvené, což by nás přesvědčilo, že jste Corridon."

Corridon shodil nohu, kterou měl křížem, a nadzvedl se. Měl všeho po krk. V očích měl mrazivý pohled a ústa zlostně sevřená.

"Sed'te v klidu," varoval Jan. Namířil pistoli. "Jak se hnete, střelím. Jsem výborný střelec. Mohl bych vám ustřelit malíček. Myslím to vážně."

Corridon se zas volně opřel.

"Nebudu tu nikomu předvádět divadýlko," zavrčel. Měl chuť po Janovi skočit a rozmlátit mu ciferník. "Táhněte k čertu - všichni tři."

Chvilí nastalo udivené ticho, potom Jan nahrbil ramena a vykročil. Ranleigh ho však chytil za zápěstí.

"Přestaň konečně!" zařval. "Všechno zkazíme. Jdi a dohlédni na Crewa. Běž, vypadni odsud!"

Jan se mu vyškubl.

"Marníme čas!" vybuchl ohnivě. "Půjčte mi ho." Vhlase mu zazněl zlověstný tón. "Dřepí tu a jen se nám posmívá.

Půjčte mi ho na tři minutky. Otočím mu ten pořouchlý ksicht kousavým dozadu."

"Cvoku!" zakřičela Jeanne a vyskočila. "Ty? Ty ho donutíš, aby mluvil? Po tom, co zažil na gestapu? Ty?" Opovržlivě se ušklíbla.

Jan se k ní vyřítal a hudral: "Moc keců..." začal pištivým hlasem a Corridon se vymrštil. Popadl Jana za zápěstí, vykroutil mu zbraň a praštil ho do spánku dřív, než si Jan uvědomil, že se Corridon pohnul. Omráčený Jan odskočtbl přes celý pokoj, nakonec se svalil a zůstal ležet.

Jeanne s Ranleighem stáli jako sochy a vytřeštěně hleděli, jak na ně Corridon míří pistolí.

"Má pravdu. Moc keců. Mám už jich plné zuby a jdu." Pak se nečekaně uchechtl, pistoli si strčil do kapsy kabátu a sklonil se pro klobouk. "Počítám, že mi před chvilkou málem praskly nervy. Musím se víc hlídat. A vy se mi v budoucnu raději vyhněte. Kdyby se dnešek měl opakovat, nebudu se chovat tak vybraně."

"Skvělý kousek," poznamenal obdivně Ranleigh. Otočil se k Janovi, který se škrábal na nohy a stále ještě s hvězdičkami před očima si ohmatával hlavu. "Padej a dohlédni na Crewa. Pro dnešek už jsi natropil škody dost."

Jan bez hlesu zapadl do sousedního pokoje. Jenom dveře vztekle zabouchl.

Na cestě ke dveřím zastihla Corridona Ranleighova omluva: "Odpusťte. Jednali jsme s vámi špatně. Nemohli bychom všechno probrat jako čistě obchodní záležitost?"

"Pochybuju." Pohledem přešel z Ranleigha na Jeanne. Upřeně se na něj dívala, ale vyčíst cokoli z prázdného výrazu jejího obličej se mu nepodařilo.

"Byl bych rád, kdybyste to zkusil," naléhal Ranleigh. "Potřebujeme vaši pomoc a jsme připraveni za ni zaplatit. Tisíc liber je vážná nabídka. Nechcete nám vyjít na půl cesty vstříc? Vyslechněte nás. Jan je blázen. Myslí si, že pistolí si vydobude všechno, čeho se mu zachce. Nepřesvědčím vás?"

Corridon se náhle usmál.

"Myslím, že už se stalo." Sedl si na opěradlo křesla s kloboukem v ruce, připraven kdykoli odejít, ale také naslouchat.

"O jakou práci jde?"

"Musíme se přesvědčit, že je Corridon," vyhrkla Jeanne. "Dřív nemůžeme s ničím začít."

"Ano," připustil Ranleigh. "Chápete, že kdybychom se zmýlili a všechno vám vyzvonili, dostali bychom se do pěkné bryndy? Jde o důvěrnou záležitost. Jedné chyby už jsme se dopustili. Ten chlapík Crew je kapsář. Ukradl mi náprsní tašku a objevil papíry, které celou naši hru prozrazují. Trvalo hezky dlouho, než jsme ho objevili. A hned se nás pokoušel vydírat. Proto jsme se k němu nastěhovali a držíme si ho tu pod zámek. Musíme si ještě rozmyslet, co s ním dál. Ale vidíte sám, že další chybu si dovolit nemůžeme. Jestliže jste Corridon, musíte mít na hrudi a na zádech jizvy, firemní značku gestapa. Nejsme nevěřící Tomášové, ale přesvědčit se musíme."

Corridon nosem vypustil proužek tabákového kouře. Chvilku přemítal, potom si netrpělivě vyhrnul rukáv u kabátu, rozepjal knoflíček u košile a odhalil svalnatou paži. Několik centimetrů nad zápěstím mu svítila široká bílá jizva.

Zakusovala se do masa jako utažený obvaz, ostře ohraničený a lesklý.

"Noc co noc mi nasazovali pouta," vysvětlil a krutě se ušklíbl. "Vždycky je rozžhavili, aby mi nebylo zima. Spokojení?"

Oba si jizvu věčně prohlíželi. V očích jim nesvítí ani soucit, ani děs, jen jakýsi druh profesionálního zájmu.

"Měli mazané nápady, co?" prohodil Ranleigh. Dotkl se jizvy na svém obličejí. "Tuhle mi pořídili rozpaleným bodákem."

"Takže vám taky dali hořkou pilulku?"

"Ach ano, a Jeanne rovněž." Ranleigh přistoupil a prohlížel si Corridonovu jizvu zblízka. "V pořádku," ujistil Jeanne.

"Je to určitě Corridon. Ty pruhy jsou od okovů."

"Dobrá - pak mu všechno pověz."

Ranleigh se vrátil ke křbu, z dózy na římse si vytáhl cigaretu a zapálil si.

"Je to choulostivý úkol," začal s pohledem upřeným na hořící konec cigarety. "Také nebezpečný. Neumím si představit, že by se s ním někdo vyrovnal lépe než vy. Zkoušeli jsme to sami, ale neuspěli jsme. Pokud se nepodaří vám, nepodaří se nikomu, a provést se musí."

Corridon houpal nohou a čekal. Plně si uvědomoval, že ho oba upřeně pozorují.

"O co tedy jde?" vyhrkl nečekaně.

"Potřebujeme, abyste za nás vykonal opravu."

Kapitola třetí

1.

Dívka řekla: "Zaplatíme tisíc liber. Polovinu hned a polovinu, až práci provedete."

Když Corridon seděl na opěradle křesla a poslouchal Ranleighův hlas, její slova se mu stále v pozadí mozku převalovala. "Polovinu hned a polovinu, až práci provedete." Slýchal podobné návrhy často. Kdykoli šlo o nějakou černotu, bylo to stejné. Nebyl problém získat si pověst člověka, který si s takovou prací poradí. Díky minulosti, vzezření a nadsazeným historkám, které se o něm šířily, snadno každý uvěřil, že zvládne i to, co zavání. Obraceli se na něj všichni, kteří se báli nasadit vlastní kůži: tlustí trumberové, nervózní hubeňouři, chlapi jak bidla, jak podseknuté kecky, ale všichni s roličkou umaštěných pětilibrověk v kapse a hladovým svitem v oku.

Poslouchal je stejně, jako teď poslouchal Ranleigha, prohnaně smlouval, zvyšoval cenu, vysvětloval, jak práci provede, zatímco oni mu v duchu záviděli sebedůvěru, jasnou neohroženost a sílu a gratulovali si, že za ním přišli. Tohle je ten pravý, pochvalovali si. Koukněte na jeho záznam. Jestli to nedokáže on, pak nikdo. A způsob, jak s nimi jednal bez okolků, žádné cavyky, a vyličil jim přesný plán, jim natolik vyražel dech, že na důkaz důvěry, kterou v něj skládají, ochotně sázeli slíbené peníze. Polovičku hned. A čekali, jenomže se nedočkali. Za den nebo za dva po úmluvě zabrousí Corridon do hospůdky, kde na ně náhodou narazí, jak nejspíš zapíjejí úspěch akce, a zakření se. Při pohledu na jeho poťouchlý úsměv je zamrazí. Pochopili. Rozhodl jsem se jinak, prohlásí Corridon, postavou jako hora se opře o barový pult, nohu si opře o mosaznou trnož, mezi úzkými, nesmlouvavými rty cigarety. Budou se muset poohlédnout po někom jiném, nebo - ještě lépe - na celý kšeft zapomenout. Někdo najde kuráž a požaduje zálohu zpátky, toho však Corridon pocítí pohledem chladných šedých očí a dodá humor: "Zažalujte si mě." Pak se odlouká, ruce v kapsách, klobouk naražený do čela, a pochechtává se. "Polovinu hned a polovinu, až práci provedete" - tyhle návrhy mu vytřískaly už hezkou hromádku peněz, a když teď poslouchal Ranleigha, neviděl důvod, proč by mu nemohl z nebe spadnout další dáreček.

Jenomže práce, kterou od něho chtěli teď, se nijak nepodobala dřívějším nabídkám. I ti tři, co se na něj obrátili, jsou jiní. Přesto měl pocit, že v zásadě o velký rozdíl nejde, a proto poslouchal se zdvořilým, pozorným zájmem, jaký vždycky dokázal vyloudit v obličejí a moře lidí obelstít.

Když ji Ranleigh požádal: "Myslím, že další vyřídím lépe sám. Jestli ovšem chceš...", nechala je Jeanne o samotě.

Na Corridona ani nepohlédla a toho překvapilo, jak se v místnosti rozhostila určitá prázdnota, když odešla.

Ranleigh vytáhl z příborníku láhev whisky a dvě sklenice.

"Na pití je trochu brzy," poznamenal, "ale kapku si dáte, ne?" Odměřil dvě dávky a jednu sklenici podal Corridonovi.

"Když jsme teď sami, bude se mi líp mluvit. Celá záležitost je trochu zamotaná." Pozvedl sklenici. "Na zdraví!"

Corridon mu kývnutím oplatil a napil se. Hlavou mu táhlo, že kdyby z Ranleigha vyrazil pět stovek, mohl by poslat Effii na plastiku. Za pár týdnů by měla operaci za sebou. Měl radost, když si představil, jak holčina vykuli oči. Jestli zvolí správnou kartu, není důvod, proč by z téhle místnosti nevypochodoval s penězi v kapse.

"Celá historka vám bude připomínat spíš románový příběh," začal Ranleigh. "Nečekal byste, že se s něčím takovým setkáte v běžném životě. Jenomže to je Jeanne. Trochu vyrazí člověku dech, vidíte?"

"Praštění jste všichni," prohodil hrubě Corridon. "Kdo jste? Nějaký tajný spolek?"

Ranleigh se usmál.

"I tak nám myslím můžete říkat. Jde o něco, co jistě pochopíte. Máte za sebou stejnou zkušenost. Právě proto jsme se rozhodli požádat vás o pomoc. Víme, že i když práci nevezmete, neshodíte nás."

"Neshodím," potvrdil Corridon. "Čimž nechci říct, že kývnu. Myslíte vážně, že mě chcete jako..." Zarazil se. Měl dojem, že použít slova kat by bylo přehnané.

"Ach ano," přitakal Ranleigh. "Není to tak daleko od pravdy, jak by se zdálo. Avšak začnu raději od začátku." Na chvíli se odmlčel, potom začal plynule vyprávět. "My tři jsme poslední, kdo zbyl ze skupinky, která pracovala ve francouzském hnutí odporu. Původně nás bylo devět: dva Francouzi - Pierre Gourville a Georges; dvě Francouzky - Jeanne a Charlotte; dva Poláci - Lubiš a Jan; tři Angličané - Harris, Mallory a já."

"Jasně," pravil Corridon. Podobnou kombinaci mužů a žen znal. Když pracoval jako průzkumník, nejednou na ně narazil. Mokrát mu pomohli. Byli zapálení vlastenci a bez ptaní provedli všechno, o co je požádal.

"Měli jsme za úkol ničit koleje," vysvětloval Ranleigh. "Stěhovali jsme se z místa na místo, ve dne jsme se ukrývali a v noci šli do akce. Vykojili jsme pěknou řádku vlaků." Chvilku se zamyslel a oko mu nadšeně svítilo. "Velitelem skupiny byl Pierre Gourville. Neobyčejně odvážný a houževnatý chlap. Skvělý člověk." Upřeně se na Corridona podíval.

"Naprostu výjimečný. Nebudu se zdržovat vysvětlováním, v čem ona výjimečnost spočívala, avšak my bychom pro něj skočili do ohně a bez něj jsme byli nula. Vyždímal z nás do poslední kapky to nejlepší, co v nás bylo. Jeho zásluhou jsme svorně drželi při sobě."

Corridon usrkával whisky, v očích nic neříkající pohled. Věděl, co má Ranleigh na mysli. Setkal se s takovými lidmi. S muži, kteří ho naprostou nesobeckostí zaráželi. Měl pocit, že v něčem musí být nějaký háček, ale nikdy se mu nepodařilo vypátrat, v čem přesně ten háček vězí.

"Jeanne a Gourville byli milenci," ztlumil Ranleigh hlas. "Chtěl bych, abyste Jeanne pochopil. Je to důležité. Byli jako jeden. Nikdy jsem něco podobného neviděl. Ach ano, milovali se, ale ne tak běžně, jak jsme zvyklí chápat lásku. Jejich vztah byl mnohem hlubší. Bylo to splynutí, jestli chcete, splynutí mysli, těla i ducha." Zamračil se do whisky ve sklenice. "Nedaří se mi vyjádřit pravou podstatu, a přitom je tak důležitá. Celá záležitost se odvíjí právě od tohoto vztahu. Ti dva pro sebe žili." Zaváhal, hledal slova a znovu opakoval: "Líčím to špatně." Poněkud rozpačitě se na Corridona podíval. Podceňoval se pouze díky výchově, která byla vlastní jeho třídě. "Byli by jeden za druhého dali život." Omluvně se usmál. "Lip se vyjádřit neumím."

"Stačí," prohlásil Corridon s potlačenou netrpělivostí. "A pak ho jeden z vás zradil?"

Ranleigh na něho upřel pohled.

"Pro vás to nemůže nic znamenat," odušil po delší přestávce. "Vy jste Pierra neznal. Stručně řečeno, právě to se stalo."

Corridon dopil. Bylo mu jasné, o co kráčí. K podobné situaci nedošlo prvně.

"Tohle je váš problém, vidíte? Ale jak do téhle hry zapadám já?"

"Už jsme u toho," odpověděl Ranleigh. "Pokusím se být co nejstručnější. Jeanne, Malloryho a mne chytili. Prováděli jsme akci a nepovedla se nám. Nebudu vás unavovat podrobnostmi. Chytili nás a předali gestapu. Tam věděli, že patříme k Pierrově organizaci. Vyslýchali nás. Zuřivě chtěli dostat Pierra. O nás jim nešlo. Pierre byl pravý muž v pozadí. Dokud zůstane na svobodě a bude moci pracovat on, vlaky budou vykolejovat a trati vyletovat do povětří stejně často jako dosud. Když zpracovávali mne, Jeanne a Mallory byli u toho." Dotkl se jizvy. "Museli si užít pěknou podívanou." Upřímně se na Corridona pousmál. "Nejsem zrovna hrdina. Párkrát jsem řval, jako když mě na nože bere."

"Při takové zábavě má člověk sklon trochu si zahulákat," prohodil krutě Corridon a usklíbl se.

"Ano. Chtěli vědět, kde najdou Pierra. Dokázal jsem udržet jazyk za zuby, ale jen tak tak. Po chvíli je přestalo bavit párat se se mnou, a navíc jsem nebyl v nejlepším stavu, a proto obrátili pozornost k Jeanne. Věděl jsem, že z ní nic nedostanou, ale snažili se, seč mohli. Ani nehlesla. Za hodinu ji nechali být a vzali si na paškál opět mne. Rozdrtili mi ruku a já omdlel. Později mi Jeanne vyprávěla, co se dělo dál." Ranleigh znenadání vstal a začal přecházet po místnosti.

"Nikdy jsem to pořádně nepochopil. Mallory promluvil. Nedal se ani dvakrát prosit. Jakmile se na něj vrhli, vyzvonil jim všechno, co chtěli slyšet."

Vzpomínka na událost ho natolik rozčilila, že chvíli jen chodil sem a tam, obličej ztrhaný. "Oslepili mne na jedno oko a paži mi rozdrtili tak, že mi ji museli amputovat, a Jeanne - ach, umíte si představit, co prováděli s ní. Proto nás rozložilo, když jsme zjistili, že jsme tak zaplatili pro nic za nic."

Přešel k oknu a zadíval se do ulice. "Když bylo po všem, zavřeli nás všechny tři do jedné cely. Já se div nepominul bolestí a Jeanne ošklivě krvácela. Mallory se od nás odtahoval. Neměl ani škrábnutí. Bylo příšerné dívat se, jak se Jeanne snaží k němu dosápat - ječela, plakala, nadávala mu, ale neměla sílu se k němu doplatit. Byla to nejstrašnější noc, jakou jsem zažil. Mallory promluvil jen jednou. 'Vy blázni, copak to nechápete? Jeli by dál a dál, nikdy by nepřestali. Někdo z nás musel promluvit. Pierre všechno pochopí. Válka měří jinak.'"

Corridon poslouchal jen napůl. V hlavě mu vířil kolotoč. Pět set liber! Handrkovat se uměl skvěle. Možná se mu podaří cenu zvednout. Díval se přes Ranleighova záda ven. Kdyby se mu podařilo zlomit Ranleigha, byla by to hračka.

2.

"Musím vám povědět ještě o Mallorym - Brianu Mallorym," pokračoval Ranleigh, když znovu doplnil skleničky. Corridonovi neušlo, že se mu třese ruka. "Byl stíhací pilot. Přidal se k nám poté, co uprchl ze zajateckého tábora. Vypadal jako správný chlap. Žádný posera. Fešák. Podle mne mu mohlo být třicet až pětatřicet. Vystudoval veřejnou školu a peníze mu zřejmě nechyběly. Zdál se naprostou spolehlivý. Útěk provedl velmi pozoruhodným způsobem: zabil dva strážné a týdně ho naháněli. Pierre často zdůrazňoval, že Mallory je jedním z nejlepších členů skupiny, a Pierre věděl, o čem mluví. Nápady z Malloryho jen sršely a jaktěživo se nelekl rizika. Vždycky se dobrovolně hlásil na nebezpečný úkol a Pierre ho taky daleko častěji nasazoval. Působil na nás jako statečný, houževnatý chlap, kterého hned tak nic nezlomí."

"Znám takové," připustil Corridon. "Všichni jsou správní, než jsou zatlačeni do kouta. Pak se sesypou. Říká se tomu nedostatek morální odolnosti."

"U Malloryho šlo o něco jiného," ohradil se zaníceně Ranleigh. "V úzkých se ocitl mnohokrát. Vždycky se vysekal a vyvázl ze zdravou kůží. Bůh ví, co do něj ten večer vjelo. Nevím. A rád bych věděl. Prozradil, kde se Pierre zdržuje, i kdo je s ním - byli to Charlotte a Georges. Lubiš, Jan a Harris plnili našťestí úkol jinde, ale Mallory poskytl gestapu i jejich přesný popis. Práskl všechny."

"Jak je dlouho, co se to stalo?"

"Skoro dva roky. Ach, já vím, že jsme si dali na čas, než jsme se sem vypravili, ale dřív to nešlo. Museli jsme počkat, až všechno utichne. Museli jsme nastřádat peníze. Jeanne dlouho stonala. Najednou se nám všechno hatilo. Ale teď jsme tady."

"Dopadli Gourvilla?"

"Ano. Charlotte a Georges při přestřelce zahynuli. Pierra bohužel chytili živého. Drželi ho čtrnáct dní, než ho zabili."

"Jaký byl váš osud?"

"My měli štěstí. Došlo k náletu a vězení, kde nás drželi, dostalo zásah. Ve zmatku jsme prchli."

"A Mallory?"

"Utekl také. My byli daleko pomalejší, ztratil se nám."

"A teď ho chcete zabít?"

"Ano. Jeanne trvalo hezky dlouho, než se zotavila. Měla zápal mozkových blan a div nepřišla o rozum. Jediná pohnutka, která ji udržovala při životě, byla myšlenka, že jednoho dne se s Mallorym opět setká. Přisahali jsme, že ho dostaneme, a čest nám velí, abychom tenhle úkol splnili až do konce."

"Ale proč do něj zatahujete mne?" přeptal se Corridon a natáhl nohy.

"To byl můj nápad," odpověděl Ranleigh. "Těm dvěma se nelíbil. Jan byl Charlottin manžel. Má osobní důvod vyříditi si s Mallorym účty. Zrovna tak Jeanne. Já osobně motiv nemám, ale dal jsem slovo."

"A ti zbylí dva? Kde jsou?"

"Zemřeli," pravil tiše Ranleigh. "Mallory je minulý týden zavraždil."

Corridonovi bleskla v oku jiskřička zájmu. Takový obrat nečekal.

"Minulý týden? Myslíte tady - v Londýně?"

"Ano." Ranleigh začal opět rázovat po pokoji. "Podcenili jsme Malloryho. Byli jsme přesvědčeni, že na něj budeme stačit. Je prvotřídní střelec, silný, rychlý a nebezpečný jako tygr. Jasně uvažuje, mozek mu pálí. Umí lidi krásně uštvať, ale to my taky, a mysleli jsme si, že když nás na něj bude pět, dostaneme ho. Začínáme pochybovat. Už jsme jenom tři. Víte, nemáme tušení, kde se zdržuje. Harris objevil jistou stopu a šel po ní. Nevrátil se. Našli ho v rybníku ve Wimbledonu. Znáte to - neznámý člověk spáchá sebevraždu. Nikdo se nestaral, jestli mu tam někdo nepomohl, ale my věděli, že ho dostal Mallory."

Lubiš měl rovněž nějaké nitky. Našli ho v železničním kolejišti, vlak ho rozsekal na kusy. Závěr zněl: železniční neštěstí. Když zahynul Lubiš, snažil jsem se Jeanne přesvědčit, aby uvažovala rozumně. Musí nám pomoci někdo zvenku. Nás Mallory zná. Ví, že po něm jdeme, a kope. Až dodneška se mu všechno dařilo, tak jak si umanol. Musí mu vyrazit po krku někdo, koho nezná. Doslechli jsme se o vás. Vy byste to mohl zvládnout. Kdyby se vám ho podařilo najít, my bychom se postarali o zbytek; ale jak ho znám, jakmile ho objevíte, budete muset jednat bleskově. Pochybují, že by dovolil, abyste nás k němu dovedl. Nezbude, než abyste ho odrovnal sám. Proto vám nabízíme tisícovku."

"To je ale vražda," prohlásil Corridon a ještě víc zdůraznil zdvořilý zájem. "Na to jste nepomysleli?"

"A když jste vy zabil Mariu Hauptmannovou a všechny ty zrádce, to nebyly vraždy?" připomněl tiše Ranleigh.

"Ano, jenomže to byly vraždy nezbytné, dostal jsem za úkol je vykonat. S vámi jde o něco úplně jiného. Když teď někoho zabiju, zavřou mě do vězení, budou soudit a možná mě pošlou na šibenici."

"Musí to být nešťastná nehoda nebo sebevražda. Přesně tak zabil už dva z nás."

Corridon upil whisky a tvářil se, že přemýšlí, přemýšlet však nemusel. Věděl, co udělá.

"Je tu velké riziko," zdůraznil. "Musíte se na všechno podívat mýma očima. Chcete, abych za vás vytáhl horký kaštan z ohně. Já proti tomu člověku nechovám stín zášti. Takových jako on byla spousta. Zabít někoho ve válce je jedna věc, zabít někoho nyní je něco úplně jiného."

Ranleigh zamáčkl cigaretu. Stáhl obočí, až se mu nad nosem sjelo do husté přehrady.

"Nemá smysl mlátit prázdnou slámu," prohlásil najednou příkře. "Buď tu práci berte, nebo nechtě být. Jak jste se rozhodl?"

"Za tisíc liber ji neberu."

Ranleigh po něm ostře mrkl.

"Znamená to...?"

"Samozřejmě," skočil mu do řeči Corridon. "Jsem pro, když půjde o správnou cenu. Tisíc liber je málo. Jednáme obchodně. Žádáte, abych nasazoval vlastní krk. Ten chlápek může mít na mne až příliš za ušima. Můžu skončit jako ostatní. Když se mi ho podaří zlikvidovat a šlápnu někde trochu vedle, budu viset. Riskuju život a toho si cením víc než na tisícovku."

"Ano," připustil Ranleigh. "Není divu," řekl upřímně. "Problém je, že nemáme moc peněz. Budu muset promluvit s ostatními. Nejvýš vám však můžeme nabídnout patnáct set, a když vám je dáme, jsme na mizině."

Corridon si ho pozorně prohlížel. Ve zmračeném obličejí nebyl ani stín vychytralosti a Corridon se otrávil. Rád smlouval. Měl dostatek zkušeností, jak z lidí vyždímat hromadu peněz. Hra ho bavila. Ranleigh byl příliš poctivý. Corridon viděl, že protivník mluví pravdu. Handrkování skončilo potratem - slovní bitka skončila ještě dřív, než začala. Po chvíli váhání Corridon pokrčil rameny a pravil: "Dobrá, za tu cenu to беру. Patnáct set liber se mi hodí. Myslel jsem, že z vás vytáhnu víc."

Ranleigh se zasmál.

"Věděl jsem, že máte takový záľusk, a proto jsem rovnou vyložil karty na stůl. Mně smlouvání moc nejde. Ale musím se ještě pozeptat ostatních. Možná nebudou chtít tolik zaplatit. Jsou to veškeré peníze, které máme."

"Promluďte s nimi," doporučil mu Corridon. "Polovinu hned a polovinu, až bude práce hotová." Utajil úsměv. "Uvidíte, co řeknou."

3.

Do místnosti vstoupil Crew. Nevěděl, kam se vrátit, hleděl na Corridona, který se pohodlně povaloval v křesle a zubil se na něj. Ranleigh Crewa vyštípál, aby si mohl v klidu pohovořit s Jeanne a Janem.

"Radši se usad' a hezky klid," řekl Corridon. "Dali mi tě na starost."

"Jak se mnou chtějí naložit?" zablábolil Crew, v očích ukrytý děs. "Viš, co mají za lubem, vid'! Taky tě namočili, že jo?"

Corridon si zapálil a sledoval Crewa přes závoj dýmu.

"Nejspíš ano," připustil nezaujatě. "A nemám ani tu chuť, co chtějí provést s tebou. A je mi to jedno. Neměl jsi být takový trouba a začínat si s vydíráním."

"Jasně." Crew potlačil třas. "Ale jak jsem to měl vědět? Ta holka mě děsí." Vystrašeně se ohlédl ke dveřím. "Je schopná všeho. Myslím, že jí haraší v hlavě."

"U cizinců jeden nikdy neví, ale neřekl bych, že je pomatená."

"Mám je tu nasazené už čtyři dny." Crew zavíral a rozvířal pěsti. "Nemůžu se hnout, aby mi někdo nestál za zadkem. Ani krápně soukromí. Já už to dál nevydržím. A buď ví, jak všechno skončí."

"Neměl ses jim hrabat v kapsách."

Crew sebou trhl a do obličej se mu nahnula krev.

"Všechno ti vykecal, co?"

"Povídal, že jsi kapsář a že ses je pokoušel vydírat."

Crew se začal ospravedlňovat: "Neměl jsem ani vindru. Co mají v téhle zemi co pohledávat? Nemají v pořádku papíry. Mohli by je zabásnout. Potřeboval jsem - potreboval jsem jen padesát liber."

"Měl jsi je nechat na pokoji." Corridona už Crewovy nářky nudily. "U mne se zastání nedoprošuj. Já ti nepomůžu. Tohle je tvůj funus."

Crew si křečovitě zaklesl ruce za zády a začal přecházet z rohu do rohu.

"Nemyslíš snad..." nakousl, ale nedokázal nahlas vyslovit myšlenku, která ho poslední dva dny pronásledovala. Bezmocně se podíval na Corridona a znovu začal rázovat. "Jdou mi na nervy. Kdybych tušil, jak všechno dopadne. Nerozhodnou se..." Opět se zarazil a kousl se do rtu. "Malér je, že mi nedůvěřují. Nic bych neudělal. Slíbil jsem jim to. Nabídl jsem dokonce, že budu přísahat na bibli."

"Máš nějakou?" uchechtl se jízlivě Corridon.

Crew mu věnoval naprosto vážný pohled a odvětil: "Nemám, ale mohli by nějakou koupit, ne? Povídal jsem, že ji zaplatím..." Hlas mu opět poklesl. Beznadějně opakoval: "Nevěří mi."

Corridon přemohl zívnutí.

"Mohl bys mi ještě nalít. Je to tvoje whisky nebo jejich?"

"K neuvěření," vedl si Crew svou a Corridonovu žádost nevzal na vědomí, "jak se může člověk přimotat k takovým lidem. Ani jsem nevěděl, že podobní existují. Chystají se toho chlápka Malloryho zakuchnout." Zašklebil se. "To je vražda. Jim je to fuk. Úplně... Slyšel jsem je rokovat. Ona je nejhorší. Jako kámen. Že je?" Zastavil se před Corridonem a oči mu jiskřily. "Že je tvrdá... jako žula? Žádnou podobnou ženskou neznám." Otočil se a sepal ruce. "Nemůžu zapudit myšlenku, že se mě chystají zabít," vybuchl. "Vím, že je to pitomost, ale pořád si představuju, že jsem na jejich místě. Co jiného jim zbude? Když se chystají zabít toho chlápka Malloryho, proč by nesejmuli mě?" Otočil se, aby zas na Corridona viděl. Potil se. "Vůbec nespím. Mám z nich nervy nadřanc."

"Radši si dej taky panáka," poradil mu Corridon a vstal. "Hysterčíš."

"Myslíš, že mě zabijou?" ptal se znovu Crew. Roztrhaným kapesníkem si utřel ruce. "Ten Polák - má mě pořád v merku, jako by něco plánoval."

Corridon smíchal whisky se sodou a vrazil Crewovi sklenici do ruky.

"Nebud' blázně," řekl drsně. "Seber se. Nic takového se nestane."

Když Crew pil, sklenice mu cinkala o zuby.

"Rád bych to věděl na tutti," spustil po krátké odmlce znovu. "Leze mi to na mozek." Do očí mu vhrkly slzy. "Pořád mě sledují. Soukromí v háji. A ta holka - ta je nejhorší. Úplně nelidská. Nemáš představu, co je zač."

Do pokoje vstoupil Ranleigh s Jeanne. Crewovi ochably rysy a uskočil.

"Vrátil byste se do společnosti Jana?" oslovil ho Ranleigh mírně. "Je mi líto, že s vámi strkáme z místnosti do místnosti, ale tuto situaci jste si nadrobil sám, ne?"

"Nikam nepůjdu!" vypálil Crew a couvl. "Už toho mám dost! Koukejte vypadnout! Všichni. Odejděte prosím..." Když vešel Jan, Crew opět sepal ruce.

"Jdeme," zavelel Jan.

Crew schlípl a pomalu se šoural přes pokoj. Jan šel za ním a zavřel dveře.

4.

"Myslí si, že ho zabijete," prohodil Corridon. "Nejspíš přečetl moc gangsterských příběhů."

"Rozhodli jsme se, že vám zaplatíme, kolik požadujete," prohlásila Jeanne. Nadhozenou otázku přešla.

Překvapený a rozčarovaný Corridon rázem na Crewa zapomněl. Čekal průtahy a doufal, že si užije dlouhého a mistrného přetahování.

"Polovičku hned a polovičku, až bude práce hotová?" ujišťoval se. "Sedm set padesát liber?"

"Ano," potvrdila.

Corridon cítil, že se cosi zvrtilo. Zničehonic pozbyl klidu a něco mu vadilo. Někde musí být háček. Ranleigh by možná převezl, ale ty dva ne. Seděl, točil sklenkou v ruce a podezíravě si Jeanne měřil.

Stála před krbem, ruce v kapsách u kalhot, tvář pustou. Ranleigh byl u okna, otočený k nim zády.

"Dobrá," prohlásil Corridon. "Řekněte mi, co musím udělat, a já to provedu. Potřebuju fotografii anebo hodně podrobný popis. Máte tušení, kde bych ho mohl najít?"

"Fotografii bohužel nemáme, ale napsal jsem vám, jak vypadá," otočil se Ranleigh. "Najít ho nebude snadné. Máme jenom dvě nitky, ale ty budou určitě správné. Šli po nich Lubiš s Harrisem a dostali se k Mallorymu. Nebude vám, než vydat se po nich také, ale hleďte si dát velký pozor."

Corridon se zazubil. Uvědomoval si, že při Ranleighově řeči z něho Jeanne nespouští oči. Její vtíravý pohled ho varoval, aby byl ve střehu.

"Dám. Jaké jsou ty nitky?"

"Počítali jsme, že nebude tak složité dostat se mu na kobyliku, avšak zametl za sebou veškeré stopy. Snažili jsme se vzpomenout na všechny útržky hovorů, které jsme v minulosti vedli. Málokdy o sobě hovořil, ale dvě věci nám v hlavě zůstaly: adresa na tetičku, kterou jsme měli uvědomit, kdyby se s ním něco stalo, a jméno jeho přítelkyně. Teta bydlí blízko Wendoveru, v Bucksu. Adresu jsem vám napsal. Na návštěvu se k ní vydal Lubiš. Našli ho mrtvého na kolejích mezi Wendoverem a Great Missendenem. Mallory podle všeho zrovna u tety byl, když Lubiš telefonoval. Přítelkyně se jmenuje Rita Allenova. Pracuje v obchodním domě Mastins a Roberts na Regent Street. Prodává punčochy. Za tou se vypravil Harris. Druhý den ho našli utopeného ve wimbledonském rybníku. Rita Allenova tam možná někde bydlí. Víc vodítek nemáme. Nebude vám, než začít od nich."

"A doufat, že jedna nebo druhá stopa mě k němu zavede?" ověřil si Corridon. Dopil whisky a sklenku postavil na stůl.

"Dobře, uvidíme, kolik budu mít štěstí. Vy budete tady, předpokládám? Ozvu se."

"Ještě nevíme," řekl Ranleigh. "Možná zůstaneme tady, možná se přestěhujeme. Záleží..." Hodil pohledem po Jeanne.

"Ale budeme o vás vědět." S úsměvem dodal: "My se vám neztratíme. Nás hned tak někdo nesetřese."

Úsměv výhrůžku zjemnil, avšak byla tam.

Corridon se uchechtl.

"Nehodlám zdrhnout." Vstal. "Dobrá, pustím se do díla. Bude to zajímavá práce." V nadšení zaskřípal falešný tón.

"Kdysi mi šla náramně." Zalovil v kapse u kabátu a vytáhl mauserovku. V Jeanne a Ranleighovi by se krve nedořezal, když pistoli spatřili, ale jakmile ji Corridon položil na stůl, uklidnili se. "Zbraň vám nechám. Váš kumpán se po ní bude shánět, co? Mám vlastní." Jeanne i Ranleigh mlčeli. "Kde je ten popis?"

Ranleigh vytáhl z kapsy obálku.

"Je tu všechno," řekl.

Corridon se usmál.

"Všechno? I peníze?" Promnul obálku mezi prsty a zavrtěl hlavou. "Ne, ne, peníze tu nejsou. Řekli jsme polovičku hned... ne snad?"

Jeanne přešla k příborníku a vytáhla odtud ošoupanou koženou aktovku.

"Podepíšete nám stvrzenku?" zeptala se.

"Prosím?" otázal se Corridon v domnění, že se přeslechl.

"Podepíšete nám stvrzenku?" zopakovala nezločně.

"Samozřejmě." Žasl nad její naivitou. V Anglii jsou nezákonně. Alespoň to tvrdil Crew. Nemají v pořádku doklady. Jak si troufají pomyslet, že je jim něco platná stvrzenka?

Ranleigh mu podal arch papíru a pero.

"A prašulky?" podotkl Corridon sladce. "Neměly by být na stole? Ne že bych vám nevěřil... ale obchod je obchod, ne?"

Jeanne vysázela na stůl tři svazky jednolibrových bankovek. Konečky prstů se dál dotýkala naleštěného povrchu stolní desky, těsně vedle pistole. Corridon si povytáhl židli a sedl si.

"Kdybych se vás chystal podtrhnout, asi bych vám nevracel pistoli."

"Přepočítejte si peníze," vyzvala ho příkře.

"Vy přece ode mne tuhle fušku chcete, ne?" Opovržení v jejích očích ho bodlo. "Já se o ni neprosil. Jestli chcete, abych vám pomohl, musíte se smířit, že vás to bude něco stát."

"Počítejte," vyštěkla a oči jí zajiskřily.

Pokrčil rameny a prolístoval bankovky. Papírky mu pod hbitými prsty jen šustily.

"Správně," odsouhlasil, vzal pero a na arch papíru se podepsal. "Hotovo. Můžu začít." Zasunul tři svazky bankovek do aktovky, tašku si dal pod paži a vstal. "Sejdeme se v klubu Ametyst řekněme zítra večer? Dám vám vědět, jak jsem pokročil."

"Ano," přitakal Ranleigh. Tvářil se napjatě. "Čekáme, že práci odvedete rychle. Peníze pro nás hrají velkou roli."

"Kupodivu pro mne taky," neutajil Corridon úsměšek.

"Spoléháme na vás," připomněl Ranleigh.

"V pořádku," řekl Corridon a pohlédl na Jeanne, "ale máte přece mou stvrzenku."

Neodpověděla, jen na něho přemítavě upírala velké tmavé oči, ústa nesmlouvavou úzkou čáru.

"Zatím se loučím." Otočil se ke dveřím. "Brzy na shledanou."

Ani jeden z nich neodpověděl a Corridon na ně přes rameno mrkl. Ranleigh držel potvrzení, Jeanne dosud stála u stolu s konečky prstů na dosah zbraně. V místnosti vládla dusná atmosféra, avšak Corridona nerozházela. Odchází s penězi. Všechno jako po másle - nejsnadnější trik, jaký se mu kdy povedl. Je tu samozřejmě ještě Jan, ale Corridon věřil, že riskovat se vyplatí. Jakmile jim dojde, že Corridon se vůbec nechystá splnit, na čem se dohodli, budou mu vyhrožovat, ale na strašáky byl Corridon zvyklý. Nevěřil, že by si troufli víc, než právě vyhrožovat, a uměl se o sebe postarat. Jan a jeho bouchačka ho nechávali v klidu, a kdyby snad začali zlobit, řekne o nich Zanimu. Zani by okamžitě zasáhl. Vždycky se sháněl po informacích, které by mohl donést na policii, obzvlášť takových, které se netýkaly jeho zákazníků. Tihle tři by byli pro Zaniho hotová lahůdka.

"Nashle," zopakoval a zmizel v útulné předsíni, která vedla ke vchodovým dveřím a dál na schodiště. Sedm set padesát liber! Vypraví se hned vyzkoumat, jak půjde zařídit operaci pro Effii. Rovnou odsud.

Když se ocitl na ulici, všiml si, jak postarší chlapík za oknem trafiky podobaným od mušinců přerovnává vystavené zboží. Tlustými prsty budoval na zaprášené policice vysokou věž z cigaretových kantonů. Zvedl oči a střetl se s

Corridonovým pohledem. Corridon na něj mrkl.

Kapitola čtvrtá

1.

Corridon nikde nepobýval tak dlouho, aby si na nějakém místě vybudoval domov. Od chvíle, kdy se vrátil do Londýna, bydlel v dvoupokojovém bytě nad garáží za St. George's Hospital. Vzal jej už zařízený a měl pocit, že navzdory vysoké činži měl vlastně štěstí. Uklízečka mu každý den přišla udělat trochu pořádek a stravoval se venku. V malém, jenom spoře zařízeném obýváčku se zdržoval zřídka. Pokojík byl vlhký a tmavý a ve dne tu neustále kašlaly motory aut, syčely hadice vypouštějící páru v depu, blafali psi a kvílela elektrická pila. Všechn ten randál pronikal neutěšenými okny dovnitř a rozcíloval ho. Z ložnice, rovněž vlhké a temné, vedla okna na vysokou zeď, která do místnosti nepustila ani paprsek slunce.

Nepohodlí a studenost domácího krbu Corridonovi vůbec nevadily. Prostředí mu bylo vždycky lhostejné. Byt je místo, kde se člověk může vyspat, a právě tomuto účelu jeho kutloch sloužil a měl několik výhod. Byl blízko West Endu. Na oknech byly silné mříže a vstupní dveře vytesali z pevného dubu. Pokojíky byly nad garážemi obchodních firem a v šest večer odtamtud všichni vypadli a objevili se teprve druhý den ráno v devět. Nikdo tu po něm nemohl slídit a v noci byl byteček tak opuštěný a nepropustný jako pevnost.

Corridon se vrátil domů dřív než obvykle. Povečeřel v hospůdce v Shepherd Markét a pěšky přešel z Piccadilly k Hyde Parku a u bytu se ocitl několik vteřin před devátou. Když si odemykal, slyšel, jak Big Ben odbíjí celou, a zastavil se, aby spočítal údery. Zvuk Big Benu v něm vždycky vyvolával pocit nostalgie a připomínal mu dobu, kdy měl ve zvyku někde v tajném úkrytu ve Francii poslouchat v devět večerní zprávy a věděl, že Big Ben tu pořád ještě je a zítra znovu odbije celou. Když odumřel poslední úder, Corridon zavřel a zastrčil na závoru vstupní dveře, rozsvítil a po příkrých schodech vyšlapal až do obýváku. V pokoji bylo cítit trochu vlhkosti prostoupené lysolem a voněl čistotou, která mu vždycky připomínala čekárnu v nějakém útulku pro chudé.

Než si svlékl kabát, vytahal všechno z kapsy a s krámy i obálku, kterou mu dal Ranleigh. Strčil si ji tehdy do kapsy a úplně na ni zapomněl. Konečky prstů obálku prohnatal, pak s ní odešel do ložnice, rozsvítil a sedl si na postel. Byl unavený. Minulou noc se pořádně nevyspal a nyní, když mu hlavou táhl obrázek všeho, co za dne vykonal, zcela spokojen výsledkem, k němuž věci dospěly, si zívł. Odstrčil polštář, natáhl si nohy a zapálil cigaretu. Sedm set padesát liber! Svazky bankovek pěkně vysázel v bance a musel se uchechtnout, když viděl, jak po něm pokladník překvapeně hodil pohledem. Potom zamířil do roztomilého domečku v Kensingtonu a hodil řeč s plastickým chirurgem, který mu prokázal obrovskou službu, když na něm v nemocnici zašival všechny pozůstatky gestapácké péče. Pověděl mu o Effii. "Je jedno, kolik si řeknete, doktore, ale zkuste ji to spravit."

Protože se Corridon bál, že ho Effiina vděčnost přivede pouze do rozpaků, zavolał jí, sdělil, co všechno zařídil, a zavěsil, dřív než se stačila rozplývat díky.

Musel navštívit jednoho chlapíka ve Whitechapu a dalšího v Balham High Street. Baličky, které přivezl z Ameriky pečlivě všíte do klop na kapsách pláště, změnily majitele. Pak se vrátil autobusem do West Endu, dal si večeři a šel domů. Den byl úspěšný, a když Corridon ležel na posteli a čučel do stropu, měl pocit blaha.

V pokojíku bylo ticho, zvenčí sem nepronikl ani hlásek. Silné železné mříže na oknech dodávaly jistotu. Měl pocit, že je zaštitěný, nic k němu nemůže, ale ani v nejmenším opuštěný, a jak se pohodlně rozvaloval, myslel na Jeanne Persignyovou a viděl ji, jak stojí před Crewovým krbem, ruce v kapsách u kalhot, v obličeji kamenný výraz, a dohadoval se, co asi dívka zrovna dělá. Zítra večer ji možná uvidí v klubu Ametyst a sdělí jí, že se rozhodl zadanou práci nechat plavat. Krásně si představil, jak zareaguje. Oči jí završí pohrđáním a hněvem. Ranleigh na něj vytřeští oči úplně vytočený, jako člověk, který načapal přítele při nějaké sprostáčině. Jan začne mávat pistolí. Corridon se poťouchle usklíbl. Poradí jim, ať ho dají k soudu. Nezmůžou s ním vůbec nic.

Vzpomněl si na obálku, kterou dostal od Ranleighe, sáhl po ní, rozlepil ji a vytáhl několik listů papíru. Bez zájmu začal číst strojem psaná slova. Mallory mu nic neřikal a Corridon četl Ranleighův výplod jen proto, že zrovna odpočíval a nic jiného na čtení neměl.

Brian Mallory

Narozen 4. února 1912.

Popis: výška 185 cm, váha 83 kg, vlasy tmavě hnědé, oči světle hnědé, pleť světlá, hodně opálená. Zvláštní znamení: hlas poznamenaný zraněním při útěku ze zajateckého tábora. Jmenovaný jen šeptá, není schopen ani křičet, ani zvýšit hlas, ale postupně se naučil mluvit tak, aby ho bylo slyšet, tím že slova zřetelně vyslovuje.

Chování: ve chvílích rozčilení má zvyk bouchat se pěsti pravé ruky do levé dlaně. Když má radost, spráskne ruce a prudce si je mne. Cigaretu zásadně drží mezi ukazováčkem a palcem, má ve zvyku škrtat zápalky tak, že přejede hlavičku nehtem u palce. Zakládá si na kamenném výrazu - zřídka se usmívá nebo směje...

Corridon nevrle zabručel, otočil stránku a dál už četl na přeskáčku.

Příbuzní: pokud je známo, jedinou jeho příbuznou je slečna Hilda Malloryová, bytem v Dell u Wendoveru, teta, která Malloryho od čtyř let po smrti jeho matky vychovávala. S otcem se pohádal a téměř se nevidali. Přesto jej otec ustanovil dědicem, a když zemřel, odkázal mu značnou sumu peněz.

Corridon znovu zívł. Čtení ho nebavilo, a přestože se v papírech objevila slušná řádka dalších údajů, otravovalo ho číst dál. Zmačkal papíry do pevné, tvrdé kuličky a kuličku hodil do vyhaslého krbu.

Za chvíličku se zvedne, svlékne se a pořádně se uloží, říkal si, spokojeně vzdychl a zavřel oči. Minuty ubíhaly a on

pořád ležel, zlehka oddechoval, přísné rysy v tváři mu povolily a mozek se mu houpal v onom polovičním vědomí mezi spánkem a bděním.

2.

Zdalo se mu, jak na konci postele sedí Maria Hauptmannová, štíhlé bílé ruce složené v klíně a z rozbitého obličejte teče krev, právě tak, jako když ji střelil a ležela mu u nohou. Zdalo se, že se mu pokouší něco říci, avšak neměla ústa; nad černou dírou ve tváři, z níž trčelo jen pár zubů, svítil pouze pár vytřeštěných očí. Věděl však určitě, že se pokouší něco říci. Nebylo to poprvé, co ho ve snu pronásledovala, a Corridon měl vždycky dojem, že mu chce něco důležitého svěřit, avšak nikdy to nedokázala. Jenom seděla na pelesti, děsila ho a nehodlala zmizet.

Probudilo ho zaklepání. Zvedl hlavu z polštáře, živě cítil, jak ho bolí čelisti, protože ve spánku zatínal zuby, a nastražil uši. Uběhla minuta a klepání se opakovalo. Corridon shodil nohy z postele a sedl si. Kočičím krokem přešel do obývacího pokoje, nerozsvítil, jen poodhrnul záclonu a podíval se do dvora. Vyloupala se z měsíčního světla ještě stále v černém svetr a šponovkách, prostovlasá, ruce v kapsách u kalhot, cigaretu mezi rty.

Chvilí ji pozoroval, pak otočil vypínačem a sešel po strmých schůdcích. Neměl nejmenší tušení, proč se za ním v tak nekřesťanskou hodinu vypravila, ale když odstrčil závoru a otevřel, pochybnosti ho opustily.

"Pojďte dál," řekl. "Jste sama?"

"Ano," odpověděla a protáhla se kolem něho do úzké předsíně.

"Rovnou nahoru," nasměroval ji, když zavíral dveře, avšak až poté, co očima propíchl tmou a snažil se zjistit, jestli se někde ve stínech neskrývá Jan nebo Ranleigh. Neviděl nikoho.

Výslapala příkré schůdky a Corridon ji následoval s pohledem upřeným na rovná záda i houpavý pohyb, kterým se jí od schodu na schod vlnily boky.

Vešla do obývacího pokoje, ke krbu, a otočila se čelem ke Corridonovi. Stál právě mezi dveřmi.

"Co vás sem přivádí?" Přejel si rukou po tváři. "Zrovna jsem se chystal do postele. Včera v noci jsem se moc nevyspal."

Odtrhla od něho pohled a mlčky začala obhlížet místnost. Zastavila se na každé drobnosti, nic nevynechala. Když ji sledoval, poprvé si uvědomil, jak je pokoj omšelý, koberec prošlapaný, z ušáku čouhá pružina, stůl, plný škrábanců a skvrn, se tu vyjímá stejně uboze jako Landseerova "Štvanice na jelena" nad krbem.

"Napijete se?" nabídl stroze a vytáhl z příborníku láhev ginu. "Někde musí být i kapka vermutu." Odloudal se do kuchyně, na-vztekaný, že vlastně hledá jen důvod, aby se vymanil z její mlčenlivé popuzující blízkosti. Ve chvíli, kdy vermut našel a vrátil se, pocit se vytratil, avšak malým drápkem v něm přece jen uvízl.

Jeanne se od krbu ani nehнула, stála tam pořád jako socha, mlčenlivá, číhající. Namíchal nápoje, tiše si pohvizdoval a postavil před ni na stůl sklenici.

"Posaďte se a udělejte si pohodlí, jako doma. Ne že by tenhle kutloch byl kdovíjak útulný, avšak lepší domov si dovolit nemůžu." Žuchl do lenošky, až pod jeho váhou zaskřípala. "Šup tam." Napil se ginu smíchaného s vermutem a zašklebil se. "Ten gin není zrovna slavný."

Ani se nepohnula a nápoje na stole si ani nevšimla. Zničehonic vypálila: "Vy máte zvyk něco naslibovat a pak sliby neplnit, vídte?"

Nečekal tak přímý útok a na chvíli byl vyveden z míry. Pak se zasmál.

"Věci, kterých byste se o mně nedopídili, moc nebylo, co?" Natáhl si nohy. "Máte pravdu, všechny sliby neplním."

"Sjednáte si práci, dáte si vysolit peníze a pak všechno zapíchnete," pokračovala. "Opravdu snadná cesta, jak přijít k penězům."

Corridon přikývl.

"Docela snadná. Někdy až moc," prohodil lehce. Udivovalo ho však, že ona je tak klidná a neběsná. Čekal, že na něj vystartuje, a bylo by mu bývalo milejší, kdyby to udělala.

"A ti, kteří vám peníze dali, se nijak nemohou hojit, že?"

"Ani omylem," prohlásil Corridon vesele. "Fušky, které mi lidé nabízejí, bohužel nesnesou vyšetřování. Samozřejmě, máte-li stvrzenku, můžete mě zažalovat," uchechtl se.

Zamáčkla cigaretu, zvedla koktejl a upřeně Corridona přes okraj sklenky pozorovala. Byl připraven přikřicit se, protože byl přesvědčen, že se chystá chrstnout mu obsah do obličejte, ale nestalo se. Naopak polovinu koktejlu vypila, přešla k lenošce a sedla si.

"Jak předpokládám, Crew vám vyžvanil, že nemáme v pořádku doklady," řekla. "Že tu nemáme povolený pobyt."

"Zmínil se. Říkal jsem si, že je od vás trochu moc optimistické chtít nějaké potvrzení."

"Vůbec nemáte v úmyslu vypátrat Malloryho, co?"

Hovor se neodvíjel přesně tak, jak by byl Corridon chtěl, avšak dívka vlastně jen předvíдалa, co se jí chystal vysvětlit zítra večer, takže o nic nešlo. Je úplně jedno, jestli se pravdu dozví hned nebo později.

"Ovšemže ne," připustil lenivě. "Pokud chcete, aby ten muž zemřel, budete ho muset odrovnat sami. Sotva můžete očekávat, že bych já připravil o život člověka, kterého jsem nikdy neviděl, jen proto, že vy jste neschopní. Nemám pravdu?"

"Ale peníze jste shrábl."

"Peníze shrábnu vždycky." Vytáhl z kapsy krabičku cigaret a nabídl jí. "Dáte si?"

Jednu si vzala. Všiml si, že štíhlá ruka se jí ani nezachvěla.

"Lidi by za mnou neměli chodit s takovými špinavými kšefty," pokračoval. "Mají mě nechat na pokoji."

Opřela se, zkřížila nohy a vypadala dokonale uvolněná a v pohodě. Předstíraný klid začínal Corridona mást.

"Máte pěkný nadhled," podotkl a doufal, že ji vytočí. "Není zrovna sranda přijít o tolik peněz."

Poprvé od chvíle, kdy se setkali, se usmála.

"Myslíte si, že jsem padlá na hlavu, vidíte?"

"Ne tak docela," zasmál se. "Možná trochu naivní."

"Protože jsem od vás chtěla stvrzenku?"

"Nárok přece nemůžete vůbec uplatnit."

"Ne, nemohu. Věděla jsem to. Žádala jsem vás o podpis z úplně jiného důvodu."

Zbystřil a hlavou mu blesklo, jestli tu povedenou trojku nepodcenil. Celou dobu se mu zdálo, že jeho návrhy přijímali příliš snadno. Jenomže co by mohli podniknout? Peníze má bezpečně v bance, k těm se nedostanou.

"A jaký je ten důvod?"

Dopila a nastavila sklenici.

"Dala bych si, prosím, ještě jednu."

Vzal od ní sklenku, a když míchal nápoj, překvapila ho větou: "Přišla jsem vás přemluvit, abyste Malloryho vypátral."

Hodil pohledem přes rameno a povytáhl obočí.

"Žasnu, proč si myslíte, že se vám to podaří."

"Odmítáte?" Předklonila se. "Byl zrádce. Zaslouží si zemřít. Před dvěma lety jste zrádcům moc nefandil, je to tak?"

"Fandil nefandil," podal jí sklenku, "plnil jsem rozkazy. Moje vztahy k těm lidem, ať k chlapům či k ženám, nikdy nehrály roli."

"Kdybyste byl znal Pierra, neváhal byste," prohlásila a zatřásla rukou, až jí klouby zbělely.

"Jenomže já Pierra neznal." Opět se uvelebil v křesle. "Takových Pierrů byly koneckonců stovky. Jen proto, že to byl váš mileneček ..."

Vymrštila se, až vycákla namíchaný gin, oči dva krátery chrlicí temnou lávu.

"Najdete nám Malloryho nebo ne?" vybuchla přímo nad ním.

"To víte, že ne," prohodil ledabyle, nyní opět ve své kůži. Přesně takové jednání čekal. "Vytáhněte si svoje kaštiny z ohně sami."

"Myslíte to vážně?" zvedla hlas. Viděl, jak se strašlivě snaží udržet na uzdě zuřivost, která s ní lomcuje. Hrud' se jí rychle zvedala; obličej měla bílý jako křidu a nevýrazný jako plastovou škrabošku.

"Samozřejmě. A vy se mnou nic nezmůžete. Máte moje potvrzení, ale to vám peníze nevrátí. Máte Jana s bouchačkou, ale s tím snadno zmetu, a vy to víte. Vy tři mi nemůžete nahnat strach. Mám vaše prachy a ty nepustím. S tím nic nenaděláte."

Prudce se otočila a stála k němu napůl otočená zády, takže jí neviděl do tváře. Několik vteřin tak zůstala a potom vykročila k lenošce. Když si sedla, Corridon viděl, že je stejně klidná a ovládá se jako předtím, a dohadoval se, co přijde dál.

"Věděla jsem, že nás podrazíte," pravila, "avšak Ranleigh tvrdil, že vám věří."

"Ranleigh je důvěřivý typ," připustil Corridon a zkoumavě ji sledoval. Cítil, že dívka je nyní daleko nebezpečnější, nežli když se vzteká. "Posuzuje lidi podle vlastních měřítek. Velká chyba."

"Ano, velká." Odrhla pohled a prohlížela si ozdoby na krbové římse. "Jenomže tohle vám nikdo neodpáře. Byli bychom dali přednost, kdybyste s námi pracoval dobrovolně, avšak když to nejde, musíme vás ke splnění úkolu donutit silou."

Zasmál se - upřímně se bavil.

"Odvážná slova, jen co je pravda."

"Myslíte?" Prudce se otočila, aby k němu byla čelem. "Nevyhrožujeme. Žádáme, abyste našel Malloryho, a vy nám ho půjdete najít."

Corridon zavrtěl hlavou.

"Kde berete takovou jistotu?"

Odmklčela se dost dlouho, aby další slova měla plný dramatický účinek. Dívala se mu přímo do očí a řekla: "Crew je po smrti."

3.

Pamatoval si, jak Crew omílal: "Nemůžu zapudit myšlenku, že se mě chystají zabít. Pořád si představuju, že jsem na jejich místě. Co jiného jim zbude?" a nepřestával spínat ruce.

Jeanne vyrazila Corridonovi dech a hezky dlouho ho vůbec nenapadlo, co říci. Po zádech mu proběhlo ledové mravenčení a v mozku opět vytanula otázka: "Podcenil jsem ty tři, nebo lže?"

Když si zapalovala cigaretu, ostře řekl: "Proč bych si měl lámat hlavu s tím, jestli žije nebo je mrtvý? Vůbec mi na něm nezáleží."

Pohodlně se opřela a prstem oklepávala popel z cigarety přímo na olýsalý koberec.

"Nejste moc chytrý. Přemýšlejte chvíli. Crew pro vás možná nic neznamenal, dokud žil, ale teď, když je mrtvý, znamená moc. Zkuste se dovtípit sám."

"Na co narážíte?" chtěl vědět Corridon a napjatě se předklonil.

"Crew byl zastřelen pět minut poté, co jste odešel," vysvětlovala zcela lhostejně. "Nechápete? Domyslete si konec."

Zničehonic pochopil, že na tyhle tři je krátký. Ani v tuto chvíli však nemohl odhalit, co se zvrtilo. Pouze mrazivý, vítězoslavný pohled v jejích očích ho varoval, že ho přechytračili.

"Nic pro mě neznamená - živý jako mrtvý."

"Nebudou vám věřit."

"Kdopak?"

"Policie přece."

A v tu chvíli se mu rozsvítilo, jak všechno zaonačili, a vztek ho do běla rozpálil. Na pistoli jsou jeho otisky. Teď si vzpomněl, že Jan měl neustále rukavice. Stvrzenka, kterou podepsal, obstará dostatečný motiv. Když z Crewova bytu odcházel, viděl ho trafikant. Trafikant, co upravoval výklad, si vzpomene a bude ho identifikovat. Policie už léta čeká, kdy ho při něčem nachytá. Důkazy nijak přepečlivě prověřovat nebudou.

"Lžete," odsekl. "Nikdo z vás by neměl kuráž Crewa zastřelit."

Nehnutě ho sledovala, ale neodpověděla, jako by jeho výbuch za odpověď vůbec nestál.

Zapálil si novou cigaretu, hodil nohu přes nohu, zas ji vrátil, neklidně se ošil a vstal.

"Pokud se pokoušíte tohle na mě ušít, stáhnou vás všechny tři s sebou," varoval.

"Pochybuju, že se vám to podaří," pravila tiše. Štíhlou rukou si odhrnula z obličeje pramen tmavých vlasů. "Nikdo neví, že jsme u Crewa bydleli. Dali jsme si bedlivý pozor, aby nás nikdo nezahlédl. A teď zmizíme. S Crewem nás nespojuje nic - ale vůbec nic."

Corridon si přemnul bradu, pak se otočil a namíchal si novou skleničku. V hlavě zatím převracel problém a pokoušel se najít východisko.

"Nemyslíte si, že po tom, co jste mi tu vykládala, se odtud dostanete? Stačí, abych zavolal policii, jako první jim vysypal mou verzi a vás jim jenom předal. To vás nenapadlo, vidíte?"

"Nijak chytrý nápad," usmála se. "Budete muset vymyslet něco lepšího. Bylo by to pouze moje tvrzení proti vašemu. Moje pověst proti vaší. To nejhorší, co mě může postihnout, je pár měsíců ve vězení, ale nejspíš by mne jen vypověděli. Vždycky se můžu vrátit."

Měla pravdu. Nebyl to nejchytřejší nápad. Připustil, že v danou chvíli ho vyšachovala. Usrkaval pití a horečně přemítal. Vlastně to tak muselo dopadnout, člověk nemůže čekat, že pokaždé vyhraje. Věděl, že dřív nebo později musí uklouznout, a nejlepší východisko nyní bude připustit porážku. Však je převezme, až nebudou ve střehu.

"Dobrá," řekl a přinutil se usmát. "Zdá se, že jste mě pěkně doběhli. Vrátím peníze. To přece chcete, ne?"

"Ne, peníze nechceme. Přijal jste zálohu, jste povinen dokončit práci. Musíte vypátrat Malloryho."

"K čertu s Mallorym," vybuchl. "Mám lepší věci na práci, než marnit čas tím, že budu honit divokou husu. Najděte si ho sami. Zítra dostanete prachy."

"Najděte Malloryho, nebo pošleme pistoli i stvrzenku na policii. Jak račte."

Rysy mu ztuhly.

"Nepokoušejte štěstí víc, než je zdrávo."

"Nejde o štěstí. Věděli jsme, co máte za lubem, a jen jsme se pojistili. Nemáte na vybranou. Měl byste být moudrý a všechno pochopit."

Znovu se posadil. Octl se v pasti a věděl to. Jestliže dokázali chladnokrevně zabít Crewa, nezaváhají ani vteřinu, aby Corridonovi přišli zločin.

"Hodláte zřejmě prosadit svou stůj co stůj, vidíte," řekl lehce.

"Sám jste nám nahrál," pravila, když zamačkávala cigaretu.

"A Crew? Chladnokrevně jste ho zabili - alespoň jeden z vás. Nic vám neudělal."

"Ale udělal. Měl nás nechat na pokoji," odušila mrazivě. "Když jsme se dostali tak daleko, nikdo nám nebude překážet. Nemohli jsme mu důvěřovat. Avšak kdybyste s námi byl hrál na rovinu, nezabíjeli jsme ho. Pak ovšem musel zaplatit. Byla to očividně jediná cesta, jak vás přitlačit ke zdi."

Najednou ho napadlo, jestli všechno není jen podraz. Nedokázal připustit skutečnost, že Crew je mrtvý, chladnokrevně zastřelený. Co když Crewa jenom někam schovali? Co když není mrtvý?

Pokračovala: "Máte za úkol najít Malloryho. Máte nitky a jeho popis. Nebudeme vám do ničeho zasahovat. Zvolte si tu nejlepší cestu dle vlastního uvážení, ale musíte ho najít. Dáváme vám tři týdny."

"A potom?"

"Kdybyste ho nenašel, museli bychom posoudit, jestli jste se dost snažil, anebo jestli jste nás podvedl. Provedli jsme všechna opatření. Pistoli i stvrzenku od vás má jistá advokátní firma a dostala rozkaz, aby obě dvě věci v případě, že se jí jednou týdně neozveme, předala policii." Zvedla se. Hedvábné tmavé vlasy jí spadaly na ramena. Změřila si ho vážným, klidným, nezastrašeným pohledem.

"Proč nepřišel Ranleigh?" zeptal se Corridon. "Nebo Jan?"

Netrpělivě mávla rukou, jako by taková otázka neměla smysl - marnění času.

"Ranleigh o Crewovi neví. Jan má příliš výbušnou povahu. Navíc si svoje účty vyřizuju sama."

"Ranleigh tedy nic neví. Vražda s ním otřese, je to tak?"

"Možná. Nezáleží na tom." Hbitě kolem něho proplula ke dveřím. "Myslím, že je to všechno. Zůstaneme ve spojení. Máte tři týdny. Malloryho nepodceňujte. Je velmi nebezpečný."

"Půjdu napřed a rozsvítím," snažil se ovládnout.

Sešel ze schodů, rozsvítil světlo v předsiní a otevřel dveře. Na dvoře byla tma, tvář mu ovanul studený závan větru.

Světlo z předsině padalo na vlhké dláždění. Na vratech protější garáže se proti němu zvedal vlastní dlouhý stín.

Zastavila se vedle něho a dívala se do tmy.

"My naši část úmluvy dodržíme," prohlásila. "Najděte Malloryho a vyplatíme zbytek."

"Nemalujte si, že vám to projde," nedokázal už Corridon zakrýt hněv. "Proti vydírání jsem zatraceně odolný, co nevidět se přesvědčíte sami."

Bleskovým výpadem se strefil do bolavého místa - jako když do sudu s prachem skočí jiskra. Celou dobu měl pocit, že vyrovnaně a klidně se tváří jen naoko, že je to pouze maska, která má zahalit, co cítí doopravdy, ale takovou zuřivost, jakou v ní rodmýchal teď, vážně nečekal.

Odskočila, otočila se k němu a světlo v předsíni ji naplno zalilo. Jako by zmohutněla, rysy v obličejí jí ztvrdly, až jí vystoupily kosti a naskočily vrásčité rýhy, oči jí sršely jako rozzuřené kočky, dokonce i vlasy se jí zježily, ohnula prsty jako pařáty a drápy se na něj sápla.

"A vy zjistíte, že na mě si hned někdo nepřijde s podfukem!" vřeštěla hrubě. "Chci Malloryho! A dostanu ho. A vy mi ho najdete! Vy! Ano, vy - vy parchante jeden! Vy - vy podělaný hrdino!" Nadávky doslova plivala. "Věděla jsem celou dobu, na co si hrajete. Ale žádná cesta pro mě není dost špinavá, abych se jí vyhnula, pokud mě dovede k Mallorymu. Proto jsem si vybrala vás! A koukejte ho najít!" Zvýšila hlas. "Slyšíte? Koukejte ho najít! Jestli ne, slitování u mě nenajdete. Postarám se, abyste skončil na šibenici!" Ustoupila, v tváři jí cukalo, oči žhnuly jako dva požáry.

Corridonovi naskakovala husí kůže. Děvče vypadalo jako nebezpečný šílenec, stvoření z jiného světa.

"Najděte Malloryho!" vypískla ještě jednou a zmizela - v černém oblečení se propadla do tmy a ztratila se.

4.

Když si Corridon přitáhl pásek u kabátu, začal si tiše pohvizdovat. Tvářil se vyrovnaně, v očích chladný stín. Nejprve si musí ověřit, že Crew je opravdu mrtvý. Jestliže Crewa zavraždili, nemusí pochybovat, že děvče svou hrozbu splní - samozřejmě když se Corridonovi nepodaří vypátrat Malloryho.

Od první chvíle měl tušení, že Jeanne je nebezpečná; nyní měl dojem, že není při smyslech. Vzpomínal si, jak se Crew vyjádřil, že je nelidská. Prohlásil tehdy, že jí haraší v hlavě, a když se na ni Corridon díval při scéně, kdy na něj ječela, říkal si, že Crew měl možná pravdu.

Popadl klobouk a zamířil ke dveřím. Světlo nechal svítit. Jestli někdo před domem hlídá, bude dobře, když si budou myslet, že nikam neodešel. Sešel ze schodů, otevřel vchod a načíhl do tmy. Neviděl nic a věděl, že jeho rovněž nikdo vidět nemůže. Měsíc zakrývaly hustě nakupené mraky. Ve vzduchu byl cítit déšť a ochladilo se. Corridon tiše přitáhl dveře, zavřel je a vydal se k průjezdu, který ústil na Grosvenor Square.

Ke Crewovi dorazil za půl hodinky, uklidněný, že ho nikdo nesleduje. Špinavá ulička byla liduprázdná a trafikant na noc zavřel. U Crewa v bytě tma.

Corridon se u vchodu zastavil a zlodějkou, kterou si přinesl, si posvítit na zámek. Na první pohled viděl, že se zámek těžká práce nebude. V překonávání zámků byl mistr a nyní stačilo, aby si trochu pohrál s malým celuloidovým proužkem, přitlačil na jazyček zámku a jemně zapáčil. Dveře se otevřely. Jakmile vstoupil do předsíně, pohltila Corridona tma a vůně květin, a zároveň s ní ho do nosu udeřilo ještě něco: pach střelného prachu.

Corridon v předsíni chvíli napjatě poslouchal, potom vstoupil do obývacího pokoje. Pomalu kroužil proudem světla z baterky po všech koutech místnosti. Nikde nikdo. Závěsy byly zatažené a podlaha u okna zasypaná plátky opadlých tulipánů.

Tiše se přesunul ke dveřím na druhé straně, zmáčkl kliku a zapíchl světlo baterky do tmy. Světelný kroužek vykousl postupně lůžko, křeslo, toaletku, skříň, vázu s narcisy a modročervený hedvábný župan na háčku ve zdi. Corridon usměnil kolečko k podlaze. U noh postele, na huňatém koberečku z ovčí vlny, ležel na boku Crew.

Corridon si tiše odfrkl, přešel ložnici a zastavil se kousek od Crewa. Naklonil se a prohlížel si tělo zblízka. Crew měl v hlavě ránu vystřelenou z těsné blízkosti. Malá kulka z mauserovky mu vyvrtala díru přesně uprostřed čela. Jan musel vystřelit zcela nečekaně, protože v obličejí se Crewovi nezračil ani údiv, ani strach. Nebyť toho, že byl nehybný jako vosková figurína a měl nezvykle spadlou bradu, zdálo by se, že spí.

Corridon se otočil. Nemá smysl zdržovat se tu ani o vteřinu déle, než je třeba. Věděl s jistotou, že Crew je po smrti, a přestože násilný skon pro něho nebyl nic nového, mrtvý Crew jím otřásl. Uvažoval, jak dlouho tu asi Crew na huňaté ovčí předložce zůstane. Za jak dlouho začne policie vyšetřovat? Vzpomene si na Corridona trafikanta? Třeba ani ne. Záleží na tom, za jak dlouho někdo Crewovu mrtvolu objeví. Stejně byl hotový blázen, že sem vůbec lezl. Mohl si spočítat, že tu holku nepřeveze, a jestli ho odtud někdo uvidí odcházet ...

Prudce zhasl baterku a zůstal bez hnutí, se zatajeným dechem napínal uši. Slyšel, jak venku vrzlo prkno, nebo si to jen vymyslel? Čekal, ale neslyšel nic. Je někdo ve vedlejší místnosti? Šlápl tam někdo na prkno, které skoro jistě slyšel zapraskat?

Popostoupil, znovu se zaposlouchal, a tentokrát prkno opravdu zaskřípělo. Kdyby byl tolik nenapínal uši, aby mu neuniklo ani hlesnutí, byl by zvuk v hukotu dopravy, který sem ze Strandu vzdáleně doléhal, ani nezachytil.

Tma na něj dotírala ze všech stran a Corridon napřáhl ruku a snažil se nahmatat dveře, ale na nic nenarazil. Po chvíli jen hrábl do další tmy a s hrůzou si uvědomil, že dveře, které za sebou předtím zavřel, jsou nyní dokořán.

Byl si jistý, že ve vedlejší místnosti někdo je, a plížil se tiše jako kočka, napjatý jak struna, uchystaný okamžitě rozsvítit baterku.

Pak se ze tmy ozvalo: "Jsi to ty, Ranleighi?"

Corridon neměl ponětí, odkud se hlas ozývá. Jako pára na blatech se linul ze tmy - jako hlas ducha, šeptající při seanci. Neměl tělo, přicházel z neznáma a zněl tak strašidelně, že při něm naskakovala husí kůže.

"Kdo je tam?" houkl hlasitě a okamžitě padl na koleno v podvědomé sebeobraně.

Jako blesk protal tmu oslepující zášleh plamene. Místnost se zachvěla a okna rozdrnčel hromový výstřel. Corridon sebou trhl a ucukl právě ve chvíli, kdy mu tvář jako rozpálené cejchovací železo olízla střela. V letmém okamžiku světla před sebou spatřil obrys postavy - jen zlomek vteřiny, vzápětí obrys opět zmizel. Když se Corridon přitiskl k zemi, protože očekával, že ho zasype další déšť kulek, slyšel, jak bouchly dveře a po holém schodišti dupou ozvěny kroků. Pomalu vstal, osahal si tvář a cítil, jak se mu mezi prsty řine krev. Šeptající hlas a přesnost, s níž střelec naslepo mířil do tmy, mu prozradily, že si ho nevzal na mušku nikdo jiný než Mallory.

Kapitola pátá

1.

Přestože mu nikdo nemohl říci, jak vypadá, Ritu Allenovou poznal Corridon na první pohled. V obchodu Mastinse a

Robertse na Regent Street pracovaly v oddělení punčoch a prádla tři ženy a jedna z nich by tedy měla být Malloryho přítelkyně. Dvě byly postarší, utahané a staropanensky zakyslé. Rita Allenova se netvářila ani utahaně, ani zakyslé. Svítila jako naleštěný měďák, uměla se otáčet a podle toho, jak na ni ty dvě zahlížely, bylo jasné, že Rita je má za dvě ucourané čarodějnice, a čím méně se s ní budou bavit, tím líp.

Dokonce ještě dřív, než si Corridon dvou starších prodavaček všiml, tipoval, že vysoká odbarvená blondýna s nehty rudými jak tygr po svačině bude Rita Allenova. Vpadl do rozlehlého oddělení jako voják v plné polní na čajový dýchánek pacifistů, zrzavou hlavu a ramena ode zdi ke zdi pěkně vystavil před stojánkem s uměle naaranžovaným růžovým hedvábným spodním prádlem a přivoloval Ritu očima. Setkal se s jejím rychlým pohledem, kterým ho se zájmem odhadovala. Měl s ženami dostatek zkušeností, a když vsadil na svoji figuru a vzhled, věděl, že všechno půjde jako po másle.

V oddělení bylo jen pár zákaznic a pouze jedna přímo nakupovala. Hubená, nakvašená, a když si všimla Corridona, okamžitě zlostně zrudla a pospíchala se s mašličkami, kanýry a krajkami, které jí prodavačka ukazovala, schovat. Potom se před pultem vynořila Rita, na širokých, pečlivě nalíčených rtech úsměv, a cestou ke Corridonovi si prsty přihlázovala blondáté vlasy.

"Můžu vám něco ukázat?" zeptala se, když k němu došla, a on si hned všiml, jak před ním pevnou postavu v černých hedvábných šatech nakrucuje.

Odhadoval, že je jí devětadvacet nebo třicet. Při bližším pohledu z ní číselná smyslnost - cítili jste, že je to dívka s bohatými zkušenostmi a dokonalá upravenost a roztomilost mají jen odvést pozornost od pravdy, že je v obličeji ve skutečnosti dočista obyčejná. Zdaleka obyčejná však nebyla její dokonalá postava a chování.

Corridon se doširoka, přátelsky usmál a ona mu to okamžitě oplátila, až se jí zuby zaleskly.

"Myslím, že ano," přitakal. "Potřeboval bych nějaké punčochy. Dostanu je u vás nebo musím napřed shánět body a takové ty krámy?"

Uvědomoval si, že si ho zkoumavě prohlíží, oceňuje, jak je oblečený, a hodnotí zlaté hodinky na ruce; neušly jí ani Corridonovy semišové boty.

"Bohužel, bez těch se neobejdete," zasmála se. Měla hezký, zvonivý smích, a Corridon se uchechtl také. "Na každý pár si musíte vystrachat tři ústřížky."

"Ale hrome, tím jsem vedle," zatvářil se Corridon lítostivě. "Myslel jsem, že bych manželku kamaráda, s nímž potřebuju projednat kšeftík, obměkčil několika páry punčošek. Byl to jen nápad, jenomže když bych musel obětovat body, u nápadu zůstane. Žádné body totiž nemám."

"To je ale směla," řekla Rita Allenova účastně. Měla dar přesvědčit vás, že opravdu lituje. "Budete si muset vymyslet něco jiného, ale dnes se dárky shánějí těžko."

"Měl jsem si nějaké přidělové kupony vzít s sebou, ale to mě napadlo, až když jsem byl na lodi." Oči mu putovaly po všem vystaveném prádle. "Zatracená bída. Musel jsem v sobě vydolovat veškerou odvahu, abych do té vaší svatyně všech svatyní vůbec vkročil, a nakonec k ničemu."

"Proč jí nedáte kabelku nebo něco podobného?" navrhl a Corridon si uvědomil, že ho jen nerada pouští.

"Jasně, něco objevím." Točil v ruce kloboukem a nepokrytě ji obdivně hltal očima. "Jenomže kdybych sem byl býval nezašel, nepotkal bych vás. Tam, odkud přicházím, s potěšením dívce vysekne poklonu, jak jí to sluší - tedy když jí to sluší. Neurazíte se, když vám řeknu, že jste doslova k nakousnutí?"

Povytáhla nádherně vykroužené obočí.

"Ne, neurazím, ale je to dost neobvyklý postup, co říkáte?"

"Třeba nejsem úplně obvyklý chlap, a když už jsme u toho, napadá mi ještě něco - máte večer volno? Byla by šance, že bych na vás počkal u zadního vchodu, až zavřete?"

Pomněnkové oči jí zajiskřily a s úsměvem zavrtěla hlavou.

"Vyloučeno," pravila. "S cizími muži si schůzku nedávám."

"Což je podle mne správné. Nemohla byste však učinit výjimku pro opuštěného chlapíka, který se chce povyrazit a roztočit hromádku peněz?"

Znovu zavrtěla hlavou, tentokrát však už méně přesvědčivě.

"Bohužel."

"Smůla," prohodil Corridon zasmušile. "Nejspíš máte mládence a tomu věnujete veškerý čas. Mohl jsem to tušit."

"Ach ne, nemám." Na vteřinu úsměv pohasl a Corridon si všiml, jak se jí do očí vloudil tvrdý výraz, avšak byla to jen chvílička, a kdyby dívku nesledoval tak pozorně, určitě by si ničeho nevšiml. "Kdepak. Ale nemůžete koneckonců čekat, že si hned vyrazím s někým, koho vidím prvně v životě."

"Proč ne? Jednou se začít musí. Nejste-li dnes večer zadaná, nevidím nejmenší překážku, která by nám bránila, abychom si poseděli. Na tom není nic špatného. Jmenuju se Steve Henley. Jak se jmenujete vy?"

"Rita Allenova, ale vážně nevím..."

"Dobrá, zapomeňme na to. Odpusťte, že jsem vás tak nevhodně přemlouval. Prostě jak jsem vás viděl, trochu mi bylo smutno, že jsem tak sám, skoro jako kůl v plotě. Víte, jak to bývá. Ale když nechcete, nechcete."

Rychle, jako by se bála, že ji vezme vážně, vyhrkla: "Mluvíte opravdu zkroušeně. Je mi líto, že si připadáte opuštěný. Možná bych mohla udělat výjimku. Běžně se tak nechovám. Dost si vybírám, s kým si vyjdu."

Zazubil se a ona se také usmála. Když mu vypentlila, jak si zakládá na důstojnosti, další překážky klást nebude.

"Můžu se tedy těšit?"

"Nejste první Američan, s kterým jsem šla dost brzy na rande. Vy hoši z Ameriky umíte přitlačit na pilu."

"Správně. Řekněme, že se sejdem v osm hodin před Savoyem. Zvládnete to?"

"Zvládnu," přitakala a Corridon ani stínem nepochyboval, že ano.

Všechno šlo mnohem lépe, než předpokládal, a Corridon si cestou k Piccadilly Circus v duchu kladl otázku, jestli se jí podařilo přemluvit ke schůzce i Harrisovi, kterého našli utopeného v rybníku. Pokud ano, pak je nabíledni, že mu zkušenost mnoho neprospěla. Jenomže Corridon se vždycky z omylů jiných dokázal poučit. On ve wimbledonském rybníku neskončí. Na to vsadí krk.
2.

"Půjdem ke mně," prohlásila Rita Allenova, chytila se Corridona za ruku a opřela se o něj. "Nechci, aby všechno skončilo. Byl to nádherný, nádherný večer."

"Taky se mi líbil," souhlasil Corridon a vyrovnal ji. "Fajn. Jdeme k tobě. Kam to vlastně je?"

"Do Wimbledonu. Docela blízko. Chytíme si taxík." Ztěžka na něm visela. "Myslím, že mám trochu našlápnuto. Nemám? Myslíš, že se mi kapku motá hlava?"

"Možná malinko," připustil rozpačitě Corridon, ale v duchu si řekl, že pokud se jí nemotá teď, bude se jí motat za chvíli. Vyzunkala nespočet koktejlů, láhev šampaňského a tři dvojité brandy. "Já taky nejsem střizlivý."

"Hodný Steve," položila si mu hlavu na rameno. "Jsem moc ráda, že jsem si s tebou vyšla. Jsi ten nejmilejší mužský, jakého jsem letos potkala." Zmáčkla mu ruku. "Miluju marnotratníky. Chlapi většinou škudlí. Nádherně jsme si užili, vid'?"

"Tomu věř," potvrdil Corridon a mávl na taxi.

Než se taxík bez ohledu, co jak jede, půlkruhem otočil a zamířil k nim, promítl si Corridon v duchu, jak celý večer proběhl. Rita byla veselá, odvázaná, div se nepřetrhla, aby ho potěšila. Muži ji sledovali a záviděli mu a s chutí by si s ním vyměnili místo, protože jeho společnice byla nejpárádnější a nejpřitažlivější oblečená žena v celém Savoyi. Corridon se však k smrti nudil. Na jalové tlachání nezabíral a jen ho unavovalo. Jenomže v plánu bylo dostat se k ní domů a tamž ní nějakým způsobem vytrást, kde je Mallory. Třeba se o něm zmíní, třeba ani nemukne. Hop anebo trop. Zrovna teď už byl tak otrávený, že mu bylo vlastně jedno, jestli nějaké informace získá. Z hloubi duše pouze doufal, že ho Rita nebude chtít tahat do postele.

"A u mne doma si užijeme ještě víc," prorokovala, jako by mu četla myšlenky, a na důkaz, že nevyhodil kupu peněz nadarmo, se k němu přitiskla ještě slibněji. "Užijeme, vid'?"

"To si piš," přitakal, když trhnutím otevřel dveře taxíku. "Jakou adresu mám říct?"

Sdělila mu adresu ve Wimbledonu a se spokojeným povzdechem klesla na sedadlo taxíku.

"Hrozně ráda jezdím taxíkem, ty ne?" zeptala se, když taxík drkotal po Piccadilly. "Vezmi mě kolem ramen a pevně mě drž." Viskala ho prsty ve vlasech, pak se naklonila a hledala rty jeho ústa.

Corridon si nechal polibek vtisknout, avšak při celé akci jen tupě zíral na propagační leták, přišpendlený na desce za řidičem. Inzerát nabízel dovolenou v kempu a dívka s mládcem se na něm pevně objímali při jízdě na raftu. Popisek vyzýval: "Dopřejte si zábavu!" Blondýna v jeho náručí tiše zavrněla a přivinula se k němu. Tohle že je zábava? uvažoval. Rita mu byla naprosto lhostejná. Ani omylem po ní nezatoužil a s pocitem uspokojení si uvědomil, že v čase, který uplynul od chvíle, kdy uprchl gestapu, do dnešní doby, vyrostl ze zvyku brát, co je po ruce. Jenomže zrovna teď měl svou roli a držel Ritu pevně a dbal, aby byla první, kdo se odtáhne.

"Hodný," lehce si vzdychla. "Hodný Steve." Zavřela oči. "Pořád mě drž," zašeptala. "Chce se mi spát."

"Klidně si shrupni," řekl a horečně si zápěstím otřel ústa. "Neuteču ti," chlácholil ji s jedinou touhou právě do bot prásknout.

K jeho úlevě však opravdu usnula, hlavu u něho na rameni, světlé vlasy ho šimraly na tváři, a Corridon se díval z okénka. Myslel na Harrisu a v duchu se ptal, jestli ji Harris také vezl taxíkem do Wimbledonu, jestli si pochvalovala, jak je hodný, a přitahovala si ho, aby mu vtiskla polibek.

Harris byl bohužel mrtvý. Smrt ho možná zastihla, když od Rity odcházel. Corridon si sáhl na bok. Automatická osmatřicítka v pouzdře pod kabátem ho poslušně ubezpečila, že je na místě. S ním nebude mít Mallory tak snadnou práci jako s Harrisem.

Když taxík zastavil u odlehlé vilky na okraji Wimbledonu, bylo už dost pozdě.

Jakmile řidič otevřel dveře, Rita se narovnala a rychle si uhladila vlasy.

"Dobré?" zeptal se Corridon, když jí pomáhal vystoupit.

"Ano. To poslední brandy bylo trochu přes míru." Zahihňala se a majetnický si ho vedla. "Ale teď jsem fit."

Když Corridon platil řidiči, upoutal jeho pozornost odlesk měsíce na vodní hladině. Sotva dvě stě metrů od Ritina domku se rozléval velký rybník obrostlý vrbami. Užasle na něj hleděl a v duchu se ptal, je-li tohle právě ten rybník, kde našli utopeného Harrisu, a měl pokušení zeptat se Rity.

"Pojď dovnitř," tahala ho za rukáv. "Ráda bych si zase cvakla."

Šel po schodech za ní a počkal, až odemkne. Vlasy se jí v měsíční záři leskly jako spředené hedvábí.

"Bydlíš tu sama?" ověřoval si, když vstoupil do neosvětlené haly.

"Ano, ano, jako úplný sirotek," zasmála se. "Divíš se?"

"Trochu." Zamrkal, když rozsvítila. "Mělo mi dojít, že v bytečku bude útulněji."

"Pojď, napijeme se," vedla ho do předního pokoje.

Cynicky si pomyslel, že místnost je právě hnízdečko lásky. Pokoji vládla široká pohovka. Proti dveřím stál těžký mahagonový příborník, našlapaný lahve a drahými poháry z broušeného skla a sklenkami na víno, u elektrického krbu zakrývala velká lenoška prázdný rošt. Na podlaze ležel měkký čínský koberec a dvě normální svítidla vrhala ke stropu jantarově žlutou zář.

"Vážně paráda," pochválil a hodil klobouk na pohovku.

"Ano," potvrdila, "paráda." Poněkud trpký tón v hlase ho přinutil blýsknout po ní pohledem. Stála u příborníku a

nenávisťně hleděla na pohovku. "Co si dáš?" vyhrkla nečekaně a dodala: "Nemysli si, že takhle je vybavený celý dům. Není, tohle je zvláštní pokoj."

"Skotskou. Ukaž, já ji připravím. Co je na něm zvláštního?"

"Jen si sedni." Nalila čistou whisky, otevřela ledničku zabudovanou v baru a vytáhla misku ledu. "Není úplně normální, že ne? Já mu říkám jeviště." Lhostejně pokrčila rameny a dodala: "Ach, já vím, že se vytahuju jak levné tričko. Říká se to tak, ne?"

"Co tím myslíš?" nechápal Corridon.

"Nic. O nic nejde." Nečekaně se usmála. "Chvilku se zabav, nežli se skočím nahoru převléknout."

Kolikrát už tato slova slyšel? říkal si, když popíjel. Skoro všechny praskané ženy dřív nebo později nasadily stejnou větu. Sledoval, jak odchází, a věděl, že za chvíli bude zpátky a začne se mu věšet na krk. Myšlenka na vynucené milostné hrátky ho popuzovala a začal zamračeně rázovat po pokoji. Nic ho tu nezaujalo. Nikde skřinky nebo šuplíky, do kterých by mohl načihnout. Ani koutek, který by mohl tajit stopu, jež by ho přivedla k Mallorymu.

Slyšel, jak nahoře přechází, a zamířil ke dveřím. Na druhé straně haly byl další pokoj. Corridon nahlédl dovnitř, rozsvítil světlo a zjistil, že v místnosti není ani kousek nábytku a ve vzduchu je cítit jenom pach tlusté vrstvy prachu, válející se na holých prknech. Prosím, připustila, že celý dům není zařízen tak přepychově jako místnost, odkud přišel, a uvažoval jen, kolik podobně vymetených místností barák vlastně tají.

Když se vrátila, houpal se v křesle. Měla na sobě tmavě rudý župánek z těžkého hedvábí a předvedla se mu ve dveřích, aby ji mohl náležitě obdivovat, jenomže pro něj byla jen bezduchá panenka bez masa a krve, stejná jako obrázek ženy na barevné obrazovce.

"Moc hezké," ucedil, když se uvelebovala na pohovce a obšťastňovala ho úsměvem. "Teď ti namíchám skleničku."

Natáhla se a otočila na bok, aby na něj zároveň viděla. Župánek se jí rozevřel a ukázal dlouhé, bílé, pemzou oškrabané nohy.

"Jako by ani nebyla pravda, že ještě před pár hodinami jsme se vůbec neznali," prohodila. "Nezdá se ti?"

Střízlivě přítakal a podal jí whisky s ledem. "Pověz mi," zeptal se, když nad ní stál, "proč se honíš v nějakém krámě - když si můžeš dovolit takovýhle přepych?"

"Musím z něčeho žít," bránila se.

"Nepovídej, že tě tak skvěle platí." Máchnutím ruky objal pokoj.

"Samozřejmě že ne, a nevyzvídej. Rozhodně nechci být na nikom závislá. Znáš to přece, ne?" Natáhla ruku. "Pojď si ke mně sednout - až ke mně."

Rozhodl se, že nebude marnit čas. Přišel sem, aby se dozvěděl něco o Mallorym - začne hned.

"Zapal si," nabídl Ritě z pouzdra cigaretu, a když si jednu očividně nerada a s překvapením vzala, vytáhl z kapsy zápalku, upřeně Ritu sledoval a rozškrtl sirku nehtem u palce. Zнала ten kousek jak své boty, protože sebou cukla a prudce k němu zvedla oči.

"Šikovný trik, co?" prohodil, když si zapalovala a držela mu ruku, aby plamínek neposkakoval. "Za války jsem ve Francii potkal chlapíka, který mě tuhle fintu naučil. Vždycky jsem ji chtěl umět."

"Jo?" Pustila ho a opřela se znovu o polštář. Pečlivě nasadila naprosto lhostejnou masku. "Dělají to ve filmech, že ano? Drsní chlapi jako James Cagney."

"Přesně." Pozoroval hořící konec vlastní cigarety. "Je legrační, jak ti taková blbinka připomene celý řetěz věcí. Třeba toho chlapíka. Byl letce. Poznal jsem ho těsně poté, co uprchl ze zajateckého tábora."

"Nebudeme přece mluvit o válce," zakřikla ho. "Pojďme mluvit o sobě."

"Byl to vážně frajer," navázal Corridon, jako by ji přeslechl. "Mockrát už mě napadlo, kde asi skončil. Byl zraněn do krku a nemohl vůbec mluvit, jen šeptal. Jednou mi obrovsky píchl. Rád bych ho zas viděl."

Zavřela oči. Pod dokonalým nátěrem make-upu zbledla a Corridon tušil, jak se přemáhá - jak se zoufale snaží neprozradit se.

"A povím ti ještě něco legračního," pokračoval nemilosrdně. "Jednou mi vyprávěl, že miloval jistou dívku a zařídil jí pokoj, kde se scházeli. Ličil mi, že tam mají bar s ledničkou, takový luxus se hned tak nenajde." Chvilí počkal, sledoval, jak tuhne, a pak dodal: "Asi ho neznáš, víd? Jmenuje se Brian Mallory."

3.

Po ulici projíždělo na dvojku s randálem auto a zastavilo o několik domů dál. Mužský hlas vesele zaburácel: "Moc děkuju, kamaráde. Trefíš odsud, že jo? Jeď pořád rovně a druhou zahni doprava. Pumpa je pod kopcem."

"Neří tak, brouku," vřískala nějaká žena. "Vzbudíš celou ulici. Samozřejmě, že Bertie trefí. Vid', že trefíš, Bertie?" Vřčení motoru přehlušil hlas dalšího muže: "V pohodě. Zatím nashle. Mějte se."

"Ještě jednou dík, kamaráde. Byl to večer jak víno, prostě bomba. Příště tě zvu já, nezapomeň. A ozvi se brzy."

Klapla dvířka od auta.

"Nazdárek!"

"Ahoj, Bertie," vřískl ženský hlas.

"Pá, pá, Doris. Neprováděj nic, s čím by ses nemohla přiznat mámě."

Auto zavrčelo, plyn zaburácel a vůz vyrazil.

V tichu, které se rozhostilo, Rita pronesla: "Ty jsi tedy další z nich." Seděla vzpřímená jako pravítko, prsty zabořené do záhybů župánku. "Že mě to nenapadlo. Já husa!" Sklouzla z pohovky a stoupla si před Corridona. "Proč mi nedáte pokoj?" Prudce dýchala, oči jí v hněvivém strachu potemněly. "Nechci mít s vašimi problémy nic společného."

"Už se stalo," řekl Corridon úsečně. "Harris byl zavražděn."

Ruka jí vylétla k ústům a Rita se kousla do kloubů, aby nevykřikla. Pak prohlásila: "Nechci tě poslouchat! Nechci o

ničem nic vědět. Mallory je pro mě nula."

"Tak snadno se nevykroutíš," odbyl ji Corridon, a když chtěla couvnout, chytil ji za zápěstí. "Harrise zavraždili."

Snažila se mu vytrhnout. Blond vlasy jí spadly do čela, a když zjistila, že se na svobodu nedostane, rozplakala se.

"Pusť mě! Nevím, o čem mluvíš," vzlykala. "Nebyl zavražděn. Zabil se sám. Tak to stálo v novinách. Nebyla to má vina. Nemám s jeho smrtí nic společného."

"Zavraždil ho Mallory," zatřásl s ní Corridon. "Harris přišel za tebou a Mallory tu na něj čekal, a ty chceš tvrdit, že s jeho smrtí nemáš nic společného?"

Znovu se pokoušela vysvobodit.

"Přeskočilo ti!" křičela. "Kde by se tu Mallory vzal? Celé týdny jsem ho neviděla. Ten blázen se utopil sám."

Corridon ji pustil.

"Říkáš ty. Jenže já vím, že ho zabil Mallory. Mám důkaz a chci Malloryho najít. Jestli nemáš tušení o ničem, co se týká Harrisovy smrti, řekni mi aspoň, kde Mallory je."

"Přesně to chtěl vědět ten první blázen, a koukni, jak dopadl." Bouchla o sebe zat'atými pěstmi. "Jak víš, že ho zabil Mallory?"

"Kde je?"

"Neřekla bych ti nic, ani kdybych to věděla, ale já nic nevím. Nechci být do ničeho zapletená." Divoce přejela očima pokoj. "Nechci se do ničeho míchat."

"Marná snaha. Pověš to buď mně, nebo policii. Vyber si."

Jakmile se zmínil o policii, zbledla jako stěna, padla před ním na kolena a fňukala: "Ale já nic nevím. Vůbec nic o něm nevím." Chytila Corridona za ruku a šarlatové nehty mu zaryla do masa. "Mohla jsem vědět, že mě něco takového stihne! Byla jsem praštěná, že jsem si s ním vůbec kdy něco začala. Napřed jsem do něj byla zamilovaná. Myslela jsem si, že si mě vezme. Čekala jsem a čekala. Úplně jsem se mu odevzdala. Nebylo nic, co bych pro něj za jediné laskavé slovíčko neudělala, ale on neměl zdání, co takové slovo znamená." Slova se z ní řinula jako voda z protržené hráze.

"Koupil tenhle barák a zařídil tenhle pokoj a mě se na nic neptal. Pak prohlásil, že se sem nastěhuju. Neměla jsem dost odvahy poslat ho k čertu. Milovala jsem ho. Udělala bych pro něj cokoli. Šest let jsem pro něj byla jen onuce, zneužíval mě znova a znova, až se mě nabažil. Nedal mi ani penny. Nebýt přítel..."

Corridon se netrpělivě zavrtěl.

"Tohle všechno mě nezajímá. Řekni mi, kde ho najdu, víc nechci."

Uskočila.

"Přesně to vykládal ten druhý chlápek taky. A ty mi teď říkáš, že byl zavražděn. Myslíš si, že chci mít na rukou i tvoji krev?" Divoce ukázala k oknu. "Tam ho našli - v rybníku. Přijela policie a záchranka. Dívala jsem se, jak ho vynášejí na nosítkách, byl přikrytý dekou, ale já věděla, kdo to je. Myslela jsem, že se zabil sám. Strachem jsem se div nepomátla." Zvedla hlas: "Nech Malloryho plavat. Nosí smrt. Slyšíš? Nosí smrt."

"Jen se nezfanfň," okřikl ji Corridon. "Jestli víš, kde je, ven s tím."

"Jde po něm celá banda, vid'?" chtěla vědět a znovu se mu pověsila na zápěstí. "Holka a takový malý pořizek v černém baretu. Přišli se sem k rybníku podívat. Pozorovala jsem je z okna. Taky k nim patříš, vid'?" Co Mallory vyvedl?"

"O to se nestarej. Jenom mi řekni, kde ho najdu."

Kdepak by ji donutil. Odbočovala a dokolečka uhýbala hbitě jako rtuť.

"Když jsi přišel do krámu, nenapadlo mě, že k nim patříš. Choval ses tak mile a užili jsme si tak nádherný večer, než jsi ho zkazil. Nemáš tušení, jak všivácký život vedu. Potřebuju peníze. Mohla bych si rovnou vydělávat na ulici. Všechno zavinil on. Než jsem ho poznala, byla jsem slušná holka." Hladila ho po ruce a jemu se zvedal žaludek. "Nenarazím často na někoho tak milého, jako jsi ty. Nejhorší jsou dědci..."

Vytrhl jí ruku, stoupl si a s odporem, který nedokázal skrýt, zamířil k příborníku a nalil si. Štědrrou dávkou vyzunkl jedním hltem a začal přecházet po pokoji.

Seděla na patách, očividná vyplašenost ta tam, a přimhouřenýma očima ho sledovala. Blesklo mu hlavou, že odhaduje, kolik peněz by z něho mohla vyrazit, a měl vztek, že ho to nenapadlo dřív.

"Řekni mi, kde Malloryho najdu, a dostaneš deset liber." Vytáhl peněženku.

"Ale já nevím," prohlásila s očima chtivě upřenýma na bankovky, kterými před ní mával. "Skoro nic o něm nevím."

Jenom zatelefonoje. Nemám tuchu, kde bydlí."

Corridon pokrčil rameny. Ztrácel trpělivost. Měl už jí plné zuby; měl plné zuby tohoto budoáru načpělého rozkoší, dělalo se mu zle z pohledu, jímž hltala peníze, které držel.

"Dobrá, když nevíš, tak nevíš." Už se chystal bankovky uložit zpátky do peněženky, ale když sepjala prosebně ruce, rozmyslel se. "Nebo jsi změnila názor?"

"Nebudu předstírat, že nepotřebuju peníze. Potřebuju. Do konce týdne nemám ani vindru."

"Dobrá, pak si je vydělej," pobídl ji krutě. "Napsal ti Mallory někdy?"

Zaváhala, pak přiznala: "Ano, hned když jsme se poznali. Od té doby ne."

"Zpáteční adresa samozřejmě žádná."

"Kdeže."

"Co poštovní razítko?"

"Nepamatuju si."

"Ale pamatuješ. To byla určitě první věc, na kterou ses koukla. Odkud bylo?"

"Z Dunbaru," odpověděla zamračeně.

"Byl tam na dovolené?"

"Nevím."

"Pokud ty prachy chceš, budeš se muset víc snažit."

"Jak mám vědět, že mi je dáš?" Oči jí zkušeně zajiskřily jako pravé příslušníci nejstaršího řemesla na světě. Jediný rozdíl je, že nešlape chodník, pomyslel si Corridon.

Hodil jí pětilibrovku a řekl: "Tuhle máš, abys vystačila. Druhou dostaneš, až mi řekneš, co chceš vědět."

Sevřela bankovku v pěsti, oči jí zasvítily.

"Kdybych nebyla v takové nouzi..."

"Nemusíš se omlouvat," zarazil ji zhnuseně. "Zmínil se někdy, že v Dunbaru bydlí?"

Zaváhala, potom z ní přece jen vypadlo: "Myslím, že tam někde žije. Jednou vykládal, jak si chce koupit ostrůvek a postavit na něm dům."

"Jak je to dávno?"

"Když jsme se poznali. Asi před šesti lety. Třeba mi lhal, ale pochybuju. Pak už se nezmínil."

Tohle by nemusela být marná informace, pomyslel si Corridon. Ostrov u Dunbaru. Ten se dá snadno zjistit.

"Nemáš zdání, kde přesně měl ostrov být?"

"Ne."

Chvilí uvažoval, pak se otázel: "Jak často za tebou chodí?"

"Kdy se mu zachce." Zpřísněla. "Někdy dvakrát v týdnu, jindy ho nevidím dva měsíce."

"A tvrdíš, že naposledy jsi ho viděla před mnoha týdny? Před kolika?"

"Je to šest - sedm neděl, těžko říct."

Corridon si prohrábl vlasy. Měl dojem, že přešlapuje na místě, a byl naštvaný.

"Zmínil se někdy o nějakém příteli, jmenoval někoho?"

"Kdepak, ten o sobě nikdy ani nepípne."

Pochybovačně si ji změřil. Za deset liber mu prodává tolik, kolik by dostal za zlámanou grešli. Neměl ani jistotu, že mu nelže. Barák na ostrově u Dunbaru. Podivná historie. A další informace také k ničemu. Promarnil večer a vyhodil oknem deset liber jen proto, aby se doslechl, že Mallory měl kdysi dům na ostrově?

"Víc už mi říct nemůžeš? Má nějaké příbuzné?"

"Má sestru."

To už je lepší. Dům na ostrově. Teta ve Wendoveru, a teď sestra.

"Odkud to víš?"

Trochu zaváhala, pak vysypala jako po másle: "Jednou telefonovala, sháněla se po něm."

Corridon tušil, že lže.

"Chceš říct, že mu sem volala? To je nezvyklé, není? Bráchové se obvykle sestrám nesvěřují se svými - kurtizánami."

"Jsem snad kurtizána?" prskla vztekla.

"Je jedno, co jsi," odsekl Corridon. "Teď mluvíme o Malloryho sestře. Kdy ti volala?"

"Ach, to už je dávno. Hned potom, co jsme se s Mallorym poznali."

Corridon si všechno srovnával v hlavě, pak se zeptal: "Nechala ti číslo?"

"Jasně. To jsem úplně pustila z hlavy."

"Jaké bylo?"

Okamžitě si uvědomila, že tady by mohlo něco kápnout.

"Nemohl bys postrádat o něco víc než deset liber?" zakňourala lichometně. "Nemáš představu, jak jsem na dně..."

"Jaké je to telefonní číslo?" opakoval Corridon.

Zamračila se.

"Nevzpomínám si."

"Jak myslíš," hodil Corridon rameny. "Máš pětilibrovku, já si nechám druhou." Vstal. "Už toho mám dost. Padám."

"Nemáš srdce, jsi zrovna jako všichni ostatní," houkla vztekla. "Naval osm a číslo se dozvíš."

"Pět. Ber anebo nech být."

Probodávala ho očima a snažila se odhadnout, jestli na ni nezkouší podraz, a když uložil pětilibrovku zpátky do náprsní tašky, vyhrkla: "Dobře. Počkej tu. Mám ho někde v adresáři. Najdu ho."

Chyběla v pokoji sotva minutu, právě tolik času, kolik potřebovala, aby vyšlapala po schodech nahoru, když Corridon zaslechl divoký, šílený výkřik. Prořízl ticho v domě, až Corridonovi ztuhla krev v žilách. Vyskočil a pádlil ke dveřím. Nežli je stačil otevřít, otrásl se celý dům zaduněním v hale. Corridon chvíli stál bez hnutí, ruku na klíce, srdce mu bušilo; nakonec dveře rozrazil.

Rita ležela zhroucená na podlaze pod schody, hlavu zvrácenou až k rameni v šeredném, nelidském úhlu; obnažená noha trčela k tmavému schodišti jako vyčítavě napřažený prst.

Kapitola šestá

1.

Když se Corridon zastavil u dveří svého nevábného domova a lovil klíč, z deště a tmy se vynořila postava a na gumových podrážkách se k němu neslyšně blížila. Corridon se prudce otočil a rukou vjel pod kabát. Než stihl vytrhnout pistoli, něčí hlas ho kvapně zbrzdil: "Klid, to jsem já - Ranleigh."

"Krucifix, co tu vyvádíte, že se za mnou plížíte jako had?" vybuchl Corridon vztekla a sám se lekl, jak má pocuchané nervy.

"Čekám tu na vás už kolik hodin," vysvětlil Ranleigh. Hlas měl úzkostlivě napjatý. "Musím s vámi mluvit."

"Dobře," souhlasil příkře Corridon. "Pojďte raději dál." Odemkl vchodové dveře a vedl hosta po strmých schodech do zvýšeného obýváku. Když si svlékal promáčený trenčkot, chtěl vědět: "O co jde?"

V ostrém světle se ukázalo, že Ranleigh má ztrhaný obličej a je bílý jako křída. Z pláště mu na koberec kapala voda.

"Zabili Crewa," řekl chraptivě.

Corridon se na něho netečně díval. Od chvíle, kdy Crew zemřel, se udalo tolik věcí, že Crewova smrt mu připadala jako událost, na níž leží prach.

"A co? Na to jste přišel teprve teď?"

"Vy už to tedy víte?" Ranleigh si přejel rukou po tváři. "V novinách ještě nic nestálo, že ne?"

"Sundejte si ten kabát. Děláte mi tu pěkný svinčik," vyzval ho podrážděně Corridon, a když se Ranleigh začal rozepínat, pokračoval: "V novinách zatím ani čárka. Včera mi přišla dát echo Jeanne. Sdělila mi, že když nenajdu Malloryho, pošle pistoli i mou stvrzenku policii. Na pistoli jsou moje otisky a stvrzenka poslouží jako motiv. Nesvěřila se vám?"

Ranleigh byl zřejmě ohromený. Stáhl si plášť a pustil jej na zem.

"To je přece vražda," vysoukal ze sebe.

Corridon na něho upřeně pohlédl.

"Samozřejmě, že je to vražda. Co je vám? Domluvili jste se, že zabijete Malloryho. To je taky vražda. V čem je rozdíl?"

Ranleigh padl do křesla, jako by ho nohy neunesly.

"Takhle ho připravit o život. Neuvěřitelné. Zešilela. Oba jsou šílení. Co já byl za blázna, že jsem se s nimi do něčeho pouštěl."

"Najednou jste háklivý?" podivil se Corridon. "Když jsme se viděli posledně, hrnul jste se sejmout Malloryho jedna báseň."

"Nenapadlo mi, že by se jim ho podařilo dostihnout," vzdychl Ranleigh tiše. "Nikdy jsem jejich plány nebral vážně.

Přisahám, že ne!" Zaburácel: "Jdu na policii. S nějakou vraždou nehodlám mít nic společného."

"Trochu pozdě na počestnost," usklíbl se Corridon. "Policie nám houby pomůže. Musíme najít Malloryho, a najít ho rychle."

"Ale copak nechápete," bouchl Ranleigh pěsti do opěradla, "že když se vypravím na policii a řeknu jim, co se zběhlo, vy zůstanete čistý? Nemůžu připustit, aby Crewovu smrt hodili na vás."

"Policie na mě líčí už kolik let," zchladil ho Corridon a přešel neklidně přes pokojík. "Neuvěří vám. Navíc zítra touhle dobou už mě začnou hledat kvůli další vraždě."

Ranleigh sebou trhl.

"Další vraždě? Jak to myslíte?"

"Dnes večer jsem doprovodil domů Ritu Allenovou. Spadla ze schodů a zlámala si vaz."

"Ale to není vražda -"

"Ne?" řekl Corridon. "Někdo ji strčil. Problém je v tom, že jsem tam zrovna byl já. Dřív nebo později dá policii přesný popis mé osoby taxikář, který nás vezl. Pak si nějaká bystrá hlava sečte dvě a dvě a dál už počítat nebude."

"Ale kdo ji strčil?" předklonil se Ranleigh. "Jak víte, že ji někdo shodil?"

"Neuhádnete? Podle mě to byl Mallory."

Ranleigh se otřásl.

"Nevěřím."

"Nevím, co vám brání. Myslím si, že v domě byl, už když jsme přijeli. Vyzrazovala tajnosti a polovičku času hulákala jak na lesy.

Šla nahoru, aby mi něco přinesla, a tam do ní šťouchl. Když to nebyl Mallory, kdo jiný to byl?"

Ranleigh zbledl.

"K nevíře," zopakoval a malátně se opřel.

"Proč to říkáte? Když jsme se viděli prvně, mlel jste o Mallorym jako zjednaný. Byl takový a makový, pořád dokolečka. Nebál se zabít. Proč by to najednou bylo k nevíře?" naléhal Corridon. "Vaše líčení najednou nehraje. Proč jste vůbec přistoupil na tak švihlý nápad, že Malloryho je třeba zabít? Jak zapadáte do obrazu?"

"Nezapadám," připustil Ranleigh zkormouceně. "Po pravdě řečeno, nezapadám nikam." Chvilí otálel, pak jakoby střemhlav nabral odvahy. "Celý život se mi nic nedařilo. Počítám, že jsem vlastně nikdy nedospěl. Od klukovských let jsem pořád četl dobrodružné příběhy. Miluju laciné historky, při nichž se ježí vlasy. Když Jeanne přišla s nápadem stíhat Malloryho, byla to voda na můj mlýn. Nikdy mě nenapadlo, že si s ním chce vyrovnat účty, to bych do toho nikdy nešel." Zjizvenou tvář mu polil slabý ruměnek. "Přiznávám, že jsem se hrozil návratu do Anglie a hledání práce. Vždycky jsem byl dost nemehlo, a s jednou rukou..."

Nedovolával se soucitu, jenom konstatoval fakt. Pokračoval: "Zdálo se mi, že není důvod, abych s nimi nezůstal ve Francii. Harris s Lubišem byli celkem zaopatření. Dokud jsme drželi pohromadě, nebylo jim líto podělit se. Žili jsme hezky divoce, ale užili jsme si psiny a nezatěžovala nás žádná odpovědnost. Já měl svoje odstupné z války a mohl jsem taky trochu přispět, a když tenhle zdroj vyschl, Harris mi vždycky na kus žvance půjčil. Do chvíle, než Harris zemřel, žil jsem si jak v dobrodružné knížce. Smrt se mnou otřásla, třebaže jsem nevěřil, že by s jeho skonek mohl mít Mallory něco společného. Dodneška vlastně pořádně nevěřím. Harris byl zvláštní kluk. Báł se vody. A najdou ho v rybníku. Jestli tam spadl náhodou, musel se šíleně leknout. Neuměl plavat. Dodneška jsem nevěřil, že jeho smrt zavinil Mallory. Pak odešel Lubiš, a to už jsem si vůbec nic nedokázal srovnat v hlavě. Mohlo to být samozřejmě neštěstí. Jeanne přisahala, že v tom má prsty Mallory, ale jak to mohla vědět? Mohl vypadnout z vlaku." Pohládl si dlaní koleno a zadíval se na olýsalý koberec.

"Potom Jeanne prohlásila, že jako další si musím vzít na paškál Malloryho já. Jenomže mně se nechtělo. Měl jsem Malloryho rád. Dokázal vážně každého ohromit!" Ranleigh se rozzářil. "Kdo nemá co ztratit, nelekne se ničeho, a já jsem ochoten přísahat, že Mallory Pierra nezradil ze strachu, jak s ním naloží gestapo. Nebyla v něm ani špetka zbabělosti." Přejel si prstem knír a ustaraně se zamračil. "Právě tehdy jsem přišel s návrhem, že by nám měl pomoci někdo cizí. Dalo mi práci Jeanne přesvědčit, ale nakonec se to povedlo. Teď lituju. Vážně lituju, že jsem vás do toho namočil."

"Já taky," prohodil chmurně Corridon.

"Víte, já ale pořád nemohu uvěřit, že doopravdy chtěla, abyste Malloryho zabil. Teď ovšem vidím, že svůj záměr myslí naprosto vážně." Poposedl, aby se líp uvelebil, a přehodil si nohu přes nohu. "Sotva jsem se vydal za vámi, Jan Crewa odpráskl. Když jsem přišel zpátky, postával na rohu ulice a prohlásil, že podle Jeanne není bezpečné dál se u Crewa v bytě zdržovat a rozhodla se, že půjdeme jinam. Tužil jsem, že se něco přihodilo, ale neměl jsem odvahu přímo se zeptat. Jeanne objevila pokojíky v příšerném hotýlku blízko Chancery Lane. Tam jsme se ubytovali. Teprve později mi prozradila, že Crew je mrtvý. Podrobnosti si nechala pro sebe, ale stačilo mi podívat se na Jana a bylo mi jasné, že toho chudáka zabil. Tím pro mne rozhodl. Uvědomil jsem si, že s nimi dál táhnout nemůžu. A napadlo mi, že bude lepší, když najdu vás."

Corridon měl co dělat, aby potlačil zívnutí. Byl utahaný a hlavu jako by měl plnou cupaniny.

"Dobře, našel jste mě, a co dál?"

"Já nevím. Chtěl jsem jít na policii, ale jestli nechcete - nemám tušení."

"Na policii nemůžeme," odrazil ho Corridon netrpělivě. "Musíme najít Malloryho. Věděl jste, že má sestru?"

"Sestru?" podivil se Ranleigh. "Vím, že má tetu, ale o sestře jsem nikdy neslyšel. Víte to jistě?"

"O sestře mi řekla Rita Allenova. Malloryho sestra jí před lety volala a nechala Ritě číslo. Měl jsem štěstí a našel je v adresáři u Rity v ložnici. Ověřil jsem si je v seznamu. Jmenuje se Ann Malloryová a bydlí v Uměleckých ateliérech v Cheyne Walk, číslo 2a. Měl jsem v úmyslu trochu se prospat a pak se za ní vypravit." Corridon si ohmatl náplast na tváři. "A ještě něco jsem vám zatím neřekl. Narazil jsem na Malloryho." A vyprávěl Ranleighovi, jak se vydal do bytu za Crewem a co se při návštěvě nebožtíka přihodilo.

"Počítal, že jsem to já?" vyhrkl očividně zděšený Ranleigh. "Jaktěživo jsem mu vlasek na hlavě nezkřivil."

"Kdyby vás chtěl zabít, vypálil by ještě jednou a nepláchl by," zdůraznil Corridon.

Ranleigh se celý třásl.

"Vždycky jsme spolu dobře vycházeli. Takhle po mně vypálit -"

"Říkám vám, že schválně minul. Nestřílel, aby zabil."

"Nelíbí se mi to," trval na svém Ranleigh. "Určitě to byl Mallory?"

"Ať to byl, kdo byl, měl zvláštní hlas - chraplavě šeptal. A použil vašeho jména. Kdo jiný by to mohl být?"

"Ano," připustil Ranleigh. "Jen on."

"Pusťte to z hlavy. Já si jdu lehnout. Pro jednu noc jsem si užil až nad hlavu. Chcete zakotvit tady, nebo se vrátíte k nim?"

"Kdepak zpátky k nim," zavrhl možnost rozpáleně Ranleigh. "Když dovolíte, přenocoval bych dnes tady. Zítra snad -"

"Ano. Zítra si probereme, co dál. Vyspat se můžete na kanapi. Dám vám deku."

Když Corridon Ranleigha uložil, přešel do ložnice a zavřel za sebou. Hned však neusnul. Přemýšlel o Ranleighovi a dospěl k závěru, že ráno ho přemluví, aby se k partě vrátil. Bude jen taktické nasadit si do nepřátelského tábora spojence a Corridonovi něco říkalo, že Ranleighovi může důvěřovat. Třeba se mu podaří získat jak pistoli, tak Corridonovu stvrzenku, a kdyby se to poštěstilo, měl by Corridon po problémech. Ráno si s ním promluví.

Když konečně usnul, opět ho rušily sny. Tentokrát to byla Rita Allenova, kdo mu seděl v nohách postele. Snažila se mu něco sdělit, avšak pokaždé, když měla slova na jazyku, vynořila se ze tmy ruka a zavřela jí ústa - ruka Briana Malloryho.

2.

Když se Corridon druhý den pár minut po desáté přiloukal do kuchyně, Ranleigh vařil kávu.

"Už je to v novinách," hlásil a snažil se utlumit rozčilení a neklid. "Že je Crew po smrti."

Corridon si pročísl vlasy a zavrčel.

"A co dál? Co píšou?"

"Policie si chce promluvit - měl byste si to raději přečíst sám. Noviny jsou v obýváku."

"Zmiňuji se o Ritě?"

"Ne. Jenom trafikant jim dal váš hezky podrobný popis."

Corridon se kysele ušklíbl.

"Vsak jsem to předpovídal."

Přešel do obývacího pokoje. Zpráva o tom, že se našlo Crewovo tělo, zabírala titulní stránku. Součástí byla i fotografie trafikanta ve dveřích do krámu. Poskytl rozhovor reportérovi a v něm vypověděl, že spatřil, jak z Crewova bytu přibližně ve stejnou dobu, kdy Crew zemřel, vycházel vysoký hromotluk s brunátným obličejem, v trenčkotu a s šedým plstěným kloboukem na hlavě. Policie na základě této informace hodlá trafikanta vyslechnout a doufá, že svědkova výpověď by mohla činit, který se zdá být vraždou, poněkud osvětlit. Z bytu se nic neztratilo.

Objevil se Ranleigh s tácem plným topinek a s kávou.

"Tanec nastane, až přijdou na Ritu," pravil Corridon, když si naléval kávu do šálku. "Nezbývá, než abych si sehnal nějaké alibi."

"A raději se zbavte kabátu a zahod'te klobouk," radil Ranleigh. Už byl zase ve své kůži. Neklepal se a snažil se být nápomocný. "Kdyby tyhle vaše svršky našli -"

"Máte pravdu. Mohl byste je někam odklidit za mne? Strčím je do kufru. Odnesl byste je do klubu Ametyst, za rohem Frith Street, a dal je Effii Rogersové? Řekněte, že kufr je ode mne a že ho má nechat u sebe, dokud si pro něj nepřijdu. Prokážete mi tuhle službu?"

"Samozřejmě," přitakal Ranleigh ochotně. "A co alibi?"

"Na něco přijdu," odpověděl Corridon. "Koukněte, přemýšlel jsem i o vás. Přiznal jste, že litujete, že jste mě do celé záležitosti zatáhl. Beru, jste ale stejně ochotný podat mi pomocnou ruku, abych se z maléru, ve kterém lítám, zas vyvlékl?"

"Samozřejmě," přisvědčil Ranleigh bez váhání. "Proto jsem včera večer přišel. Říkal jsem vám, že se vypravím na policii anebo udělám všechno, co budete pokládat za nejvhodnější."

"Chci, abyste se vrátil k těm dvěma." A když se Ranleigh chystal protestovat, nepustil ho Corridon ke slovu. "Bylo by moc záluďné nechat je, aby si dělali, co chtějí. Chci vědět, co mají za lubem, a když budete s nimi, udržíte mě v obraze. Navíc se vám třeba naskytne příležitost kápnout na pistoli a na ten všivý papír s mým podpisem."

"Pěkná fuška," ošil se Ranleigh. "Chcete na mně, abych je špehoval."

"Záleží na vás. Jestli se vám nechce, nedá se nic dělat. Je to ovšem jediná cesta, jak mi můžete píchnout. Chápete sám, ne?"

Ranleigh otálel, nakonec souhlasil: "Dobrá. Udělám, co bude v mých silách, ale nic se mi to nelíbí. Jestli zjistí -"

"Proč by měli? Nic jim nevypravujte. Předstírejte, že jsem se vám ztratil a vzal draka. Já půjdu dál po stopě Malloryho. Dopoledne zajdu za jeho sestrou. Kdybyste mě náhodou potřeboval, naškrábněte si pro jistotu její číslo. Budu tam kolem poledního. Kde zastihnu vás?"

"Bydlíme teď v hotelu Endfield v Brewer Street. Hned za rohem Chancery Lane," vysvětlil Ranleigh, když si na zadní stránku obálky přepisoval adresu a telefonní číslo Ann Malloryové.

"Dobře. Uchystám kufr a vy můžete hned vypadnout. O Malloryho sestře ani muk. Od této chvíle už ani necekne." "

Když Ranleigh i s kufrem odešel, Corridon vytočil důvěrné číslo k Zanimu.

"Od předvčerejška poledne jsem z Ametystu nevytáhl paty," prohlásil, když se na druhém konci linky ozval hrdelní hlas. "Dej echo Maxovi. Hodí ti to padesát liber."

Zani chvíli jen mlčel. Corridon slyšel, jak do sluchátka na druhé straně supí.

"Mají tvůj přesný popis," zahučel nakonec. "Tohle alibi moc dlouho nevydrží."

"Musí," přitvrdil Corridon. "Ty už mu dáš berličku. Ty a Max."

Znovu se rozhostilo ticho, pak se Zani ozval: "Dobrá. Já jim tu báchoru nakecám, ale nedávej mi vinu, až -"

"Koukej, ať vydrží," řekl úsečně Corridon a zavěsil.

Hezkou chvíli zíral na telefon a obočí se mu starostlivě stáhlo. Kdysi se mohl na Zaniho plně spolehnout, ale tentokrát měl pocit, že mu moc nepomůže. Jenomže byl nejlepší kůň, na kterého mohl v danou chvíli vsadit. Nikdo jiný by mu rychleji alibi neopatřil.

Byl už na cestě do ložnice, když se rozdrnčel telefon. Corridon se vrátil, zvedl sluchátko a zeptal se: "Kdo volá?"

"To jsem já - Effie, pane Corridone," ozvala se udýchaně.

Okamžitě byl doma, že se něco popsulo. Effie mu nikdy nevolala a podle hlasu nemusel dvakrát hádat, že je rozčilená.

"Copak, Effie, děje se něco?"

"Zkoušela jsem se vám dovolat," pravila naléhavě, "protože tu byla policie, pane Corridone. Slyšela jsem, jak zpovídají Zaniho. Dal jim vaši adresu."

Corridonovi ztuhly rysy.

"Jak je to dlouho?"

"Víc než deset minut. Byl to ten detektiv-seržant Rawlins. Vykládal něco o vraždě."

"V pořádku, Effie. Nelam si hlavu. Díky, že jsi mi zavolala. Hlídej ten kufr, co jsem ti poslal. Nesmí se nikomu dostat do ruky. Na shledanou, Effie. Musím sebou hodit." A sotva spustila nanovo, zavěsil.

Chvíli nehnutě stál a přemýšlel. Když se nakonec otočil a zamířil znovu do ložnice, někdo dvakrát silně zabušil na dveře. Nebyla to paní Jacobsová, co mu chodila uklízet. Ta pravidelně zvoní. Odhadoval, kdo může nezvaná návštěva být, a tiše se odplížil k oknu a sít'ovanou záclonou se podíval na dvorek. Koutkem oka zachytil, jak se do okna dívají dva pořízkové - jeden z nich byl Rawlins.

Corridon už se tolikrát v životě ocitl v úzkých, že se zděsil jen na vteřinu. Policie mu šla nejednou po krku a s policajty si uměl poradit. Skočil do ložnice a ze skříně popadl lehký plášť a klobouk. Na dně šatníku ležel batoh, připravený jako plná polní se všemi náležitostmi, které v případě nouze potřeboval. Vytáhl jej, ze zásuvky u prádelníku vylovil svazek bankovek a nacpal si je do náprsní kapsy. Vrátil se do obývacího pokoje a byl připraven pláchnout právě ve chvíli, kdy se rány na dveře ozvaly znovu. Kysele se ušklíbl, hodil batoh na rameno, otevřel dveře a vstoupil do chodby. Přímou nad hlavou měl vikýř. Odsunul zástrčku, která jej zajišťovala, odklopil okno, vyskočil, konečky prstů se chytil za okraj a vytáhl se nahoru. Střecha se do dvora mírně svažovala. Za podstavcem komína ho nikdo neuvidí. Zvažoval, jestli nechali někoho hlídat i u zadního traktu. Protože z dávné zkušenosti věděl, jak je Rawlins důkladný, počítal, že někdo tam na něj nespíší číhat bude. Věděl, že když se hodně skrčený přidrží u hřebene střechy, zezdola ani z druhé strany budovy ho nikdo neuvidí, a proto se po střeše plížil až tam, kde byl východ z dvorku.

Předposlední garáž v řadě byla prázdná, a když se k ní doplážil, spustil se až na úroveň vikýře a skočil do zaprášené, tmavé chodby. Sešel po schodech, na škvíru otevřel domovní dveře a přelétl očima dvorek. Rawlins a jeho společník teď stáli zády k protější garáži a dívali se ke Corridonovu bytu. Několik řidičů pověsilo mytí vozů na hřebík a s živým zájmem sledovalo policajty. Corridon čekal. Zraky všech se upínaly k jeho bytu, ale Corridon věděl, že jakmile vkročí do dvora, pozornost se obrátí k němu. Pozoroval, jak si Rawlins s druhým detektivem prohodili pár slov, a když viděl, jak Rawlins rázuje přes dvůr směrem k němu, zatímco druhý detektiv zůstal obejdovat u vchodových dveří k jeho bytu, bleskově se stáhl.

Zavřel dveře a čekal, dokud neuslyšel, jak Rawlins těžkým krokem přepochodoval dál, a pak znovu pootevřel.

Rawlins zmizel, ale druhý detektiv vypadal, že tu hodlá trčet celý den. Corridon ještě počkal. Za nějakou chvíli provedl druhý detektiv čelem vzad a zamířil na opačný konec dvora. Corridon neváhal. Vyšel ze dveří a hbitě rázoval k

východu. Při každém kroku natahoval uši, kdy na něj někdo zahuláká, avšak pokušení mrknout se přes rameno tvrdě zahnal. Nic se nestalo. Na Grosvenor Square došel zcela nerušené. Jakmile ho ze dvora nikdo nemohl vidět, přidal do kroku a zamířil k Hyde Parku.

3.

Na vysoké, zeleně natřené bráně v třímetrové zdi visela mosazná cedule s nápisem: Umělecké ateliéry, Cheyne Walk. Corridon se před bránou zastavil, rozhlédl se vpravo vlevo, potom zvedl petlici a strčil do vrat. Ocítl se na vydlážděném nádvoří, obklopeném kolem dokola nízkými chatičkami s širokými střešními okny, která měla za úkol chytat severní světlo. Číslo 2a, hezounký domeček s nabílenými stěnami, stál schovaný za posledním domkem v levé řadě. Stál tam o samotě, jako kdyby bylo stavitele napadlo postavit ho tu až na poslední chvíli, jako by měl v úmyslu postavit patnáct ateliérů a zjistil, že se jich sem vejde jenom čtrnáct. Jako by se za chybu styděl, číslo 2a nalepil až dozadu, kde nebylo vidět.

Corridon došel až ke dveřím natřeným tmavě fialovou barvou a zazvonil. Stál, čekal, ruce v kapsách, batoh přes rameno. Hlavu měl vymetenou. Vůbec ho nenapadlo, jak Malloryho sestru osloví. Spoléhal, že až uvidí, k jakému typu žen Malloryho sestra patří, ostrovtip už mu nějaká slova na jazyk přinese. A jak ho sluničko zahřívalo a ostře rýsovalo na bílé zdi jeho stín, zjistil, že ho přepadl zvláštní pocit očekávání a vzrušení.

Dveře se otevřely a stála před ním dívka. V tu chvíli jako když dostane studenou sprchu - podvědomě čekal někoho úplně jiného: další omračující Ritu Allenovou, tentokrát zbavenou profesionální hrubosti. Tohle děvče však nemohlo nikoho omráčit. Byla středně vysoká a hubená. Okamžitě si všiml, jak má tenká zápěstí a malé ruce. Modrošedýma očima na něho zpřímá hleděla a usmívala se. Tmavě hnědé vlasy měla krátce zastřížené a rozčepýřené kšice se jí chundelatila kolem hlavy jako beranice. V šatíčkách z potištěné látky vypadala křehce, skoro bezmocně.

"Dobrý den," pozdravila Corridona tichým, jasným hlasem. Tvářička se jí při úsměvu rozzářila a Corridon měl pocit, že se jí zalíbil a vítá ho jako kamaráda a doufá, že i on se bude chovat přátelsky.

Ostrovtip, na nějž spoléhal, Corridona opustil. Ta mírná, dočista nenápadná dívčina s velkýma vážnýma očima, očividně naprosto bezbranná, ho dočista vyvedla z míry a on pleskl to, s čím se vůbec neměl v úmyslu vytasit, ale něco mu bránilo lhát.

"Pokouším se najít vašeho bratra - Briana Malloryho," vykoktal trochu neohrabaně.

Úsměv zmizel a světlo v očích pohaslo.

"Briana?" ujistila se. "Vy to víte?" Jako kdyby Corridon byl bratrův starý kamarád a ona ho hned vzala i za svého přítele. "Ale Brian je přece mrtvý. Je to už skoro dva roky, co zemřel."

Kapitola sedmá

1.

Hotel Endfield v Brewer Street u Chancery Lane byl všechno, jenom ne čtyřhvězdičkový podnik. Nad vchodem, vmáčknutým mezi dveře do papírnictví, kde byly na prodej tištěné vyhlášky a předpisy, a vstup do krámků fotografa, nebyla ani známka po firemním štítu, a přestože název hotelu byl vyrytý do skleněné výplně, vyveden byl tak složitě a písmo tak klopené, že se prakticky nedal přečíst.

Za dvojitými lítacími dveřmi, kterými se do hotelu vcházelo, se zvedalo strmé schodiště s mosazným zábradlím. A úplně nahoře kdovíproč pandal v neustálém průvanu pronikajícím od vchodu zaprášený korálový závěs a protivně chřestil. Na druhé straně se za podivnou záclonou skrýval těsný, tmavý čtvercový salon se šesti ošuntělými proutěnými křesly, třemi rákosovými stolkami a dvěma truchlivě vyhlížejícími palmami v měděných kořenáčích. V sousedství byla ředitelská kancelář, a pokud jste si dobře všimli, i recepce. Tu reprezentovaly zamčené dveře označené PŘÍSNĚ SOUKROMÉ, menšími literami vyvedený nápis Vstup zakázán a malé zasklené okénko v dýhové výplni, o nic větší než otvor u kasy na nádraží. Když jste dost dlouho vydrželi a nepřestávali vztekle bušit, zjistili jste si touto dírou pokoj a dostali klíč a stihli při celé transakci zahlédnout jen plochou, ušmudlanou přednici černého klotové-ho pláště a dvě ochablé bílé ruce ředitelovy manželky. Víc ani řuk.

Pár metrů za ředitelskou kanceláří vedly další dveře s cedulkou Hala - pouze pro stálé hosty do místnosti ještě tmavší a smutnější, než byl salon přístupný veřejnosti.

Hala pro stálé hosty měla dvě okénka s výhledem na zadní stěny budov lemujících severní stranu Chancery Lane. Tímto pralesem chmurné zedničiny se prodraly jen sporé paprsky světla a v hale bylo neustále sotva vidět a stál v ní mrtvolný vzduch. Na obou koncích velkého prázdného krbu se krčily dvě aspidistry a v nejtemnějších koutech vždy dvě a dvě křesla. Pod jedním oknem trůnil rákosový stůl a u něho seděl Jan Szymonowicz, muž v černém baretu. Jan už tady vyváděl skoro hodinu, nohy a kolena u sebe, lokty zapřené na zaprášené desce stolu a kulatou, naducanou bradu opřenou o sevřeně pěsti. Většinu času trávil ve vzpomínkách. Veškerý současný život zasvětil minulosti. Budoucnost neměl. Byl jako člověk postižený nevyčísitelnou chorobou, který ví, že jeho život může bez výstrahy kdykoli zhasnout. Očekával takový konec naprosto lhostejně, pokud si jej vůbec připustil. Myšlenky se mu točily pouze kolem dvou osob: jeho ženy Charlotte a Malloryho.

V duchu stále viděl Charlotte, jako by byla živá. Stačilo, aby zavřel oči, a objevila se před ním mnohem jasněji, než jak ji vídal, když byla z masa a kostí. Když teď seděl sám v zaprášené šeré hale, měl ji opět před očima - malou baculku se sklonem nabírat, s pevnými, svalnatými nohama, širokými boky a černými havraními vlasy, spadajícími až na ramena. Umřela v pětatřiceti. Brali se, když jí bylo šestnáct.

Od její smrti se snažil připomenout si všechny události, které spolu za těch devatenáct let prožili, ošetřoval každíčkou vzpomínku jako poklad a snažil se vymáčkout z paměti každou další cennost, která zapadla. S potěšením si připomínal prosté štěstí a radosti, jež spolu prožili, a vybavoval si úmornou práci na statku, který koupil - Polák si v cizině koupí

pole. Rád se nořil do vzpomínek na pevné spojení, které mu nabídla, na neochvějnou podporu, s níž chápala jeho chudobu, na její odvahu a laskavost. Vzpomínal na hněvivé jiskry, které jí zaplály v očích, když vyslechla zprávu, že po pětadvaceti letech Francii znovu obsazují Němci. Když padla Maginotova linie, čekal co chvíli povolávací rozkaz. Hospodářstvíčko poblíž Sedanu vzalo téměř ze dne na den za své. Kdyby ho byla Charlotte neukryla, poslali by ho do koncentračního tábora. Jenomže Charlotte ho schovala a němečtí vojáci odtáhli dál. Charlotte první napadlo, že by se měli zapojit do hnutí odporu. Jan zpočátku váhal. Taková práce je pro chlapy, přesvědčoval ji, ale Charlotte si nakonec prosadila svou.

Pierre Gourville a Jeanne je přijali s otevřenou náručí a celá čtveřice se soustředila na nepřátelské spojovací linie a ničila je, kde se dalo. Později se k nim přidali Georges, Lubiš a Ranleigh; po nich přišel Harris a nakonec Mallory. Třem Angličanům Jan nedůvěřoval. Nezavázala se snad Anglie, že Polsku poskytne pomoc? Nepřemluvili snad právě Angličané Francii, aby se dala vtáhnout do války? Nevypařili se snad z Dunkerque do bezpečí na svém ostrově, zatímco Polsko a Francii nechali na pospas Hunům? Malloryho nesnášel a nevěřil mu ještě víc než těm dvěma, protože Mallory bral práci, do které se pouštěli, jako zábavičku, hru, a vůbec si nepřipouštěl trvalé nebezpečí, které sužovalo Jana, i když především kvůli Charlotte.

Když mu Jeanne prozradila, že Mallory Gourville zradil, Jan se nedivil. Sám o vlasek unikl z pasti, kterou gestapo nastražilo, jen díky tomu, že dorazil teprve několik hodin poté, co odvedli Gourville. Těla Charlotte a Georgese našel v chodbě právě tam, kde se snažili bránit, ale padli.

Zprvu nedokázal uvěřit, že je Charlotte mrtvá. Žil v jakési tupé netečnosti a čekal, že co chvíli mu v uších zazní její hlas, zazvoní hlasitý smích, že ji spatří, jak se cílevědomě točí kolem vaření nebo zrovna pere, s oním klidným výrazem, který mu vždycky napovídal, jak je šťastná. Když mu Ranleigh vyprávěl o Mallorym, ještě stále se z otupělosti nevymanil. Slyšel slova, avšak jejich smysl nechápal. Teprve po několika dnech mu došlo, že za Charlottinu smrt je odpovědný Mallory. Jakmile si Jan tento fakt uvědomil, zármutek a skličující pocit ztráty vystřídal nesmiřitelná touha pomstít se. První reakcí bylo vyrazit a uštvat Malloryho sám, ale pak ho Jeanne přesvědčila, aby počkal. Ona sama si rovněž chtěla s Mallorym vyrovnat účet, avšak zdůrazňovala, že je třeba řádně se připravit, protože Mallory nebude snadná kořist a v počtu je síla. Jenže Jan se musí napřed naučit anglicky. Štvanice bude probíhat v Anglii, a pokud chce jednat nezávisle, musí mít dostatečný slovník, aby nebudil podezření.

Učil se víc než rok. Lubiš, Harris a Ranleigh se dobrovolně přihlásili, že do akce půjdou s nimi, a Ranleigh ochotně pomáhal Janovi s učením a nestačil se divit, jak rychle Jan cizí jazyk zvládá. A v celém tom čase připrav, kdy stíhali peníze a brali každou práci, která se jim naskytla, Jan v sobě pěstoval nesmiřitelnou zášť k Mallorymu a dráždil ho pouze fakt, že se nemůže do nadcházejícího pronásledování pustit sám. Nebyl si však dost jistý, pochyboval, že by si v cizině sám poradil, i když se nechtěl smířit s myšlenkou, že Ranleigh a Harris mu chtějí podat pomocnou ruku a hodlají se plést do záležitosti, která je nakonec jen jeho osobní problém.

Vadila mu Jeannina nenávisť k Mallorymu, odmítal připustit, že její láska ke Gourvilovi byla stejně hluboká jako jeho láska k Charlotte. Zprvu Jeannin vztah ke Gourvilovi odmítal. Když se tak milují, proč se nevezmou? Opravdový citový svazek mezi mužem a ženou lze naplnit jen sňatkem. Mohli se vzít. Kdyby byli manželé, Jan by bez zdráhání uznal Jeannin nárok na pomstu. Ale oni žili na hromádce. V takovém uspořádání neviděl Jan žádnou trvalou hodnotu.

Kdyby si o trochu víc věřil, táhlo mu hlavou u stolečku pod oknem, nechal by Jeanne a Ranleigha plavat a vydal by se po stopě Malloryho sám. Jenomže bez nich by se v Londýně ztratil, vletěl by do nějakého malého a hned by po něm skočila policie. Kdyby policajti zjistili, že nemá pas, vrátili by ho do Francie, anebo ještě hůř, jel by supem do Polska. Nesehnal by přidělové lístky, jako se to podařilo Jeanne, když je koupila někde na černém trhu. A navíc měla peníze. Bez peněz by si ani neškrtnul. Představa, že Malloryho možná dostihne Corridon, ho přiváděla k zuřivosti. Jakmile Ranleigh přišel s nápadem, že by si měli na pomoc přizvat někoho zvenčí, Jan vášnivě protestoval, avšak přehlasovali ho - dva hlasy proti jednomu.

Připomněl si Crewa. Odrovnání Crewa byla jediná kloudná věc, kterou od momentu, kdy do téhle země přicestoval, provedl. Alespoň jedinkrát vzal iniciativu do vlastních rukou. Zatímco Ranleigh i Jeanne váhali a nevěděli si s Crewem dál rady, on jednal. Sotva Ranleigh vypadl z bytu, Jan vpálil Crewovi kulku do hlavy. Jeanne byla ve vedlejším pokoji. Výstřel mauserovky ztlumil polštář, avšak Jeanne vstoupila do místnosti právě v okamžiku, kdy se Crew bezvládně hroutil na kobereček z ovčí vlny a Jan nehluchně plácáním dusil plamínky, které na hedvábném polštáři roznítil zážeh. A poprvé od chvíle, kdy se s Jeanne znali, k ní pocítil obdiv. Místo aby začala hystericky vyvádět, okamžitě ji napadlo, jak situaci vytěžit k přitlačení Corridona. Jan musel přiznat, že hodit vinu za Crewovu smrt na Corridona ho vůbec nenapadlo. Pochyboval, že se na zbrani ještě mohou najít nějaké Corridonovy otisky, avšak Jeanne tvrdila, že na tom houby záleží, důležité je, aby tomu věřil Corridon. Bylo zapotřebí držet ho na uzdě, mít přehled, do čeho se pouští. A Janovi teď svítila naděje, že se mu podaří přesvědčit Jeanne, aby Corridona nechala plavat a povolila vyzkoušet štěstí jemu. Z Corridona mohou vyrazit zpátky peníze, a kdyby se moc vzpíral, což není pravděpodobné, zmáčkne ho, i když by s ním nedokázali zamést tak jednoduše jako s Crewem.

Zbýval ještě Ranleigh. Začínal zlobit jako trn v patě. Crewova smrt ho úplně vyřídila. Jan mu nikdy nevěřil. Je slaboch. Jan připouštěl, že tehdy ve Francii se Ranleigh choval dobře. Gestapu ve skutečnosti odolával statečně, ale válka vždycky vytáhne z chlapů to nejlepší, co v nich je, a téměř dva roky mírového života, kdy Ranleigh do ničeho kloudně nepíchl, kluka rozložily. Nepotrvá dlouho a budou s ním muset také nějak naložit.

Právě tou dobou se otevřely dveře a do haly vstoupil stařec. Zastavil se nerozhodně na prahu a šerou místnost přejel s rozohněným výrazem v suché tváři.

"Zase už někde schovali Timesy" zaskřehotal hněvivě roztřeseným hlasem. "Všude je hledám. Dál už tenhle binec trpět nebudu."

Jan si ho opovržlivě změní a znovu se obrátil k oknu.

Stařec otálel. Vztek ho vyčerpal. Byl opuštěný a toužil po společnosti. Měl sto chutí sednout si a chvíli si s chlapíkem, co vypadá jako cizinec, poklábosit. Jenomže oslovit ho přímo a začít hovor sám neměl sílu.

"Asi vás ruším," omluvil se chabě. "Nevěděl jsem, že tu někdo je." A když Jan ani nehlesl, mrzutě si hučel spíš pro sebe: "Nechápu, kde se u nás takoví chlápkové berou. Země je plná cizáků. Nejde mi to na rozum. Vládě muselo přeskočit. Našinec má sotva sám co dát do hrnce."

"Vypadni, dědku bláznivá," procedil Jan. Ani se neotočil.

"Cože? Co jste říkal?" ptal se užasle stařec. "Bohužel moc špatně slyším. Co jste to říkal?"

Jan podrážděně hodil ramený. Neodpověděl.

Starý muž chvilku otálel, bylo mu jasné, že Jan nad ním ohruje nos, a nevěděl si rady.

"Dnešní Timesy jste neviděl, vidíte?" vzdal se naděje. "Budu si stěžovat řediteli. Vy to nemůžete chápat. Ranní noviny jsou pro Angličana rituál..."

Odšoural se chodbou k ředitelské kanceláři a dveře do haly za sebou nechal napůl otevřené.

Jan vstal, zavřel, vrátil se k oknu a opět si sedl k rákosovému stolku. Začal spřádat plán, jak sprovodit ze světa Ranleighe.

2.

Jeanne Persignyová rozrazilila v hotelu Endfield dvojité lítačky a pustila se po schodišti s mosazným zábradlím vzhůru. Vystupovala pomalu, zamyšleně. Pod paží třímala několikero novin. Korálový závěs rozhrnula právě ve chvíli, kdy stařec, který před chvilkou mluvil s Janem, bušil na skleněnou výplň recepční přepážky. Jakmile však spatřil Jeanne, přestal. Všiml si Jeanne, hned když se v hotýlku objevila poprvé, a okamžitě mu začalo vrtat hlavou, kdo asi je. On sám bydlel v hotelu už řadu let a z duše ten barák nenáviděl. Lepší bydlení si ovšem jako někdejší kapitán Indické armády z penze dovolit nemohl. Jmenoval se Henry Meadows, bylo mu sedmdesát tři a nikoho na světě neměl. Za celou dobu, co v hotýlku bydlel, tu jaktěživo nepotkal mladou, půvabnou návštěvnicí. Jeanne v černém svetru a šponovkách mu připadala jako zjevení z jiného světa.

"Dobrý den," pozdravil pisklavým hláskem a uklonil se. "Dnes jste si vyšla ven časně. Ach! Přinesla jste si noviny, jak vidím. Pídím se všude po Timesech. Teď mě napadá..."

Sotva ho sjela netečným, nepřátelským pohledem, vyrazila kolem něho beze slova chodbou dál. Neurvalost a hrubost jejího chování starce zasáhly jako políček. Obrátil se za ní, něco si tiše pro sebe huhlal a připadal si náhle přílišně starý, jako by mu ten okamžik krutého opovržení zmařil i poslední chvíle života, co mu zbývaly.

Jeanne vstoupila do haly pro stálé hosty a zavřela za sebou.

"Policajti našli Crewa," řekla tlumeně francouzsky.

Jan vyskočil, jako když ho píchne, a otočil se.

"Neslyšel jsem, že jsi přišla," vysvětlil prudký pohyb. "Je to v novinách?"

Hodila tiskoviny na stůl a sedla si do zaprášeného křesla v tmavém koutě kus od Jana.

"Hned na první stránce."

Jan si v klidu přelouskal zprávy ve všech novinách. V hladkém, tlustém obličejí se mu nepohnul ani sval.

"Corridonův popis sedí jako ulitý," poznamenal, když dočetl. "Čapnou ho."

"Pochybují. Umí se o sebe postarat. Jen bude o to dychtivější dopadnout Malloryho."

Jan hodil noviny na podlahu. Zpytavě se zadíval na Jeanne.

"Jenomže když ho chytí, všechno jim o nás vyblekotá. Byla chyba zatahovat takového chlapa do hry. Měli jsme si naše záležitosti vyřídit sami."

"Přestaň zas hudevat," okřikla ho popuzeně. "Jestli někdo Malloryho najde, pak to bude Corridon. Koukni se na jeho záznam. Vyzná se v téhle zemi mnohem líp než my a Mallory o něm nemá ponětí."

"Právě to je podle mě chyba," prohlásil tvrdohlavě Jan. "Byl jsem proti tomuhle řešení hned od začátku. Nikdy jsi neměla Ran-leighe poslechnout."

"Jsi potrhlý buran," zvýšila Jeanne hlas. "Pořád bys jenom kritizoval. Protože jsi umíněný jako mezek a v hlavě máš piliny, bude ti úplně jedno, když skončíš jako Harris a Lubiš. Mně to jedno není. Pořád bys chtěl Malloryho dostat sám, ale ani ty, ani já, ani Ranleigh nemáme dost filipa. Corridon ano. Kolikrát ti to ještě musím opakovat? Kolikrát ti mám opakovat, že je úplně fuk, kdo Malloryho sejme, hlavně když ho sejme?"

"To tvrdíš ty," řekl chraptivě Jan a v očích mu sršela utajená zloba. "Já bych si rád vychutnal potěšení zmáčknout ho vlastníma rukama, a to taky udělám."

"Do toho!" vybuchla Jeanne. "Zabránit ti nemůžu. Běž a najdi ho a vezmi ho pod krkem - jestli můžeš."

"Však to udělám, jen co přijde pravá chvíle," odsekl Jan. "Čekám na ni skoro dva roky. A nedám se o ni připravit pro rozmar nějaké ženské."

"Jsi pěkně zabeďněný," odrkla si pohrdlivě. "Až dodneška jsem všechno zařídila já. Mou zásluhou ses dostal do téhle země. Já všechno naplánovala. Já jsem sehnala přidělové lístky, abychom tu vůbec mohli přežít. Já jsem objevila Corridona. A jediná tvoje práce zatím byla věčně hudevat a odprásknout Crewa, nad čímž možná ještě budeme ronit slzy. A ty někomu vyprávěj o rozmarech."

"Uvidíme," utrousil a znovu se otočil k oknu. "Já tak dlouho čekat nebudu. Tobě možná čekání vyhovuje, ale mně ne. Máme-li dál táhnout za jeden provaz, nesmíme další akci odkládat. Dej mi nějaké peníze a já se Mallorymu po stopě vydám sám."

"O peníze si řekni Corridonovi," nabídla mu s poťouchlým úsměvem. "Teď je má on, a jestli myslíš..."

Větu nedopověděla, jelikož vrzly dveře a do haly vstoupil Ranleigh. Přelétl oba pohledem, zavřel a poněkud rozpačitě zamířil ke krbu.

"Proč ses vrátil?" vypálila Jeanne a netrpělivě se naklonila. "Kde je Corridon?"

"Nevím," přiznal Ranleigh. "Ztratil se mi."

Dlouho vládlo ticho, pak se Jan prudce otočil a vyčítavě hrozil Jeanne ukazováčkem.

"Vidíš. Kopanec za kopancem. Corridon je v trapu, prachy v trapu. A pořád budeš tvrdit, že ňouma jsem já."

"Mlč!" okřikla ho s potlačovaným vztekem. Vymrštila se a přerazovala k Ranleighovi. "Jak jsi ho ztratil? Kázala jsem ti, že ho nesmíš spustit z očí. Co se stalo?"

Ranleigh stručně vysvětloval: "Byl jsem mu v patách až tam, kde bydlí. Hlídal jsem, až v bytě zhaslo světlo, a počítal jsem, že jde spát. Neměl jsem nic k jídlu a skočil jsem si ke stánku kousek odtamtud koupit kávu. Nebyl jsem pryč víc jak čtvrt hodiny. Celou noc jsem hlídal vchod, ale Corridon se neobjevil ani ráno. Musel vyklouznout zrovna v tu chvíli, kdy jsem šel ke stánku!"

Zuřivě rozhodla ruce.

"Proč jsi sem nezavola? Jan by tě vystřídal. Musím ti pořád lít do hlavy, co máš dělat? Nemůžeš někdy použít vlastní hlavu?"

"Stejně je lepší, že v noci pláchl," procedil Ranleigh nakvašeně. "Jak jsem ráno hlídal, viděl jsem, že se přisypali policajti. Byli před barákem, ještě když jsem odcházel."

Jeanne i Jan zkoprněli. Jan prudce vstal.

"Policajti?" ověřovala si Jeanne.

"Ano. Měl jsem kliku, že jsem jim nevletěl do rány. Před dvorem jsem zahlédl pátračku."

"Vidíš," zahulákal vítězoslavně Jan. "Povídal jsem, že ho lehko poznají. Že ho čapnou jedna dvě."

"Ještě ho nečapli," zarazila ho Jeanne, avšak tvářila se ustaraně.

"Víc vám nepomůžu," prohlásil Ranleigh a jenom se třásl, aby mohl zmizet. "Jdu si na chvíli lehnout. Celou noc jsem oka nezamhouřil. Vy dva zatím zkuste vydumat, co dál."

"Corridona už nenajdeme," posteskl si hořce Jan. "Vypařil se a s ním jsou pryč i naše prachy. Jakmile po něm pase policie, na nás se vykašle. Další průšvih." Zlomyslně střelil pohledem k Jeanne. "Nezbude než udělat to, co jsme měli udělat už před týdnem - najít Malloryho vlastními silami. Já osobně se dneska vypravím za Ritou Allenovou."

"Tu můžeš klidně pustit z hlavy," vystřelil bezmyšlenkovitě Ranleigh. "Je mrtvá." Teprve když mu slova vyklouzla, uvědomil si, jak ujel, a vzteky sám na sebe zrudl.

"Mrtvá?" vytřeštila na něj tázavě oči Jeanne. "Odkud víš, že je mrtvá?"

"Od Corridona," odpověděl Ranleigh a plně si uvědomoval, jak bude nebezpečné se vylhat.

"Od Corridona?" Jeanne si vyměnila s Janem pohled. "Kdypak ti to povídal?"

Ranleigh poodstoupil, vytáhl cigaretové pouzdro a vylovil si cigaretu. Přestávka mu umožnila shledat nápady, byl však očividně nesvůj.

"Včera večer. Potkali jsme se jednu chvíli na ulici. Povídal, že u Rity byl."

"Moment, moment," vyjel Jan a tvrdě si Ranleigha změnil. "Pročpak jsi nám to nevybalil hned?"

Ranleigh si nervózně zapálil. Ruka se mu třásla.

"Nech mě domluvit," odsekl. "Právě jsem se chystal všechno vám vyličit."

"Chystal, jo? To se mi nezdá. Říkáš, že je po smrti. Jak umřela? Co se stalo?"

"Corridon si myslí, že ji zabil Mallory."

Oba zabrali.

"Proč si to myslí?" chtěla vědět Jeanne a ruka jí vylétla k hrdlu.

V tu dobu už se Ranleigh vzpomátoval. Klidně spustil: "Doprovodil Ritu Allenovou domů, a jak se domnívá, Mallory se někde v baráku schovával. Corridon na Ritu naléhal, aby mu řekla všechno, co o Mallorym ví. Myslí si, že Mallory je slyšel. Šla si pro něco do horního pokoje a Corridon slyšel, jak vykřikla, a našel ji ležet pod schodištěm. Měla zlamaný vaz. Podle něj ji Mallory umlčel. Vypadá to tak, ne? Co jiného se mohlo přihodit?"

Jan přistoupil až k němu.

"Co ještě víš, Ranleighi? Co nám zatloukáš?"

Ranleigh před nesmlouvavým, pronikavým pohledem ucukl.

"Nic nezatloukám," bránil se schlíple.

"Ne? A co ta ženská nahoře hledala?"

"Nemám zdání. Corridon nezacházel do podrobností."

"A ty ses nezeptal? Je to tak? A nebo ses zeptal a nechceš nám nic říct?"

"Koukni -" začal Ranleigh zlostně, avšak Jeanne mu skočila do řeči.

"Dobrá, Ranleighi," řekla tiše. "Jdi si lehnout. Dál není o čem mluvit."

"Ale je!" vybuchl zuřivě Jan. "Lže nám. Nevěřím mu. Nikdy jsem mu nevěřil. Něco zatlouká."

"Co tím chceš říct?" vyjel poplašeně Ranleigh. "Raději si dávej pozor na jazyk. O tom, co mu Rita řekla, nevím nic víc než vy. Víte přece, jaký Corridon je."

"Nech ho jít, Jane," řekla Jeanne.

"Ne!" zařičel Jan. "Já se dozvím, kde je zakopaný pes."

"Ach, jdi k čertu!" vykřikl Ranleigh, obrátil se a vykročil ke dveřím.

"Ranleighi!"

Cosí v Janově hlase ho přimělo, aby se ohlédl. Zjistil, že se dívá přímo do ústí mauserovky, kterou na něj Jan mluvil.

"Ani krok," velel Jan. "Ty mi povíš -"

"Zastrč tu pistoli, cvoku jeden!" vypískla Jeanne. "Někdo se sem hrne..."

Otevřely se dveře a vstoupil Henry Meadows. Třímal v ruce výtisk Timesů a mával jím trojici před očima jako nadšeně

dítě.

"Celou dobu na nich seděla paní Coddistallová..." spustil, ale když uviděl, že Jan třímá pistoli, jako když utne. Lapl po dechu a zůstal jako solný sloup. Bledé oči pod huňatým bílým obočím se mu rozevřely dokořán a pohledem přeskakoval z Jana na Ranleighe a pak na Jeanne. Potom se skřehotavě zeptal: "Nějaký spor? Copak se děje?" Jan rychle zastrčil zbraň do podpažního pouzdra, aby zmizela z dohledu, a výhružně vykročil ke starci.

"Jane!" zarazila ho břitkým tónem Jeanne.

Meadows ustoupil.

"Co-co-co..." Krutý, nelítostný pohled Janových očí mu uťal řeč a Meadows se vypařil, Timesy mu na prahu upadly.

Slyšeli, jak se po kokosovém běhounu pajdá pryč.

Dlouhou chvíli stáli všichni tři jako zařezaní, nakonec Jeanne tlumeně vybuchla: "Všechno jsi zkaňhal, ty cvoku. Tohle si dědek nenechá pro sebe. Musíme okamžitě vypadnout. Honem! Nahoru a balit."

"Na nic se nezmůže," hučel vykořeněný Jan. "Je starý. Neměl by poněti, co udělat."

"Nahoru a balit," opakovala Jeanne. "Jestli přivolají policii..." Protáhla se kolem Jana a svižně prošla chodbou. Po Meadowsovi ani památky. Vyběhla do schodů.

"Má pravdu," přisadil si Ranleigh. "Jsi naprostý idiot." Zamířil ke dveřím. Jan za ním, jenom si pod nosem otráveně bručel.

"Hoďte sebou!" ponoukala je z podesty nad posledním schodem Jeanne. "Je pryč. Honem!" Naklonila se přes zábradlí a kývala na ně.

Vyběhli po schodech. Nikoho nenapadlo mrknout se do veřejné telefonní budky u recepcce. Skrčený, aby ho nebylo vidět, se v ní choulil Meadows a vzrušeně kýval staříčkou hlavou. Pistole! Zrovna v hotelu Endfield. Kdyby se byl v hale neobjevil, mohlo dojít k vraždě. Přesně jak pořád opakuje: tihle cizáci nemají v Anglii co dělat. Bodejť, mohli zastřelit i jeho. Rozklepal se, avšak bývalému důstojníkovi Indické armády nějaká bouchačka strach nenažene. Věděl, co musí udělat, a také to provede. Hned jak Ranleigh a Jan zmizeli na schodech, Henry Meadows se narovnal. Sotva dechu popadal a bylo mu trochu mdlo, avšak neváhal. Zvedl sluchátko a krátkozrakýma očima vyřábával čísla na ciferníku. Nebyl čas dojít si pro brýle. Nesmí ztratit ani vteřinu. Div si sluchátko nepřilepil na nos. Nakonec roztřeseným prstem vytočil 999.

3.

Vyšli z pokoje současně, všichni s momentálním majetkem nastrkaným do kožených kufříků. Všichni tři na sobě měli onošené olivově zelené pláště a na hlavách černé barety, jaké se nosily ve Francii, a když stáli nad schodištěm vedle sebe, vyzařovala z nich svornost a síla, které Ranleighovi připomněly svornost a sílu, jež je spojovaly v minulých dobách nebezpečností, kdy nezištně nasazovali život pro společnou věc a proti společnému nepříteli. Přestože Ranleigh byl nyní v pochybné situaci, zmocnil se ho příval hrdosti a vzrušení. Hlavou mu blesklo, že tohle je správný život. Dobrodružství musí člověk prožívat, ne o něm číst, a najednou si s překvapením uvědomil, že kdyby měl možnost vrátit se, znovu by s těmito dvěma cizinci šel, protože nebýt jich, bydlel by na nějakém zaplivaném předměstí a třásl se, kde sehnat práci; možná by byl ženatý, jeden z davu.

V hotelu vládlo ticho jako v kostele. V salonu pod schodištěm ani noha. Dokonce i korálky na závěsu visely bez hnutí, jako by se měly na pozor. A přece všem třem cosi napovídalo, že je někdo sleduje, že deset minut, kdy si skládali svrsky do kufříků, bylo deset minut horečnaté aktivity, jak jim nastražit past. Atmosféra pověštného meče nad hlavou působila na každého jinak. Ranleighe vzrušovala. Dávala mu pocit srdnatosti, podobný, jako když se kluk vrátí z biografu, kde si hrdina jednou rukou prosekával cestu hordou nepřátel a ti si díky jeho supermanské taktice ani neškrtli.

Jan se bál. Až do této chvíle probíhalo všechno tak hladce, že ho ani ve snu nenapadlo, že by se něco mohlo zvrtnout. A najednou vidí, jak vlastní pitomostí celou akci ohrozil. Nepotrvá dlouho, pokud už to úřady nevědí, a prolákne se, že má zbraň. Policie začne vyšetřovat. Policie se bál víc než vlastní smrti. Jestli ho policie chytí, vsadí ho do lapáku. Neuměl si představit nic horšího, než sedět zavřený v cele a vědět, že Mallory si běhá po svobodě. A všechno způsobil tím, že se choval jako nezodpovědný blázen. Proto byl připraven pokusit se jakkoli o útek; nepřipustí, aby ho dostali. Pro něj pokračovala válka. Byl v nepřátelské zemi. Před smrtí neuhne a neuhne ani před možnou další vraždou, jestli mu pomůže prchnout.

A Jeanne jeho náladu vytušila. Uvědomovala si, jak je v současném rozpoložení nebezpečný. Věděla, že se nikomu nepodaří sebrat mu zbraň. Vždycky byl nemilosrdný. Kdyby se nyní pokusila jakkoli ho omezit, klidně namíří na ni. Jedinou nadějí bylo, že jim štěstí ještě chvíli vydrží a vypadnou z hotelu dřív, než se něco strhne.

Vykročila po schodech první. Za ní šel Jan, Ranleigh průvod uzavíral. Postupovali tiše a co noha nohu mine, trochu nejistí, protože neměli tušení, jestli už je past nastražena.

Když se Ranleigh ohlédl, spatřil, jak přes zábradlí v hořejším patře zvědavě vystrkuje hlavu nějaká žena. Jenom se cihla a rázem byla pryč.

V polovině schodiště zaznamenala Jeanne, jak se něco pohnulo, a zarazila se. Ve dveřích do haly pro stálé hosty stál Meadows. Ten také uskočil, když je viděl sestupovat. Spatřila pouze dlouhou hubenou nohu, obutou do sešmáchané, ale dokonale vyleštěné polobotky. Avšak Meadows tam byl. Stejně jako ředitelova manželka, schovaná za sklem recepci přepážky. Zvědavě nakláněla hlavu, aby viděla na schody.

Meadows sebou za těch krátkých deset minut hodil. Zatelefonoval na policii a varoval ředitele. Zbraň ve vlastnictví cizinců vyvolala v ukoptěném hotýlku paniku. Dokonce ani postarší portýr, který měl dohlížet, aby se hosté nevypařili bez placení, odmítl zůstat na obvyklém stanovišti a zašil se do předsínky u pánského záchodu.

Ředitel napřed Meadowsovi nevěřil. Původně se rozhodl, že si stav věcí v horním poschodí ověří na vlastní oči, ale po

zralé úvaze změnil názor. Meadows je sice senilní otrava, nedá se mu však upřít, že sloužil v Indické armádě, a Indická armáda nevychovala důstojníky, kteří by se pro nic za nic rozklepali strachem nebo lhali. Proč tedy riskovat, řekl si ředitel. Policie už sem jede. Policajti si poradí. Zůstal tedy v kanceláři a pro jistotu otočil klíčem.

Trojice už se dostala k volně přístupnému salonu.

"Jdem," zavelela Jeanne, přesvědčená, že štěstí je přece jen neopustí. Přesla k vrcholu hlavního schodiště a rozhrnula korálkový závěs. A jako když ji do země vrazí. Lítacími dveřmi právě procházeli dva policisté v placatých čepicích.

Zvedli hlavu a jeden z nich křikl: "Hned jsme tam, slečno." A rozběhl se po schodech k ní.

Hlavou jí blesklo, že tímhle berou za své všechny její plány a práce z předchozích dvou let. Zmocnila se jí panika.

Chtěla se otočit a dát se na útěk, a byla by to jistě učinila, kdyby bylo kam prehnout. Vysoký, blondatý mladý policista s rozhodným svitem v oku k ní měl jen krůček, když hotelem otřásl výstřel Janovy pistole.

Kapitola osmá

1.

"Ale Brian je přece mrtvý. Je to už skoro dva roky, co zemřel."

Corridon se vůbec nepokoušel utajit překvapení. Místo obličeje si teď prohlížel složitý modrobílý květinový vzor na dívčiny šatech. Zvěst, kterou mu právě sdělila, byla poslední věc, kterou by čekal, a okamžitě mu v hlavě vytanul dohad, zda Malloryho sestra ví, že Malloryho pronásledují, a netvrdí, že zemřel, jen proto, aby ohaře svedla ze stopy. Tiše pravil: "To jsem nevěděl. Odpusťte. Kdybych byl tušil, neobtěžoval bych vás..." Zvedl pohled od bílých a modrých kytíček a podíval se jí do očí.

"Ach, nic se nestalo," vyhrkla, jako by co nejrychleji chtěla zaplašit rozpaky. "Dva roky jsou dlouhá doba. Zprvu mi moc chyběl, ale člověk se nemůže utápat jen v minulosti."

"Asi ne," odpověděl a přitiskl si klobouk ke kolenu, bezradný, co bude dál. "A je to. Už se po něm nemusím pít. Co dělat." Pak si uvědomil, že nezvolil nejsprávnější tón, a dodal: "Člověk si neumí představit, že takový kluk jako Mallory už nežije." O krok couvl, sklonil se a zvedl ze země ruksak. "Ne, nechci..."

Celou dobu, co takhle blábolil, cítil, jak z něho nespouští vážné velikánské oči, a v duchu se ptal, jestli ví, že patří k Malloryho nepřátelům.

"Takhle přece nemůžete odejít," zdržovala ho spěšně. "Pojďte prosím dál. Sloužil jste s bratrem u letectva?"

"Znali jsme se odjinud," odvětil Corridon obezřetně. "Moc jsem si ho vážil. Já jsem Corridon - Martin Corridon. Neraď bych rušil."

Ustoupila a otevřela dveře dokořán.

"Prosím, jen pojďte."

Ještě oslněn pohledem na nabílenou stěnu vkročil do prostorného vzdušného ateliéru. Dřevěný rám velkého střešního okna vykreslil na zelené korkové podlaze čtvercový vzor světla a stínu.

Přímou před Corridonem se zvedal malířský výstupek a z plátna na něj hleděla ještě nedokončená nahá žena. O výtvarném umění nebo malířství neměl ponětí, avšak okamžitě ho uchvátila jak síla obrazu, tak osobnost dívky. Klidné tmavé oči ho měly v zorném poli celou dobu, co postával před plátnem.

"Hezké," prohodil upřímně. "Váš výtvor?"

"Ano." Stála těsně u něho, hustá čupřina mu sahala jen kousek nad rameno. Ruce měla v hlubokých kapsách šatů.

Byla tak blízko, že se ho dotýkala. Oba si mlčky prohlíželi obraz a potom dívka zasněně podotkla: "Brian by řekl, že je to jedna z mých francouzských pohlednic. Ohromně mě povzbuzoval. Měl přirozený smysl pro perspektivu."

Oči nahé ženy začaly Corridona znepokojovat. Byly příliš upřímné a pronikavé. Odtrhl se od nich a rozhlédl se po velkém ateliéru. Říkal si, jaký je v něm útulný pořádek. Na jedné straně místnosti se po celé délce stěny táhla knihovna. Ochranné obaly na svazcích soupeřily s barvami řezaných květů a zarámovaných obrazů na matných bílých stěnách. Dál od pracovního stupínku trůnilo několik porůznu rozestavených židlí. Veliké kanape s nabouchanými polštáři zabíralo jeden kout a teplomet druhý. Corridon přelétl ostatní obrazy na stěnách. Všechny z její dílny. Rozpoznal stejnou sílu, tytéž syté barvy a pevné, neroztřesené tahy štětcem. Přistihl se, že dost dobře nechápe, jak taková křehká dívčina může malovat podobné obrazy. Všechno zřejmě vyvěrá z nezdolné povahy a bůhvídké utajené síly.

Přestože sám nebyl ve své kůži, protože neměl zdání, co v příští chvíli řekne či udělá, neuniklo mu, že dívka se k němu chová zcela uvolněně a přijala ho jako starého známého.

"Kdy jste se s Brianem poznali?" zeptala se zničehonic a prudce se k němu otočila. Když se jí podíval do očí, viděl, že v nich má stejně upřímný a zkoumavý výraz, jakým obdařila oči nahé ženy na obraze.

"Potkali jsme se při invazi," pleskl a z duše litoval, že si podrobnosti o životě Briana Malloryho, které mu udal na papíře Ranleigh, nenatloukl pořádně do hlavy. "Strávili jsme spolu týden v Nissenu. Půjčil mi deset liber. Chtěl jsem mu je vrátit."

"Posaďte se přece," pobídla jej. "Je to tak dlouho, co jsem naposledy mluvila s někým, kdo ho znal. Škoda, že jsem se víc nezajímala o jeho přátele. Myslíte, že na skleničku je moc brzy?"

"Pro mne není nikdy brzy," připustil Corridon a svlékl si kabát. Když otevřela příborník a vytahovala láhev ginu a láhev s koňakem Dubonnet, pokračoval: "Po válce si mě nechali hodně dlouho v nemocnici. Pak jsem jel do Ameriky. Právě jsem se vrátil a připomněl jsem si, že vašemu bratrovi dlužím. Myslel jsem, že je to dobrý důvod, abychom se zase sešli. Zkoušel jsem mu volat, ale telefon nikdo nebral. Pak mi v seznamu padlo do oka vaše jméno. Jednou se zmínil, že má sestru Ann. Řekl jsem si, že to budete nejspíš vy, a zkusil jsem to."

"Co vám o mně vyprávěl?" Přinesla pít a postavila před něho na stůl skleničku. Všiml si, že se jí chvěje ruka. "Ale posaďte se."

"Bohužel si nevzpomínám," prohodil a svezl se do křesla. Dokud nepůjde do tuhého, víc lhat nehodlá. Upřímně vzato,

momentální divadýlko mu dávalo pěkně zabrat. Neustále se musel hlídat, aby neprozradil, proč vlastně Malloryho hledá, aby ani necekl o Jeanne, Janovi a Ranleighovi. "Dostali jsme se v řeči na to, jak je doma, a on prohodil něco o vás. V hlavě mi zůstalo jméno Ann. Líbí se mi."

"A nevzpomínáte si, co říkal? Mám strach, že jsem trochu sentimentální. Ráda bych to věděla."

Rozparádný alkoholem předhodil první lež, která ho napadla.

"Nevím přesně. Něco - myslím, že tvrdil, jak jste krásná."

Zkoumavě se na něj zadívala.

"To určitě neřekl. Nevadí. Neměla jsem se ptát."

"Je mi líto. Prostě se mi to vykouřilo z hlavy. Netušil jsem, že vás někdy uvidím." Bleskově obrátil stránku. "Jak vůbec zemřel? Nebo se raději nemám ptát?"

"Proč ne?" nadhodila a celá zrůžovělá poposedla. Napadlo ho, proč ji měl za šedou myšku. Jakmile jí ožily oči, úplně zářila. "Jakmile se mi naskytne příležitost, nemám chuť povídat si o ničem jiném. Byl naprosto okouzující. Pár týdnů po dni D ho sestřelili a padl do zajetí. Uprchl a připojil se k francouzským odbojářům v hnutí odporu. Podařilo se mu propašovat mi dopis. Poslední - další už jsem nedostala. Přinesl mi jej jeden americký pilot, bratrův kamarád. Byl to nádherný dopis. Bratra zřejmě těšilo, že může s těmi lidmi pracovat. Bylo jich osm; podmínovávali tratě. Celou skupinu vedl Francouz, jakýsi Pierre Gourville. Brian psal, že to byl skvělý chlap. Neobyčejně statečný člověk, věrný a vlastenec. Brian vždycky dokázal v dopise všechno dokonale vylíčit a já těch osm lidí měla přímo před očima. Byli to dva Francouzi, dvě Francouzky, dva Poláci a s Brianem tři Angličané. Psal zejména o té dívce, jmenovala se Jeanne Persignyová, jedna z těch Francouzek. Děsně ji obdivoval. Musela to být nádherná parta. Měla jsem starost, že se pouští do tak nebezpečné činnosti, ale co jsem mohla dělat. Ani napsat mu nešlo. Později jsem dostala z ministerstva letectví zprávu, že bratra dopadlo gestapo, a když se pokoušel uprchnout, zastřelili ho. Zemřel pouhé dva dny před koncem bojů."

Vedle jak ta jedle, usoudil Corridon, přesvědčený, že dívka mu vypráví to, co ona pokládá za pravdu.

"Předpokládám, že jeho smrt někdo potvrdil?" nadhodil zkusmo. "Víte, stávají se podivné věci."

Rychle, zmateně zvedla oči.

"Proč to říkáte?"

Rozhodl se zjistit, kolik dívka opravdu ví.

"Mluvil jsem nedávno s osobou, která vašeho bratra zná. S jeho přítelkyní Ritou Allenovou." Viděl, jak sebou trhla a zaťala pěsti. "Nevím, jestli ji znáte," navázal. "Povídala, že váš bratr žije. Tvrdila, že ho před několika týdny viděla."

Hněvivé vzplanutí, které se u ní objevilo, sotva padla zmínka o Ritě Allenové, stejně rychle opadlo a Malloryho sestra na Corridona jen upřeně hleděla.

"Jak může tak žvanit? Proč jste za ní vůbec šel? Nechápu."

Corridon se neklidně zavrtěl.

"Váš bratr o ní mluvil. Je to pár dnů, co jsem ji potkal. Narazili jsme na sebe čistou náhodou. Když mi řekla jméno, uvědomil jsem si, že jsem je slyšel od vašeho bratra. Přirozeně jsem se zeptal, jestli by mi nemohla prozradit, kde ho najdu. Nevěděla, ale prohlásila, že před několika týdny se s ním sešla."

"Jak by mohla?" opakovala Ann opět zlostně. "Mýlíte se. Jaktěživa nebyla bratrova přítelkyně. Brian mi o ní řekl. Poznali se, když sloužil u posádky v Biggin Hillu. Přitahovala ho fyzicky - nic víc. Víte, jak to tehdy s mladými důstojníky bylo. Měli strach, že o něco přijdou. Přilepila se na něj a pak z něho tahala peníze. Viděl ji možná dvakrát třikrát. Jak může něco takového vykládat?"

Zahanbený Corridon se zakutal hlouběji do křesla.

"Nemám zdání. Tvrdila, že ho zná nejméně nějakých šest let. Dokonce prý jí zařídil dům."

"Dům?" Annin hněvivý dopal musel zápasit s pobaveným opovržením. "Ale to je k smíchu. Brian ji znal sotva pár dní a pak ho přeložili za moře. Od té doby ji neviděl."

"Třeba se vám se vším nesvěřil," popíchl ji Corridon, rozladěný Anninou neochvějnou vírou v bratra. "Koneckonců každý bratr sestrám hned všechno nevyzvoní -"

"O to nejde," utála mu řeč Ann. "Tohle není důležité. Neprobíráme, co bratr s touhle ženou měl nebo neměl. Ona tvrdí, že bratr žije. Pak lže."

"Ale proč?" Corridon měl chuť se hádat. "Proč by to dělala?"

Na chvilku ji vyvedl z konceptu, ale pak se zeptala: "Kolik jste jí za tuhle informaci vysázel?"

Přišla řada na Corridona, aby byl vyveden z konceptu.

"Jak víte, že jsem jí dal peníze?"

"Vždyť vám říkám, že mám tu ženskou přečtenou. Za peníze vám nakuká a udělá cokoli."

"Dobrá, připouštím, že jsem jí zaplatil, ale proč by mi měla tvrdit, že váš bratr žije?"

"Nechtěl jste právě tohle slyšet? Kdyby vám přiznala, že je mrtvý, přestala by pro vás být zajímavá."

Corridon na ni vyjeveně zíral. Podobná možnost mu ani na mysl nepřišla a v duchu zuřil. Zatímco se snažil v hlavě srovnat, jestli mu Rita Allenova lhala nebo ne, Ann vstala, přešla místnost a u stupínku se zastavila.

"Děsíte mě," přiznala po dlouhé odmlce, kdy Corridona neklidně sledovala. "Brian o vás nikdy nemluvil. Něco mi našeptává, že jste bratra vůbec neznal. Proč se po něm vlastně sháníte?"

Do Corridona jako když stělí. Už měl cosi na jazyku, ale vtom oknem spatřil, jak se k chatičce klopýtavě žene chlapík v olivově zeleném plášti, s černým baretem na hlavě. Ranleigh. Jako splašený, upocený, sotva dechu popadal, hnal se k ateliéru, až padl na dveře a divoce začal mlátit klepátkem.

Corridon přeletěl ateliér, trhnutím otevřel hlavní dveře a Ranleigh, který vpadl do předsíně, zachytil. Ranleigh hlasitě supěl a zůstal na Corridonovi viset.

"Co se děje?" dožadoval se Corridon. "Co tu děláte?"

Ranleigh se pokoušel srovnat dech. Hrud' se mu divoce zvedala. Div se nedusil.

"Co se děje?" naléhal znovu Corridon a zatřásl s ním.

"Jsou mi v patách," zasípal Ranleigh. "Musel jsem za vámi. Kde jinde jsem se měl zašít. Ten praštěný cvok zabil dva policajty..."

"Ticho!" okřikl ho Corridon a bleskově se ohlédl.

Ann stála na prahu ateliéru.

"Uvedl váš bratr v dopise taky jméno Ranleigh?" zeptal se Corridon. "Jedno z těch osmi? Tohle je Ranleigh. Říkala jste, že byste ráda poznala víc bratrových kamarádů. Prosím, máte možnost."

2.

Petlice zasazená do zelené brány v třímetrové zdi se zvedla a vrata se pootevřela. Několik vteřin se nedělo nic, potom jeden policista vystrčil hlavu a ověřil si, co je za vraty, nakonec zbystřeným pohledem přelétl celé nádvoří. Podíval se dozadu, zavrtěl hlavou a strčil do vrat, aby se rozjela dokořán. S pendrekem v ruce opatrně prošel a s druhým policistou, rovněž ozbrojeným pendrekem, váhavě vykročili na široký dvůr.

Chatičky stály asi šest metrů od sebe. Z místa, kde stál, viděl Corridon napůl schovaný za záclonou v okně chatičky naproti číslu 2a a část dvora s bránou. Sledoval, jak se policisté obezřetně kradou po betonovém chodníčku a za otevřenou bránou, v bezpečné vzdálenosti na druhé straně cesty, postává houf vzrušených diváků. Ann stála vedle něho a rovněž se dívala ven.

Stále jako na jehlách dorazili policisté k pravé řadě chatek. Klobouk dolů, říkal si Corridon. Když uváží, že proti vrahovi, který je podle všeho ozbrojen, jdou vlastně s holýma rukama, všechna čest. Postupovali opatrně, krok za krokem, avšak vytrvale.

"Viděli, že jste doběhl sem?" zeptal se Corridon Ranleigha s pohledem stále upřeným ven.

Ranleigh začínal dýchat vyrovnaně. Schlíple seděl na židli, a když promluvil, hlas už mu tolik nepřeskakoval a on nelapal tak divoce po dechu.

"Myslím, že ne. Měl jsem dobrých padesát metrů náskok, a když jsem zahrnul za roh a dorazil sem, nikdo za mnou nebyl. Pochybuju, že mě viděli. Už jsou tam?"

"Zrovna prohledávají dvorek."

Ranleigh se namáhavě zvedl.

"Kdyby mě chytili, nemám šanci. Neuvěřili by, že jsem neměl tušení, že začne střílet. Byla to chladnokrevná vražda před svědky."

"Sedněte si a mlčte," zarazil ho Corridon a hodil varovně zamračený pohled směrem k Ann. "Jestli nevědí, že jste sem zapadl, jste za vodou." A když se Ranleigh opět sesunul na židli, obrátil se Corridon k Ann: "Moc lituju. Teď vám nemůžu nic vysvětlovat, ale jedno vám řeknu hned. Ať se stane cokoli, vynasnažím se, abyste zůstala mimo. Předpokládám, že víte, co je držet basu?"

Vrhla na něho zbystřený, avšak nikoli ustrašený pohled.

"Ani jednoho z vás jsem jaktěživo neviděla," prohlásila pevně. "Kdyby mě policie vyslýchala, nic nevím."

Corridon se usmál.

"To je ta nejmoudřejší věc, kterou můžete provést, jenomže nemůžeme dopustit, aby na vás kápli ti dva." Obrátil se k Ranleighovi. "Budeme ji muset svázat. Koukněte se po nějaké šňůře nebo něčem podobném, rychle."

Ann bleskově couvla, avšak Corridon ji chytil za zápěstí.

"Buďte prosím rozumná. Neublížím vám. Nekřičte a nevyvádějte. Ranleigh i mne hledá policie. Nechceme být hrubí, dokud to nebude nutné. Dáte si tedy říct? Jakmile ti dva vypadnou, my se ztratíme. Slibuju, že se vám nic nestane."

"Věděla jsem, že nemluvíte pravdu. Ne, nebudu vyvádět. Slyšela jsem, co povídal. Někoho zabil, vidíte?"

"Prokristapána, kdepak. Ranleigh by mouše neublížil. U nás v Anglii je teď pár kamarádů vašeho bratra. Střílel Jan. Vzpomínáte si - Jan, ten Polák?"

Byla tak vyvedena z míry, že se zapomněla bát.

"Co tohle všechno znamená? Proč jste tady?"

"Je mi líto, na vyjasnění si budete muset chvíli počkat," řekl Corridon, zatímco Ranleigh se vrátil do místnosti se sbírkou pásků a šál, co vystrachal v Annině ložnici. "Ohlíďte je," nařídil Corridon a vzal si od Ranleigha dva pásy. Když se Ranleigh přestěhoval k oknu, pokračoval: "Ani nehlesnete, ano?" Pustil ji, ale bedlivě ji sledoval, protože čekal, že začne ječet, avšak Ann pouze slíbila: "Ne. Co se mnou chcete provést?"

"Otočte se a dejte ruce dozadu."

Poslechla a Corridon ji bleskově na zápěstích svázal.

"Neškrť?" přeptal se a sám se podívil, s jakým odporem všechno dělá.

"Dobré."

Hedvábný kapesník, který mu Ranleigh podal, stočil do kuličky.

"Teď otevřete pusu."

Neušlo mu, že jí začíná nahánět strach.

"Budů jako myš," odvrátila hlavu a couvla.

"Koukněte, jestli uděláme chybu a oni vás najdou, budou chtít vědět, proč jste nekřičela," vysvětloval trpělivě.

"Musím vám nasadit roubík. Kvůli vám."

Zbledla, avšak nechala si roubík nasadit.

"V pořádku," pravil spokojeně. "Teď půjdeme do ložnice. Natáhněte se na postel, a dokud nebude po všem, zůstanete

ležet. Jakmile vypadnou, přijdu vás rozvázat."

Odvedl ji přes chodbičku až do ložnice. Sedla si na kraj postele a z pohledu, kterým se na něj dívala, Corridon jasně vyčetl, že je jí úzko a bojí se.

"Rád bych, abyste mi důvěřovala," uklidňoval ji a klekl si k ní. Obtočil jí šálu kolem kotníků a zavázal. "Nic se vám nestane. Slibuju. Jakmile budou v trapu, vysvobodím vás. Teď si lehněte. Doufám, že vás nic moc netlačí."

Padla na polštář.

"Umím si představit, jak vám je," snažil se dodat jí jistoty. "Ale všechno dobře dopadne. Nebojíte se, že ne?"

Maličko zaváhala, pak zavrtěla hlavou. Corridon ji popleskal po rameni, usmál se a hnal se zpátky do ateliéru, rovnou k oknu, kde stál Ranleigh.

"Jsou vidět?" číhal Ranleighovi přes rameno.

"Ne. Myslím, že to berou od baráku k baráku," řekl Ranleigh. Corridon živě cítil, jak se třese.

"Musím říct, že jste zadělal na pěkný malér," ucedil Corridon. "Muselo vám lupnout v bedně, když jste je přivedl rovnou cestou sem. Co se stalo?"

Ranleigh se trhaně nadechl.

"Zabil dva policajty! Ten praštěný, nezodpovědný blázen! Začal mě podezírat, že něco šiju, a rovnou mě obvinil, že zrazuju. Když jsem obvinění popíral, vytáhl bouchačku. Byli jsme zrovna v hotelové hale. Samozřejmě, že v tu nejhorší chvíli se objevil jeden z hotelových hostů a natrápíroval nás. Jeanne si uvědomila, že se všechno popsulo, a nařídila nám sbalit se a vypadnout. Někdo z hotelu musel přivolat policii. Sbaleno jsme měli sotva za deset minut, jenomže když jsme mířili k východu, policie vrazila dovnitř. Jeden z policistů k nám zamířil a Jan ho odpráskl. Než se ten druhý chudák stačil pohnout, našel to Jan i do něj. Tak chladnokrevný čin jsem jakživ neviděl."

Corridon si zapálil cigaretu.

"V téhle zemi se na policisty nestřílí," poznamenal chmurně. "Kdo si troufne, koleduje si o ten nejhorší malér. Co bylo dál?"

"Asi jsem ztratil hlavu," přiznal Ranleigh znaveně. "Jakmile jsem viděl, že ti dva jsou po smrti, popadl jsem kufřík a vyřítl se na ulici. Před hotelem se zastavila hrstka čumilů. Nejspíš slyšeli výstřely. Musel jsem vypadat jako zjančený. Jeden chlap se mě pokoušel zastavit, ale já ho odstrčil a pádil, jako když mi za patami hoří." Otočil se a ušklíbl. "Těžko mi uvěříte, ale Jeanne vyrazila z hotelu za mnou a řvala, aby mě zastavili - jako bych já byl vrah. Samozřejmě, že houf se pustil za mnou a Jeanne s Janem klidně nasedli do policejního auta a odjeli. Když jsem se řítíl ulicí s tou hordou v patách, nestál jsem jim ani za pohled, když mě míjeli."

Corridon měl co dělat, aby se neuchechtl.

"Ti mají nervy. Pokračujte - jak jste se dostal sem?"

"Měl jsem štěstí. Jednou jsem vletěl do rány policajtovi. Tahali jsme se, ale podařilo se mi vyklouznout. Odstrčil jsem ho, nasadil zpátečku, schoval jsem se a pak zase běžel dál. Nakonec mě museli ztratit a chytil jsem si taxík na nádraží Victoria. Když jsem taxikáři platil, všiml jsem si, že se blíží policejní auto, a jeden z policistů řval na řidiče, ať mě zadrží. Dal jsem se na útěk a začalo to znovu. Pak jsem si vzpomněl, že jsem vlastně blízko Cheyne Walk. Kdybych se tu byl neschoval, čapli by mě."

Corridon zavrčel.

"Dlouho se tu ovšem ohřívat nemůžete. Všechno jste notně zkomplikoval, Ranleighi. Neobviňuju vás, ale obrátil jste mi všechno vzhůru nohama. Než jste se objevil, měl už jsem ji krásně rozehranou."

Jenomže Ranleigh ho neposlouchal. Měl svých starostí plnou hlavu.

"Neuvěří mi, že jsem čin nespáchal já," skřípal zuby. "Ti dva jsou pěkní zloduchové. Napřed hodí vraždu Crewa na vás a další na mne."

"Svatá pravda," ušklíbl se Corridon, "hotoví ďáblové, ale to neznamená ..." Nedopověděl, odstrčil Ranleigha a přitiskl se k oknu. "Jsou tady."

Od fronty chatiček kráčeli a blížili se k číslu 2a dva policisté a za nimi se držel plešatý chlapík v bezovém kordovém saku.

"Ztraťte se do ložnice, tohle vyřídím sám," nařídil Corridon. "Špicujte uši. Možná budete muset rychle vypadnout."

Zvonek u domovních dveří zazněl ve chvíli, kdy Ranleigh vklouzl do ložnice. Corridon počkal, až za sebou zavře, pak přešel ke vchodu a otevřel.

"Boří se svět?" prohodil ledabyly.

"Hledáme muže, který podle nás prchal tímto směrem," vybafl policista. Snažil se přes Corridonovu hromotlucnou postavu nahlédnout do předsíně. "Je vysoký a hubený, má jen jednu paži, jedno oko a na tváři dlouhou jizvu, na sobě olivově zelený plášť a na hlavě černý baret."

"Neviděl jsem ho."

Plešatý muž v bezovém saku se protlačil dopředu. V malých vodnatých očích měl hašteřivý výraz a útočně vystrkoval neoholenou bradu.

"A kdo jste vy? Nikdy jsem vás tu neviděl."

Corridon si ho prohlédl od hlavy k patě.

"Potřebujete oholit," nadhodil s poťouchlým úsměškem, který vždy každého vytočil. "Nebo si necháváte narůst bradku?"

"Kdo jste?" Tlustý, povadlý obličej zrudl.

"Henley jméno mě. Jsem dávný přítel slečny Malloryové. A co je vám po tom?"

"Já se jmenuju Holroyd - Crispin Holroyd." Jako by měl Corridon jeho jméno znát. "Jsem soused slečny Malloryové.

Kdepak je? Rád bych si s ní promluvil."

"Šla nakupovat," odušil Corridon a s pečlivě nacvičenou prostomyslností se věnoval policistovi. "Chtěl byste vědět ještě něco, pane důstojníku?"

"Ne. Pokud jste nespátřil našeho muže, je to všechno."

"Ne. Neviděl jsem ho."

Holroyd policistu kousek odtáhl a něco mu šeptal. Corridon pochytil výrazy: "Úplně cizí - nikdy jsem ho neviděl - vůbec se mi nelíbí."

Mrkl na policistu.

"Jestli tu chcete ještě půl hodiny trčet, slečna Malloryová se vrátí a dosvědčí, kdo jsem."

"V pořádku," odpověděl policista podrážděně. Zamračil se na Holroyda a vytrhl se mu. "Pojď, Bille," vyzval kolegu, "zbytečná ztráta času. Hnal se určitě dál."

Corridon sledoval, jak policisté s Holroydem odcházejí po cestě. Holroyd se rozčiloval, avšak ti dva si ho nevšimli.

"Vzduch je čistý," zavolal Corridon, když zavřel a zástrčkou zajistil dveře.

Z ložnice se vypotácel Ranleigh. Byl napjatý a bledý jako stěna.

"Co teď s ní?" kývl hlavou ke dveřím do ložnice.

"Tu zatím nechtě v klidu. Otázka je, co provedeme s vámi?"

Ranleigh začal přecházet z rohu do rohu.

"Myslím, že nemám naději. Nejlepší bude, když se sám přihlásím. Třeba mi uvěří."

"Viděl někdo střelbu na vlastní oči?"

"Nevím. Pochybuju. Všichni se před námi schovali. A výstřely padly děsně rychle. Bylo je samozřejmě slyšet, ale vsadím se, že nikdo ani nevystřelil nos, aby se podíval, kdo střílí."

"Policie teď už ale musí vědět, že jste nebyl sám. Mají určitě Janův popis. Možná, že jeho seberou napřed. A najdou u něho zbraň."

"To mě nezachrání," vzdychl Ranleigh beznadějně.

"Ne. Něco musíme podniknout. Za pár hodin jim bude všechno šlapat jako hodinky. Nasadí do pátrání všechny poldy, které seženou. Jakmile zaplatí životem jeden z nich, řadí policie jako běs."

"Co mám tedy sakra udělat? Vzdát se?"

"Lepší bude, když vypadnete se mnou," navrhl po chvíli uvažování Corridon. "Nepotrvá dlouho a kápnou na osud Rity Allenové a nabерou stopu rovnou ke mně. Vydávám se do Skotska. Ještě jsem vám neřekl, že Mallorymu kdysi patřil ostrůvek u Dunbaru. Měl tam dům. Právě tam se chystám. A vy půjdete se mnou."

"Stejně jako my," zmrazil je Jeannin hlas. Stála ve dveřích, Jan se kolem ní protáhl až do ateliéru a namířil pistoli na Corridona.

Kapitola devátá

1.

"Jakpak se žije s oprátkou na krku?" zeptal se Corridon, natáhl nohy a poctil Jana potůuchlým úsměvem.

"Nešermujte rukama." Janovi zlověstně sršely oči. "A ty si koukej sednout," nařídil Ranleighovi.

Ranleigh si sedl - zřejmě s potěšením.

"Vyklopte, co se dělo," pokračoval Corridon. "Předpokládám, že jste sem špehovali Ranleigha."

Jeanne přešla dozadu za něj.

"Ano, špehovali jsme ho," potvrdila. "Nehýbejte se, vezmu si vaši zbraň. Jakmile se hnete, Jan vystřelí."

"Vezmete si ji tak jako tak. Doufal jsem, že vás dva už v životě neuvidím." Hodil pohledem přes rameno. "Počítám, že je vám jasné, že policajti šmírují hned za dveřmi?"

Jeanne mu zašátrala v kabátě a vytáhla automatickou pistoli. Ustoupila na stranu.

"O policajtech víme všechno," odsekla. "Nezkoušejte na mne žádný podtrh, Corridone, ani ty, Ranleighi."

Obešla Corridona a zastrčila automatickou pistoli do kapsy svého trenčkotu.

"Neplet' se mi do mušky," houkl podrážděně Jan. "Nemůžeš se držet stranou?"

"K žádnému střelení nedojde. Lítáme v tom teď všichni stejně. Líp bude, když začneme spolupracovat."

"Vaše problémy mě nezajímají," pravil Corridon. "Na střelení policistů bych nikdy nevsadil, to je skoro jistě váš funus a tahle vaše bouchačka se strašlivě podobá zbrani, která uspala chudáka Crewa. Pochybuju, že na ní ještě zůstaly moje otisky. Vsadím se, že tím jsem já venku."

Jeanne vytáhla z kapsy polední noviny a hodila mu výtisk do klína.

"Zkuste odhadnout situaci ještě jednou," ušklibla se kysele. "Našli Ritu Allenovou a jdou po vás. V tisku se už objevilo vaše jméno. Lítáte ve stejné bryndě jako my, kamaráde - možná větší. Vás znají, avšak nás ne."

Corridon přelétl pohledem titulní stránku novin a zašklebil se.

"Taxikáři jsou největší postrach všech zločinců. Myslím, že ten chlapík dřív nebo později všechno vyklopí. A říkají, že já jsem nebezpečný. Dobrá, dobrá, někomu prostě praskly nervy." Hodil noviny na podlahu. Oči měl tvrdé jako kámen a v úsměvu nebylo ani trochu humoru. "Vypadám nebezpečně?" Zapálil si cigaretu, nevzrušen se podíval na Jeanne a pokračoval: "Jsem zvědavý, jak dlouho už se tenhle plátek v ulicích prodává. Řekl bych, že sotva hodinu."

"Proč se ptáte? Viděli vás?" zeptala se ostře.

"Jasně, povídali si se mnou dva policajti a jeden soused. Sháněli se po soudruhovi Ranleighovi. Neviděli jste je?"

Pokud četli můj popis, vrátí se, a hezky s posilou."

"Jaký popis?" otázal se chraptivě Ranleigh. Od okamžiku, kdy je přepadla Jeanne, to byla první slova, která vykoktal.

Corridon zvedl noviny a hodil mu je.

"Prosím. Nejste tady jediný uprchlík." Podíval se na Jeanne. "Není asi moc chytré zůstat tady, měli bychom raději vypadnout."

Neklidně sebou trhla.

"Policie střeží každou ulici v celé čtvrti. Za denního světla se těžko vypaříme."

"Jestli hned nevypadneme, chytanou nás jako krysy," prohlásil Ranleigh, když zběžně přelétl noviny.

"Čekal jsem, kdy někdo s touhle obehnanou písničkou vyrukuje," zasmál se Corridon. "Klišé jak víno. Odmítám, aby se o mně říkalo, že jsem krysa."

Ranleigh ho zpražil pohledem.

"Musíme vypadnout! Nemůžeme tady zůstat, oni se vrátí."

"Nejančete tolik. Policajti a ten chlapík Holroyd mě tu viděli. Ano, pro dnešek nezbývá, než se nakvartýrovat do Holroydova ateliéru. Jestli sem policie zabrousí, najde zdejší ateliér vymetený a podle mne - doufejme - si budou myslet, že jsem prorazil obklíčením. Začnou-li prohledávat at'as po at'asu, nepochybuju, že Jan přesvědčí Holroyda, aby jim něco nakukal."

"Kdo je Holroyd?" zeptala se Jeanne.

"Jeden hodný soused, bydlí naproti."

"Kde je Malloryho sestra?"

Corridon si ji zamyšleně prohlížel.

"Je zvláštní, jak vám nic neujde. Kde jste se o ní dozvěděla?"

Jeanne si ho měřila s přezíravým výrazem v bledé a ztrhané tváři. Oči jí sršely.

"Neplývejte časem. Kde je?"

"V ložnici, svázaná na posteli."

"Viděla tě?" otázala se Ranleighe.

"Ano."

"Pak ji tu nemůžeme nechat."

Corridon věděl, že má pravdu, avšak nechtělo se mu souhlasit.

"Počítám, že je nejvyšší čas, abychom se přestěhovali k Holroydovi," řekl. "Všechno se jenom komplikuje -"

"Koukněte, tamhle je Holroyd," přerušil je Ranleigh a ukazoval z okna. "Dívá se k nám."

Jemnou síťovanou záclonou, která zakrývala okno, dobře viděli, jak Holroyd postává u zadních dveří ateliéru přímo naproti číslu 2a. Se zvědavým výrazem v bledém ochablém obličejí nepřestával chatku sledovat.

"Podám si ho," rozhodla Jeanne. "Přiveďte Malloryovou a přijďte za mnou. Všechno vezměte s sebou." Vyšla z ateliéru, otevřela vchodové dveře a rázně vykročila po pěšině k Holroydovi.

Corridon nechtěl vidět, co bude dál. Zamířil do Anniny ložnice. Ann ležela na posteli a zmuchlaná přikrývka

Corridonovi prozradila, že se Ann snažila vysvobodit. Vyplašeně, až jí oči potměly, se na něho podívala.

"Všechno je jinak," pravil, když se nad ní sklonil. "Ještě vás nemohu osvobodit. Přihnala se celá banda. Jeanne Persignyová a ten Polák Jan. Protože sem možná vpadne policie, přestěhujeme se všichni do ateliéru k Holroydovi. Nedělejte virvál." Rozvázal jí kotníky a pomohl vstát.

Na prahu se objevil Ranleigh.

"Dělejte," popohnal je. "Jeanne už je uvnitř."

"Přineste mi klobouk a plášť," požádal ho Corridon. "Nezapomeňte na ruksak." Vzal Ann za paži. "Nebojte se. Nedovolím, aby se vám něco stalo."

Tentokrát ji však nepřesvědčil a Ann se mu vytrhla.

"Koukněte přece," uklidňoval ji Corridon trpělivě, "mějte rozum..."

Jan odstrčil Ranleighe a vtrhl dovnitř.

"Zdržujete," vypálil zuřivě. "Povídala, abyste ji přivedl. Tak ji přiveďte a tempem." Máchl pistolí směrem k Ann, a ta při pohledu na něj doslova zkameněla.

"Pojďte, děvenko," pobídl ji Corridon. "Když nezačnete vyvádět, nic se vám nestane."

Jan ji nespouštěl z očí.

"Vyndejte ji ten roubík," nařizoval. "Někdo ji třeba zblejskne. Jakmile začne vřeštět, střelím. Hodte přes ni kabát." Když Corridon zamířil ke skřini, aby našel pro Ann nějaký plášť, Jan k dívce přistoupil. Z pronikavých tmavých očí čísel chlad a smrt. "Jakmile zkusíte nějaký figl, zabiju vás. Zabít sestru zrádce mě vůbec nerozhází."

Corridon mezi ně vletěl a ramenem Jana odstrčil. Vytáhl Ann z úst roubík a přehodil jí přes ramena plášť a zakryl tak svázaná zápěstí.

"Neposlouchejte ho," chlácholil ji a vzal ji za ruku. "Pojďte."

"Jedem, padáme," zavrčel Jan na Ranleighe. Ten vyšel první. Corridon s Ann ho následovali.

2.

V Holroydově ateliéru panoval nepořádek a špína a byl až bolestně zaneřáděný malými akvarely, znázorňujícími buď Cheyne Walk, nebo nábreží Temže. Těch malůvek tu musí být přes stovku, pomyslel si Corridon, když se usadil v zaprášeném odřeném křesle před kamny na uhlí, kde ještě zbyl popel od minulé zimy. Marné pokusy netalentovaného štětce, odsouzené viset na stěnách celou věčnost.

Jeanne seděla na postranním opěradle dalšího odřbaného křesla přímo proti Corridonovi, štíhlýma snědýma rukama si objímala kolena. Tvářila se zamyšleně, otráveně a oči jí neklidně tékaly neustále od Corridona k oknu zakrytému záclonou.

Až k nim doléhalo, jak se Ranleigh otáčí v kuchyňce a narychlo, honem honem připravuje něco k jídlu. Vůně smažené slaniny Corridonovi připomněla, že má vlastně hlad.

V ložnici, kam se vcházelo z ateliéru, za zavřenými dveřmi Jan neochotně hlídal Ann a Holroyda.

Když Corridon Ann k Holroydovi do umělecké dílny přivedl, poprvé se obě dívky setkaly tváří v tvář. Chvíli se

propichovaly očima. Jeanne zpopelavěla a do očí jí skočila tak pomstychtivá nenávist, že Corridon rychle dostřel Ann do ložnice.

Až do této chvíle se Jeanne nepodařilo získat obvyklý zahořklý klid, a když ji Corridon sledoval, svrběl ho pocit, že s ní Ann nesmí nechat samotnou. Bylo jasné, že Jeannina zášť k Mallorymu byla tak hluboká, že by ani sestru neušetřila. Jako by vytušila, že právě na Ann Corridon myslí, Jeanne nečekaně prohodila: "Měl byste si s ní raději promluvit. Vytáhněte z ní, kde je ostrov. Nebude, než vzít ji s sebou."

Corridon již sám usoudil, že nic jiného udělat nemohou, a měl obavy. Jenomže nebylo vyhnutí. Má-li jim Ann říci, kde se ostrov nalézá, nemohou dovolit, aby jejich plánovaný úkryt vyslepičila prvnímu detektivovi, který se jí zeptá.

"Taky myslím," připustil, vylovil pomačkanou krabičku cigaret a nabídl Jeanne. "Ale co s tím chlápkem Holroydem, jak naložíme s ním?"

"Necháme ho tady, nic o nás neví. Navíc bude docela rozumné, když se někdo dozví, že jsme Malloryovou odvedli. Mallory se to doslechne a vydá se za ní. Ona sklapne past, co mu nastražíme."

"Kde berete jistotu, že se za ní vydá?"

"Myslím, že to udělá," řekla tiše a začala snědé ruce.

"Předtím nás ovšem čeká ještě spousta práce. Nejdřív musíme najít ostrov. Bude to hezky dlouhá cesta a žádná procházka růžovým sadem. Budeme mít na krku všechny policajty, kteří se v kraji najdou."

"Myslíte, že se strachy zblázním? Dokázali jsme mockrát zdrhnout gestapu; poradíme si i s anglickou policií."

"Mysli si, že její bratr zemřel. Ministerstvo letectví ji informovalo, že byl zastřelen na útěku, právě když prchal před gestapem. Jste si jistá, že ten kluk ještě žije? Nemohlo dojít k omylu?"

"Snažíte se naznačit, že Harrise a Lubiše zabil duch a taky že duch shodil Ritu Allenovou ze schodů?" zeptala se posměšně. "To by se mu hodilo, vydávat se za mrtvého do chvíle, než nás všechny odrovná, a pak zázračně vstát z mrtvých."

Corridon pokrčil rameny.

"Ano," souhlasil, "to by se mu hodilo. Raději si s ní přeče jen promluví. Nejdřív ze všeho musíme najít ostrov." Už když vstával, dodal: "A když už mluvíme o Mallorym, dovolu, abych vám připomněl, že budete muset změnit plány. Pokud ho dopadnem, musí být předán policii. Jasně? Nyní je hledán pro vraždu a nezbude mu, než aby mě očistil od Ritiny smrti. Bude viset. Vy se pomstíte, avšak ani vy, ani Jan se Malloryho ani nedotknete. Teď je to moje dítě. Rozumíte mi?"

Mrazivě, zlovlně se na něj usmála.

"Ještě jsme ho nechytili, možná ho nechytíme nikdy. Počkáme a uvidíme."

Corridon z jejího chování jasně vyčetl, že se na ni nemůže spolehnout. Pokud Malloryho dopadnou, jsou rozhodnutí ho zabít. To bylo nabílední. Bylo jim úplně lhostejné, co se stane s Corridonem. Musí je předejít. On musí Malloryho zajmout, a jakmile ho dopadne, musí ho před těmi dvěma uklidit až do chvíle, kdy ho bude moci předat policii. Nebude to zanedbatelná fuška.

Nepokoušel se rozvádět další spor a zamířil do ložnice. Na hádky bude času dost. Na obyčejných rovných židlích seděli v ložnici Ann a Holroyd s rukama spoutanými za zády. Jan ležel na posteli a kouřil, u boku pistoli. Uvítal Corridona nepřátelským pohledem.

"Seberte Holroyda a vypadněte odsud," zavelel stručně Corridon.

Jan sklouzl z postele.

"O co vám jde?"

"Chci si s ní promluvit," kývl Corridon k Ann.

"Jdeme," vyzval Jan Holroyda a popohnal ho pistolí.

Holroyd byl bledý jako stěna. Když vstal, nohy měl tak slabé, že se zapotácel, a kdyby ho byl Corridon nezachytil a nesrovnal, byl by upadl.

"Vzmužte se," řekl Corridon. "Nic se vám nestane. Za pár hodin vypadneme a pomyslete si, o čem budete moci vyprávět. Budete místní hrdina."

Postrčil rozřeseného muže ke dveřím.

3.

"Ukažte, ať vás to tolik neškrtí," rozvazoval Corridon pásek, kterým měla Ann spoutané ruce. "Je čas, abychom si promluvili, vidíte?"

Promula si zápěstí, aby se jí v žilách znovu rozproudila krev, avšak neodpověděla.

"Chci vám povědět všechno na rovinu," pokračoval poněkud vyvedený z míry tím, jak se na něj klidně, bez mrknutí dívala. "Ten Polák je zabiják. Neplet' se. To děvče je neurotické - možná je holka trochu vyšinutá. Ranleigh je neškodný, ale posera, a z těch dvou má hrůzu. Všechny tři stíhají pro vraždu. Jan si s vraždou neláme hlavu. Zastřelil už dva policajty, a když se mu do cesty připlétl jistý chlápek, co se jmenoval Crew, odrovnal ho taky. Jestli si Jan vezme do hlavy, že s námi vzniknou nějaké potíže, sejme nás jakbysmet. Vykládám vám to všechno proto, abych vás přesvědčil, jak by pro vás mohlo být nebezpečné snažit se odsud dostat."

"Pokud je to pravda," pravila Ann, "jak jste se k nim připlétl vy?"

"Říkal jsem vám, že Jan Crewa zastřelil. Čirou náhodou jsem u Crewa pár minut předtím, než zemřel, byl i já. Viděli mě, jak odcházím z jeho bytu. Policie je přesvědčena, že jsem ho zastřelil já. Nebudu ztrácet čas podrobnostmi, ale jakmile mě dostihnou, těžko se vykroutím. Možná vůbec ne. Proto jsem se k nim přidal. Doufám, že se mi podaří prokázat, že Crewa jsem neodbouchl já, ale Jan."

Dál si masírovala zápěstí a nedůvěřivě si ho prohlížela.

"Vůbec nic nechápu, natož abych vám věřila. Všechno zní jako fantastický výmysl. Jak mám vůbec nějakému vašemu slovu věřit?"

"Vydržte chvíli," požádal ji Corridon. "Nepokoušejte se pláchnout." Přešel do ateliéru, kde si před očima vyděšeného Holroyda šeptala Jeanne s Janem. Corridon si jich nevšímal. Prohrabal hromadu starých novin, které se válely neuspořádaně na stole, jeden výtisk vybral a vrátil se do ložnice.

"Prosím, přečtete si to sama," podal Ann noviny. "Přesné vyličení, jak byl Crew zavražděn. Uvidíte, že mají můj popis." Rychle přelétla očima článek a potom noviny odložila. Všiml si, že už není tak vyrovnaná.

"Jak mám ale věřit, že jste ho nezabil?"

"Nežádám, abyste věřila. Mám-li být upřímný, je mi úplně fuk, jestli mě vy máte za vraha nebo ne. Mně záleží jenom na tom, aby mě za něj nepokládala policie."

"Chápu," začervenala se. Potom nečekaně vyhrkla: "A co má s tím vším společného můj bratr?"

"Asi jsem vám neřekl, že on s tím nemá vůbec nic společného, vidíte?"

"Proč jste tedy za mnou přišel? Proč jste se na něj tolik vyptával? Nevěřím, že jste jeho kamarád. A proč o něm ten chlap mluví jako o zrádci? Jak to myslel?"

"Váš bratr je mrtvý. Nechtě ho v klidu spát."

"Podle nich je taky mrtvý?" zeptala se ostře.

"Ne, ale to teď nehraje roli."

"Vždyť vy tomu také nevěříte, ani Rita Allenova." Rychle oddechovala a do očí se jí vkradl ustrašený výraz. "On nezemřel? Je to tak? Právě proto po něm pasou. Provedl jim něco? Chtějí ho dostat? Řekněte mi to prosím. Žije?"

"Podle nich ano," připustil Corridon ostražitě.

"A už není jejich kamarád?"

"Vlastně ne."

"Proč?"

"Mají svůj důvod. Pro vás bude lepší, když o něm nebudete vědět."

"Musím vědět, jestli bratr žije. Prosím, řekněte mi pravdu."

"Víte právě tolik co já. Tvrdíte, že podle zprávy z ministerstva zahynul. Tamti tři počítají, že je živý a skrývá se před nimi. Víc vám nepovím. Jsou přesvědčeni, že když vás odtáhnou s sebou, váš bratr se za vámi vydá. Počítají, že tak se jim podaří nastražit mu past -" Nedopověděl a podrážděně spráskl ruce, až mu prsty praskaly. "Moc jsem se rozjel."

"Dopovězte mi prosím zbytek," požádala tiše. "Moc už toho nezbyvá, vidíte?"

"Dobrá. Dřív nebo později se stejně musíte všechno dozvědět. Varuju vás, není to hezké povídání, a podle mne mu stejně neuvěříte. Ale tak mi historiku vyprávěli. Ty tři - Jeanne, vašeho bratra a Ranleighe - zajalo gestapo. Byly to malé ryby, ale šlo jim o šéfa skupiny Gourvilla. Jeanne a Ranleighe mučili, avšak ti dva neprozradili, kde se Gourville skrývá. Váš bratr jim dobrovolně informaci poskytl ještě dřív, než na něj vůbec sáhli. Gourvilla chytili a zabili. Tihle tři jsou tady, aby Gourvillovu smrt pomstili. Proto slídí po vašem bratrovi."

Ann si prudce sedla, celá bledá, do očí sršících hněvem jí vytryskly slzy. Nesnažila se je skrýt.

"Ach ne! To je lež!" vykřikla vášnivě. "Podlá, příšerná lež! Brian by se nikdy k něčemu podobnému nepropůjčil. Nikdy by nikoho nezradil. Jak si dovoluji něco takového tvrdit?"

Corridon si zapálil cigaretu a s přehnanou pečlivostí odložil zápalku do popelníku. Na dívku ani nemrkl.

"Říkám vám, co jsem slyšel. Oni u toho byli. Proč by lhali? Jaký by všechny tyhle vymakané přípravy a vraždy měly smysl, kdyby byl Brian Gourvilla nezradil?"

"Povídám vám, že je to lež! Brian by nikdy přítele nezradil a Gourville byl jeho přítel. Tomu nevěřím!"

"Nikdo nechce, abyste uvěřila," pronesl suše Corridon. "Oni věří a to jim stačí."

"Vy si také myslíte, že bratr má Gourvilla na svědomí, vidíte?"

"Já nemůžu tvrdit, co udělal nebo neudělal."

"Ale myslíte si to! A nikdy v životě jste ho neviděl!"

Uvědomil si, že děvče má pravdu. Nikdy si Ranleighovo vyprávění vlastně neověřil a i v tuto chvíli, když viděl, jak se trápí a hněvá, nepochyboval. Pořád věřil Ranleighově historce.

"Všechno vypadá věrohodně. Zrada by se dala dokonale omluvit. Ranleighovi vypálili oko a rozdrtili paži. Jeanne protáhli tím speciálním peklem, které vyhrazovali ženám. Dřív nebo později museli někoho zlomit. Váš bratr prozradil, co na něm chtěli, když tohle představení sledoval. Zabránil, aby ho taky zmrazčili. Těžko mu něco vyčítám."

"Ne? Já bych mu vyčítala!" Zaťala pěsti a měl dojem, že ho chce uhodit. "Jestli zradil přítele, bylo by mi úplně jedno, co se mu stane. Ale já vím, že nezradil." Odvrátila se a snažila se potlačit slzy. "Takovou věc by nikdy neudělal."

"Dobrá," řekl Corridon nezaujatě. "Dnes už stejně ničemu nepomůžeme. Neměl jsem vám nic říkat. Taky jsem nechtěl." Prudce se obrátila.

"Je Brian naživu?"

"Ano. Žije. O tom není pochyb."

"Ach!" Ochable klesla na lůžko.

Corridon přešel k oknu a upřel pohled na protější chatičku. Dlouho vládlo ticho.

"Hrozí mi nebezpečí?" zeptala se nakonec.

"Nevím," odpověděl Corridon stále otočený k oknu. "Jestliže ho dostanou do kouta, zastřelí ho, avšak podle toho, co mi o něm vyprávěli, umí se o sebe víc než dobře postarat."

Po delší odmlce si troufla položit další otázku: "Jak hodlají naložit se mnou?"

Corridon se otočil.

"Vašemu bratrovi patří jistý pozemek blízko Dunbaru, vidíte?"

Polekaně zvedla oči.

"Ano, patří. Jak jste se o něm dozvěděl?"

"Je to ostrov, že? Trefíte tam?"

"Samozřejmě. Napůl je také můj. Proč se ptáte?"

"Protože právě tam vyrazíme. Vy půjdete s námi."

"A vy myslíte, že tam Briana najdete?"

"Nevím, ale podle nich půjde tam, kde budete vy."

Oči jí bleskly.

"Kdyby zjistil, že tam jsem, určitě přijde."

Důvěra, kterou chovala k bratrovi, Corridona štvála.

"Třeba ne. Kolik let jste ho neviděla?"

"Přijde. Lpí na všem, co má rád." Zůstala sedět zamyšlená. Corridon ji sledoval. Došel k závěru, že je neobyčejně půvabná. Zjištění ho překvapilo.

"Před chvilkou jste se ptal, ke komu se hodlám přidat," prolomila ticho. "Teď se ptám já vás. Jste na mé straně nebo na jejich?"

Otázka ho zaskočila a Corridon se na ni vyjeveně podíval.

"Jak to myslíte?"

"Žádal jste mě, abych vám důvěřovala. Proč?"

"No co, počítám, že mi vás bylo líto," vysvětlil Corridon celý nesvůj. "Chtěl jsem vám pomoci. Měl jsem dojem, že s těmi dvěma jste se zapletla mou vinou."

"Taky že ano. Ještě stále jste ochoten mi pomoci?"

"Jistě," téměř odsekl. "Postarám se, aby vám nikdo neublížil."

"Tvrdil jste mi, že s nimi táhnete za jeden provaz pouze proto, abyste se sám očistil z obvinění z vraždy. To znamená, že ve skutečnosti jste proti nim. Já taky. Nebylo by rozumné, kdybychom spojili síly?"

"Myslím, že ano," odpověděl s úsměvem. "Nejste žádná hlupačka, co?"

"A zjistíte, že ani Brian není hlupák. Jestli žije a je v nějakém maléru, pomůžu mu. Ráda bych, abyste mu pomohl i vy. Nic proti němu nemáte, že ne?"

Corridon zaváhal, avšak nedokázal se přimět, aby jí řekl, že Mallory je vrah.

"Vynaložím všechny síly, aby ho nezastřelili," vykroutil se.

"Bratr Gourvilla nezradil," tvrdila tichým, vyrovnaným hlasem dál. "Vím, že vy tomu věříte, ale neudělal to. Jestli se s ním na ostrově Hermit uvidíte, poznáte, že ne."

"Ostrov se jmenuje Hermit?"

"Ano. Je asi tak dvacet kilometrů od Bass Rocku, mezi Bass Rockem a Dunbarem."

"Zavedete nás tam?"

Přikývla.

"A chcete?"

"Ach ano," přitakala bez váhání.

Zmateně se jí díval do bledého, rozhodného obličeje.

"Proč?"

"Chci, aby se s tou trojicí setkal na domácí půdě. Nemáte představu, jak je ostrov nebezpečný pro každého, kdo neví, kam na ostrově šlápnout. Na každém kroku se můžete schovat. Úplně nečekaně padne mlha. Ostrov je opuštěný, všude ostrá skaliska a pohyblivé pisky. My s Brianem jej dobře známe." Oči jí zajiskřily. "Oni ne. Ach ano, já je tam zavedu, ale budou litovat, to vám slibuju."

Kapitola desátá

1.

Čekali ve špinavém ateliéru, až padne tma.

Jan se u okna opíral o zeď, ruce zabořené v kapsách trenčkotu, mezi rty umolousanou cigaretu. Vedle něho v lenošce klímala Jean-ne. Když co chvíli upadla do hlubšího spánku, prudce sebou trhla a opět se vzbudila. Naproti nim seděl Ranleigh, hlavu si podpíral rukou, mlčel a duchem jako by byl někde jinde. Za celé dlouhé odpoledne jen tak tak že z něho vypadlo slovo.

Na druhém konci místnosti vedle sebe na pohovce seděli Corridon a Ann a před trojicí je zakrývala hnusná vyšívaná plenta. V ateliéru vládla výbušná atmosféra a Corridon bedlivě držel Ann z Jeannina dohledu, přesvědčen, že jakmile se obě dívky setkají tváří v tvář, strhne se výstup.

S Anniným přispěním vypracoval celou postupovou trasu do Dunbaru. Nakonec všichni souhlasili, že pojedou v Annině voze po silnici. Jak mu Ann řekla, v Dunbaru je motorový člun, který patří k ostrovu, a na tom se přepraví z pevniny přes vodu. Teď nemohli dělat nic než čekat, až se setmí. Policie se nevrátila a Corridon vděčně došel k závěru, že dva policisté, s kterými mluvil, když je přitáhl Holroyd, ještě neviděli leták s jeho popisem.

V pravidelných intervalech Jan každou půlhodinu opustil stanoviště u okna, přešel ateliér a zamířil do ložnice, kde nechali Holroyda přivázaného k posteli. Pokaždé, když do ložnice mířil, musel projít kolem Ann a Corridona a měl příležitost probodnout Ann tvrdým, zpytavým, nenávislným pohledem.

Několik minut po sedmé, kdy se začalo šerit, Ranleigh vstal a zamumlal, že jde uchystat něco k jídlu. Zmizel v kuchyni.

Corridon, dlouhým čekáním už pěkně otrávený, se také zvedl, protáhl se a stoupl si vedle Jana k oknu. Když se k němu

přiblížil, Jeanne vyskočila z lenošky.

"Už je čas?" vybafla.

"Ještě ne," odpověděl Corridon a plně si uvědomoval, jak ho Jan podezíravě sleduje. "Pořádná tma bude asi za hodinu."

Všichni tři se zadívali na temnějící oblohu. Nad vrcholky střech se pomalu škrábaly husté mraky. Začínalo se ochlazovat.

"Bude pršet," ujistil je Corridon. "Při troše štěstí déšť aspoň vymete ulice."

Jan i Jeanne mlčeli, úplně cítil na kůži jejich nevraživost. Netrpělivě trhl rameny a odloudal se do kuchyně, kde Ranleigh pracně kutil večeři.

"Jak vám to jde? Můžu vám pomoci?" nabídl se Corridon.

"Sotva se mnou prohodí slovo," zašeptal Ranleigh. Vypadal vyplašeně a jako z divokých vajec. "Úplně si umím představit, jak muselo být Crewovi."

"Zbytečně se trápíte," uklidňoval ho Corridon. Mrkl se přes rameno otevřenými dveřmi v kuchyni. Viděl, jak Jan čučí z okna, otočený k nim zády. "Jsme teď tři proti dvěma. Ann se přidala k nám."

"Co nám bude proti těm dvěma platná," nadhodil Ranleigh lhostejně.

"Využijeme ji, hned jak se dostaneme na ostrov."

"Jestli se tam dostaneme. Známe je líp než vy. Neznají slitování, nevěří mi..." Zmlkl, hned jak přidušený výkřik vyhnal Corridona dvěma skoky ke dveřím.

Ann se za ním vydala, a jakmile opustila úkryt plenty, stála přímo proti Jeanne. Jeanne, bledá, jiskřící oči žhnoucí nepřičetným vztekem, popadla Ann za ramena.

Corridon se vřít do ateliéru, popadl Jeanne a prudce ji otočil, až musela Ann pustit.

"Klid," řekl úsečně. "Uvolněte se, nechci žádné scény."

Vteřinu na něho hleděla, jako by ho vůbec nepoznávala, pak se na něj vrhla, avšak Corridon rozmáchnutou ruku zachytil a neurvale do Jeanne strčil, až odklopýtala ke zdi.

"Řekl jsem dost," vyštěkl. "Dejte si pohov, ano?"

Opírala se o stěnu a pokoušela se promluvit, avšak slova se neozývala. Potom začala těžce dýchat a udala se s ní úděsná změna. Oči jí zapadly, svaly ve tváři křečovitě ztuhly a ze zaťatých zubů pronikal jen syčivý zvuk. V těch několika vteřinách úplně ztratila rozum.

"Dávejte pozor!" zařval Ranleigh. "Bacha na ni! Viděl jsem ji takhle už víckrát..."

Corridon bleskově couvl a Ann prudce lapla po dechu. Vražedná zášť v Jeanniných očích oběma otřásla. Zakřivenými prsty a křečovitě napřaženými snědými rukama se sápla po Corridonovi, jako by si chtěla vyměřit vzdálenost, odkud do něho zatnout pařáty.

Jan sledoval výstup mlčky, ale nyní se mezi Corridona a Jeanne hbitě vmáčkl. Bez váhání napůl zaťatou pěstí praštil Jeanne ze strany do brady, a když padala, zachytil ji a jemně položil na podlahu. S překvapivou něžností jí zvedl oční víčko a nahlížel puls. Narovnal se.

"Hoď mi sem polštář," nařídil Ranleighovi, avšak nejbližší polštářek mu podal Corridon. Ranleigh stál jako socha a s hrůzou v oku jenom bezvědomou dívku sledoval.

Corridon pozoroval, jak Jan podkládá Jeanne pod hlavu polštářek. Vytáhl si kapesník a otřel si obličej. Měl rozbrkkané nervy, protože si uvědomoval, že jeho první dojem se potvrdil. Pochopil, že dívka je nepřičetná.

"Mám jí přinést něco k pití?" zeptal se nejistě. Nemocní lidé a choroby mu vždycky naháněli strach.

"Za chvíli se vzpomene," prohlásil Jan, v pronikavých očích starost; rukama jak lopaty podsouval polštář velice něžně. "Chvilku se prospí." Narovnal se a vysvětlil Corridonovi: "Někdy ji tenhle záchvat vezme. Je snad divu?"

Koutkem oka mrkl na Ann, která se stáhla a bledá, vystrašená z dálky Jeanne pozorovala. "Málo ženských by vydrželo, čím musela projít ona."

"Tohle je ale vážný záchvat," podotkl Corridon a vrátil se k Ann.

"Před ní ani muk, nebude si pamatovat, co se stalo. O nic nejde - jenom selhání nervů, které přejde," snažil se Jan pracně potlačit starost.

"Nežvaňte jako úplný pitomec," usadil ho Corridon. "Zrovna teď se chovala jako nebezpečný šílenec. Potřebuje pořádnou péči a dohled."

"Vážně?" ušklíbl se Jan. "Neřekl bych. Vyčerpalo ji jenom tohle čekání a schovávání. Musela překonat mnohem víc. Jakmile najdeme Malloryho, bude zase jako ryba." Ještě jednou se usmál studeným, zlověstným úsměvem, při němž Ann přeběhl po zádech mráz.

2.

Když Jeanne otevřela oči, zjistila, že u ní Jan klečí a jemně s ní třese.

"Vzbud' se," naléhal, "jak je ti?"

Hlas jako by k ní doléhal z velké dálky a uvědomovala si jenom, že ji tupě bolí hlava, a lekal ji pocit zvláštní slabosti. Janův kulatý obličej i pronikavé tmavé oči jako by před ní plavaly, nedokázala je dobře zaostřit, byly však důvěrně známé. Pokusila se sednout si. Cítila, jak ji Jan pod zády podpírá.

"Jsem v pohodě," pravila a sáhla si na hlavu. "Jenom jsem spala." Pak si uvědomila, že leží na podlaze. Popadla Jana za ruku a vystrašeně, podezíravě si ho změřila. "Co se stalo? Co se mnou bylo?"

"Omdlela jsi," chlácholil ji Jan. "Dokud nebudeš mít pocit, že můžeš vstát, lež, nikam nepospícháme. Corridon šel pro auto."

"Omdlela jsem?" Nikdy v životě neomdlela. "Lžeš." Snědá ruka stiskla Janovi paži pevněji. "Co se stalo?"

"Omdlela jsi," opakoval Jan mírně. "Nemusíš se ničeho bát."

Věděla však, že nemluví pravdu. Zmocnil se jí strach.

"Přiznej, Jane, co se stalo! Měla jsem zase záchvat?" Tahala ho za ruku a vytřeštěnýma očima se pokoušela z kulatého ustaraného obličej vyčíst pravdu. "Jako tenkrát? Pověz! Musím to vědět."

Tím, že váhal, ji pouze utvrzoval v podezření.

"Bylo to vážné?" zeptala se, ještě než stačil promluvit. "Jak dlouho to trvalo?"

"Nic vážného," ujistil ji. "Napřed jsem si myslel, že jsi jenom omdlela." Když pak spatřil chorobnou hrůzu, kterou měla v očích, o překot pokračoval: "Třeba už se to nezopakuje, neboj se."

Jeanne se dotkla prsty čelisti, kde ji udeřil, a cukla sebou.

"To bolí, musel jsi mě praštit?"

"Ne!" rozhodil vzrušeně ruce. "Povídám ti, že o nic nešlo."

"Musel jsi mě praštit," pronesla tupě, "a teď tvrdíš, že o nic nešlo." Pevně se ho chytla. "Co se mnou bude, Jane? Zdá se mi, že ztrácím rozum. Hlava mi jen třeští, bojím se."

"Všechno to napětí a starosti - jen považ, co jsi zažila - potřebuješ si odpočinout. Říkám ti, že o nic nejde."

"Co se mnou bude?" opakovala a pustila mu ruce.

Jeho láskyplná něžnost ji zbavovala klidu.

"Jako by záleželo, co se s námi stane, když najdeme Malloryho. Nemám nic jiného, pro co bych žil. Ty ano?"

Chytla se za hlavu a konečky prstů si tiskla spánky.

"Jenomže najdeme my ho vůbec? A když ano, bude to náš konec. Jakmile zemře, naše životy ztratí veškerý smysl. Skončíme všichni."

"Můj život skončil ve chvíli, kdy zemřela Charlotte," odušil prostě Jan. "Ale teď nesmíme o těchto věcech mluvit, máme před sebou spoustu práce."

Znovu ho chytla za ruce.

"Nevím, co bych si bez tebe počala, Jane. Hádáme se, nesouhlasíme spolu, někdy se z duše nenávidíme, ale kdykoliv tě potřebuju, jsi vedle mne."

Jana už začala veškerá laskavost trochu unavovat. Čekalo je tolik práce. Dvacet minut, kdy klečel u Jeanne, vyčerpalo prchavou zásobičku něžnosti v jeho povaze až do dna. Teď chtěl, aby se rychle sebrala a přestala být břemenem.

"Máme společného nepřítele," prohlásil nesmlouvavě. "Navíc dobří kamarádi se vždycky hádají, je to zkouška přátelství. Čas utíká."

Napjala všechny síly, aby zvládla otřesené nervy a přestala myslet na trýznivou bolest, která ji bušila v lebce, a pomalu s Janovou pomocí vstala. Pevně se ho držela, než se srovnala, potom ustoupil.

"Co se děje teď?"

"Corridon s tou holkou šli pro auták. Ranleigh pakuje jídlo."

Jako když ji nabere na vidle. Je beznadějný trouba, pomyslela si znaveně.

"Tys je pustil spolu?"

Nevzrušeně vysvětlil: "Já musel zůstat u tebe. A někdo auto přivést musí."

Obrnila se.

"Ano. Odpusť, Jane. Ty jsi musel zůstat u mne. Ale chápeš, jak snadno můžou ti dva sednout do vozu a upláchnout nám? Napadlo tě to vůbec?"

Netečně pokrčil rameny.

"Je mi úplně fuk, jestli zdrhnou. Obejdeme se bez nich."

"Ne, pleteš se. Bez Corridona se neobejdeme. Corridon nás dovede k Mallorymu. Nesmí se nám ztratit z dohledu."

Jan vzplanul.

"Tohle omíláš dokolečka. Věř mi. Proč se spoléháš pořád jenom na Corridona?"

"Nevím. Nemohu za to. Něco mě utvrzuje, že on Malloryho objeví. Neumím ti vysvětlit proč, ale cítím to, jako když cítíš hlad. Jsem o tom přesvědčená. Nemůžu ten pocit hodit za hlavu. Jako by ho nějaká nevysvětlitelná nitka spojovala s mým vlastním osudem i s osudem Malloryho. Víím, že Malloryho najde."

"Co mám s tebou dělat," potlačil nelibost Jan. "Uvidíme. Ale varuju tě, na něj bych nesázel."

"Já víím," připustila odevzdaně, "a nenávidím ho. Obětovala bych cokoli, kdybychom se ho mohli zbavit, ale jsem si jistá, že nás na Malloryho stopu zavede."

"Musím se kouknout, jak je daleko Ranleigh," pravil Jan. Věděl, že jakmile okamžitě neobráti list, neudrží se a vybuchne. "Sedni si a počkej. Auták přijede. Nemusíš se bát."

Odešel do kuchyně.

"Hotovo?"

Ranleigh po něm pokradmu mrkl.

"Zabalil jsem všechno, co jsem našel. Moc zásob tu nebylo," hlásil. "Jak je jí?"

"Dobře. Objevilo se už auto?"

Ranleigh zavrtěl hlavou.

"A jak je s Holroydem? V pořádku?"

"Nevím. Nebyl jsem se na něj kouknout."

Jan vycenil zuby.

"Jsi taky platný jak mrtvému zimmík, co?" Vyšel z kuchyně, přešel ateliér a odtamtud do ložnice.

Jeanne slyšela, jak poplašeně zařval.

"Co se děje?" zeptala se, když se k ní na obrotlíku otočil.
"Vzal draka. Ten praštěný Ranleigh ho nehlídal. Přitáhne sem policii!"
3.

"Nerozsvěcujte," varoval Corridon Ann, když spolu vstoupili do Anniny chatičky. "Máme být v garáži. Podívejte, chtěl bych vám něco říct. Ta ženská je nebezpečná. Ztratila rozum. Může se vám něco přihodit, půjdete-li s námi." Stál v téměř úplně tmě v ateliéru vedle ní. Do tváře jí neviděl, v šeru se mu rýsoval pouze nejasný obrys postavy. Slyšel, jak pravidelně dýchá.

"Slibíte mi, že nikomu ani nemuknete, kam máme namířeno? Slibte mi to a já vás pustím. Řeknu jim, že jste mi proklouzla."

"Jdu s vámi," rozhodla se bez váhání. "Pokud Brian žije, chci tam být, abych mu mohla co nejvíc pomoci."

"Jenomže ona je cvok," tvrdil ustaraně Corridon. "Nemůžu být každou chvíli s vámi. Může vám ublížit."

"Nezbývá než riskovat. Teď vím, že musím být ve střehu, ale jdu s vámi. Už jsem se rozhodla."

"Dobrá," ustoupil Corridon. "Jak myslíte. Musím připustit, že nám vaše společnost jen prospěje. Při tom, jak znáte celou oblast, nám ušetříte spoustu času. Pořád jste se nerozmýšlela?"

"Ovšemže ne."

"Pak si zabalte, co potřebujete na cestu, a zkuste sebou hodit. Kde máte telefon? Potřebuju si zavolat."

"U okna."

Sotva zmizela v ložnici, přešátral přes ateliér k telefonu a vytočil číslo k podávání telegramů. Jakmile se spojovatelka ohlásila, diktoval: "Chci poslat telegram na adresu: Detektiv-seržant Rawlins, oddělení pro vyšetřování zločinů, Scotland Yard. Text sdělení:

Srovnejte střely, které zabily Crewa a dva policisty v hotelu Endfield. Pistoli značky Mauser vlastní Jan - dál budu raději hláskovat - S-z-y-m-o-n-o-w-i-c-z. Máte?" Odhláskoval jméno ještě jednou. "Text pokračuje: Tento muž spolu se dvěma dalšími společníky byl v hotelu Endfield ubytován. Vyšetřování objasní, ze celá trojice se čtyři dny zdržovala v bytě u Crewa. Nespojujte mě, opakuju, nespojujte mě s jednou ani s druhou střelbou. Corridon. Máte všechno? Ano, přečtete mi text." Poslouchal, pak spokojeně zamručel. "Fajn. Hned telegram odešlete, děvenko." A zavěsil.

Když už se chtěl otočit od okna, všiml si, že se na tmavém dvoře cosi pohnulo. Couvl, zbystřil a zpozorněl. Napočítal, že se k Holroydovu ateliéru tiše krade čtyři nebo pět postav a pohledem zachytil, jak se zableskly kovové knoflíky. Okamžitě se otočil a přeletěl přes ateliér ke dveřím.

"Ann!" šeptal naléhavě. "Kde jste?"

Vyřítla se ze tmy, až se na prahu srazili. Zachytil ji.

"Co se děje? Už budu hotová -"

"Venku jsou poldové. Nechtě všechno plavat. Je tu někde zadní východ?"

"Ano. Tam dole. Pojdte za mnou." Nezaváhala, jenom jí vzrušeně zavibroval hlas, chytila Corridona za ruku a hbitě postupovala tmou.

"Moment," zarazil ji, když se na konci chodbičky zastavila. "Na rovinu. Kam tahle cesta vede?"

"Do garáže, pak bránou do Riley Street a na King's Road."

"Dobře. Držte se mne. Kdyby nás zpozorovali, plácněte sebou na zem. Tentokrát budou ozbrojeni. Jasně?"

"Jasně."

Opatrně pootevřel dveře u zadního východu a načíhl do tmy. Právě v tu chvíli se ozvala střelba: ticho roztrhly tři výstřely.

"To je Jan," zašeptal Corridon. "Dejte mi ruku. Snažte se postupovat tiše jako myš."

Společně se vnořili do tmy. Ozvaly se další výstřely, tentokrát od vchodu do Anniny chatičky. Zblízka k nim doléhal křik.

"Pojdte," vyzval Corridon Ann a svižně, nehlučně se protáhl bránou do kalně osvětlené Riley Street. Stiskl Ann ruku pevněji.

"Ulici možná obšancovali. Jestli nás zastaví, nechtě všechno na mně."

Čile rázovali ulicí směrem k zářivým světlům na King's Road. Byli asi v polovině, když Corridon zahlédl jediného policistu. Ne-polevil, jenom si Anninu ruku vzal do podpaží a rázoval dál.

"Možná nás zastaví, možná ne," procedil koutkem úst. "Jestli ano, připravte se vzít nohy na ramena. Dalšího ale nevidím, vy ano?"

"Ne," přeskočil jí vzrušeně hlas.

Policista přešel ulici a zamířil přímo k nim.

"Momentik," zavolal na ně.

"Jakmile řeknu, utíkejte," šeptal Corridon. Pak nahlas oslovil policistu: "Mluvíte se mnou?" Měl ho teď na dosah, a když se polda zastavil a snažil se Corridona důkladně prohlédnout, Corridon ho dobře mířeným hákem uzemnil a policista se s zuchnutím svalil na chodník. "Hotovo - padáme!" postrčil Ann, aby popoběhla.

4.

Jan stačil jediným mrknutím zjistit, že Holroyd práskl do bot: zvalená postel, dvě dlouhé šňůry na zemi, záclona vlnící se v závanech větříku pronikajícího pootevřeným oknem. Jak dlouho je Holroyd pryč? Deset minut, patnáct, dvacet? Moře času, aby jim policie stačila vyrazit po krku.

Jeanne s Ranleighem stáli za Janem na prahu a tupě zírali na prázdné lůžko. Nepřítomný, prázdný výraz v Jeannině obličejí Jana vylekal. Kdykoli se v poslední době museli odněkud vytrahit, mohli se na ni spolehnout. Teď ne. Očividně

se ještě plně nevzpamatovala ze záchvatu a v danou chvíli jim není nic platná, usoudil. Hodil pohledem na Ranleighe a s překvapením a úlevou si všiml, že Ranleigh se sice lekl, ale zůstal klidný.

"Možná jsou už před barákem," řekl Ranleigh a uvědomil si plně nebezpečí. "Jestli telefonoval, mohli sem dorazit v několika minutách."

"Ano, a tentokrát nepřijdou s holýma rukama," přidal se chmurně Jan. "Stejná situace, jako když jsme padali z hotelu Endfield. Jenomže složitější. Ohlídej Jeanne," pokračoval. "Číhnu se ven." Přesvědčivě cítil, že se na Ranleighe teď může naprosto spolehnout. Náhlé napětí a atmosféra ohrožení, beznadějnost situace, budou-li dopadeni, Ranleighovi stmelily nervy. Ručičky na hodinách se otočily nazpátek. Nyní měl Jan před sebou opět toho Ranleighe, který bojoval proti gestapu, mohli ho mučit, a on stále zůstal jedním z neporazitelné skupiny. Jan tuto regeneraci vnímal a byl za ni vděčný. Hlavou mu blesklo, že sotva před dvanácti hodinami se chystal tohoto muže odrovnat. Ušklíbl se.

"Vylezem oknem," radil Ranleigh. "Možná budou chtít vyrazit dveře."

Rozumný nápad, pomyslel si Jan. Staré praktiky se Ranleighovi vracejí rychleji než jemu. Vytáhl pistoli z pouzdra a potěškal ji.

"Dej mu Corridonovu zbraň," nařídil Jeanne, avšak ta se ani nepohnula, neřekla slovo. Oba muži jen slyšeli, jak horečnatě dýchá a v hrdle jí chrčí vzduch.

"Vezmi si ji, Nigeli," vyzval Ranleighe Jan a poprvé oslovil Angličana křestním jménem. Chtěl Ranleighovi dát najevo, že mu opět věří, a neměl zdání, jak jinak se vyjádřit, když nechtěl plýtvat slovy.

Ranleigh sáhl Jeanne do kapsy a vytáhl pistoli. Jeanne před ním vyděšeně uskočila.

"Třeští mi hlava," zařukala, opřela se o stěnu a dlaněmi si tiskla spánky.

Jan bezmocně rozhodil ruce. Když Ranleigh palcem odjistil pistoli, klapnutí pojistky ve tmě doslova třesklo.

"Podívám se dozadu," oznámil Ranleigh. "Počkej tady, než se vrátím," nařídil Jeanne. "Zatím se nic neděje." Mluvil s ní laskavě a Jana napadlo, jak se ve chvíli ohrožení dokáže opět prosadit zapomenuté přátelství.

Když se Ranleigh tiše odkradl, přešel Jan k oknu, nadzvedl záclonu a škvírou se zadíval do tmy. Nespatřil nic, a přece mu zlenivělý, kdysi však skvěle vytrénovaný instinkt napověděl, že venku číhá nebezpečí. Tiše pootevřel jedno okenní křídlo, dal si pozor, aby nepohnul záclonou, a poslouchal. Zprvu nerozeznal nic víc než rovnoměrný hukot dopravy doléhající z King's Road, když však tento zvuk z uší vymazal, zachytil slabé, sotva rozeznatelné šumění řeky plynoucí pod nábrežím na druhé straně ulice. Potom k němu dolehly další zvuky: tiché zadrhnutí silné podrážky na betonu, mužský hlas, který něco šeptal, cinknutí kovu o kámen. Hlasy zvěstující nebezpečí ho změnily v solný sloup, a jak si postupně zvykal na tmu, vynořovaly se před ním jako stíny postavy lidí, kteří se neuvěřitelně tiše plížili, zaujímal postavení před chatičkou, a odlesk knoflíků Janovy obavy dotvrdil. Poldové už jsou tady - blíží se opatrně, očividně nemají naspěch, protože hnízdo je sice zavřené a zvířata v síti stále nebezpečná, avšak nic už je nezachrání.

Ranleigh si stoupl vedle něho.

"Jsou tady. Vzadu hlídají čtyři."

"Já jich vepředu napočítal osm," hlásil Jan. "Určitě jich bude víc a neprodyšně zavřená bude i ulice. Levou zadní to nezvládnem." Mluvil bezbarvým hlasem a navenek nevzrušeně, avšak uvědomoval si, jak mu vyschlo v hrdle a jak mu rychle bije srdce a v uších hučí krev.

Oba muži stáli ve tmě proti sobě. Jana znovu přepadl pocit, že Ranleigh je nečekaně klidný, a šťvalo ho, že sám se má co hlídat, aby nezpamatoval.

"Všichni tři to nezvládnem, Jane," řekl Ranleigh. "Seber Jeanne a pokuste se vypadnout zadem. Budu vás krýt."

Jan nemohl uvěřit vlastním uším.

"Budeš nás krýt?" opakoval zděšeně. "Jak to myslíš?"

"Dělej," naléhal Ranleigh. "Je to vaše jediná šance. Dva proklouznou, ale tři ne. Seber ji a běžte."

"Myslíš to vážně?" ověřil si vyjevený Jan. "Dostanou tě."

"No a co?" Ranleighovi se podařilo ovládnout rozčilení, které s ním v nitru cloumalo. "Stejně mě nic nečeká. Na řeči není čas. Třeba jim pláchnete."

"Ano." Janovi bylo zle, když si pomyslel, že tohoto člověka chtěl zabít. "Máš ale stejné právo na život jako já -"

Ranleigh ho nenechal domluvit. Odstrčil ho od okna.

"Běž! Vezmi ji s sebou! Jakmile uslyšíš, že jsem prvně vystřelil, vyrazíte."

Jan zašátral, aby našel Ranleighovu ruku, a pevně mu ji stiskl, pokořený, že právě Ranleighovi musí vděčit za život.

"Jsi kamarád," vypravil ze sebe, ačkoli by byl Ranleighe nejraději proklel. "Ohromný kamarád." A byl pryč, Ranleigh zůstal sám.

Chvilí stál bez hnutí, z pomyšlení, že přináší tak okázalou oběť, měl hlavu v oblacích. Nebylo to tak dlouho, co Jan prohlásil, že současná situace je jenom pokračováním války. A Ranleigh se dočkal hrdinského gesta, po jakém vždycky toužil. Možná o to hrdinštějšiho, táhlo Ranleighovi hlavou, že tu položí život za svého nepřítele. Ani omylem si Jana nepřikrašloval. Dřív nebo později by ho Jan stejně odrovnal - kulkou mezi oči nebo kudlou do zad. Není jedno, jak by se to stalo? Určitě by se to stalo. Ranleigh ani v nejmenším nepochyboval; důkaz, že už ho nepotřebují, by se dostavil. Takhle to bude lepší. Ti dva na něho do smrti nezapomenou. A Ranleighovi se alespoň nebude protahovat čekání - nebude muset hlídat každý Janův pohyb, nezamhouřit kloudně oka, třást se strachy, když se k Janovi otočí zády. Tím, že Jana donutil, aby ho oslovil "kamaráde", nad ním definitivně zvítězil. Ranleigh se trpce usmál. Triumfoval, protože věděl určitě, že kdyby mu byl Jan nabídl, že nasadí život pro něj, on by mu kamaráde neřekl.

Muškou pistole poodhrnul cíp záclony. Okno bylo otevřené a Ranleighovi olízl rozpálený obličej chladný, vlhký vzduch. Nepochyboval, že jakmile vypálí, konec se dostaví rychle. Ti chlapi venku se vyznají v řemesle. Přišli o dva

kamarády - nenajdou slitování. Zvažoval, zda se Janovi a Jeanne podaří uprchnout. Přemítal, jaký osud asi stihne Malloryho. Vlastně Malloryho litoval. Něco muselo toho chlapa posednout, že se zachoval tak, jak se zachoval. Nebýt jeho, tato neuvěřitelná situace by nikdy nenastala.

Jenomže nebýt Malloryho, táhlo Ranleighovi hořce hlavou, byl by si musel hledat práci a touto dobou už by zařezával někde v krámě nebo v kanceláři. Předhozen lidskému soucitu by vystavoval prázdný rukáv a pásku přes oko jako žebrák, který předvádí rozedrané hadry. Nuže, alespoň tohoto ponížení ho Mallory ušetřil. Mallory mu nabízí rychlou smrt. Kdoví, řekl si v duchu Ranleigh, třeba se na onom světě potkáme, a přestože v "onen svět" nevěřil, představa ho zahřála.

Slyšel, jak Jan odsunuje zástrčku u zadních dveří, a na úděsný zlomek času ho odvaha opustila, rozklepal se a třásl se víc hrůzou, že selže, nežli strachem z policie. Zbraň mu tížila ruku jako mrtvá váha. Musel vynaložit obrovskou dávku vůle, aby ji zvedl. Pak zaslechl Jana: "Jsme připraveni," a nezaznamenal v jeho hlase ani stín pochybnosti.

Odtrhl se od záclony a stoupl si přímo před okno, pro ty, co číhali venku, dokonalý terč, a s nervy napjatými hrůzou v očekávání, kdy třesne odvetný výstřel, začal ránu za ranou pálit.

Kapitola jedenáctá

1.

Taxík zastavil u slepé uličky vedoucí ke klubu Ametyst. Lilo, pouliční světla jako by zatemňoval chladný šedivý záves, na Frith Street ani živáčka. Přesně v to Corridon doufal. Spustil se líjak a vytlidnil ulice.

Corridon sklonil hlavu, jako by si obličej schovával před deštěm, zaplatil řidiči a dával pozor, aby si taxíkář ani koutkem oka nestačil všimnout, jak vypadá. Potom se v provazech deště rozběhli s Ann do tmavé uličky.

Corridon zamířil k bočnímu vchodu. Dveře do suterénu hlídala železná mříž. Corridon je otevřel a postrčil Ann do mizerně osvětlené chodby, kde se zatuchlina starých odpadků mísila s všemožnými pachy hospodsky vařených jídel.

"Zatím se nám daří," prohlásil Corridon tlumeně. "Jestli zastihnu Effii, jsme na chvíli v suchu." Setřásl vodu z pláště.

"Počkáte tu chvíli, než ji najdu? Hned jsem zpátky."

"Jistě," přitakala Ann. "Ale co když někdo přijde?"

"Řekněte, že jste Effiina kamarádka. Ale jsem tu hned." Vzal ji kolem ramen a usmál se. "Jste vážně frajerka. Držte se, jako byste podobné věci podnikala den co den."

"Běžte najít Effii. Poklony počkají."

Je opravdu skvělá, pomyslel si, když rázoval chodbou vedoucí do suterénních kuchyní. Má nervy jako ze železa. Ani jednou se nesesypala. Jestli byl Mallory stejný, není divu, že z něho Jeanne a Jan mají nahnáno.

Dveře do hlavní kuchyně byly otevřené a Corridon zvenku načíhl dovnitř. Osazenstvo se pilně činilo, chystalo poslední večeře. Všude se linula vůně rozpáleného tuku a smažené cibule.

Effii neviděl a usoudil, že bude v přípravně, kde si s ní dřív tolikrát dlouho povídal. Zastihl ji, jak škrábe brambory a zpívá si. Sama.

"Effie!" oslovil ji ze dveří. "Není poblíž nikdo?"

Pustila škrabku, potlačila výkřik a s mísou brambor v náručí vyskočila, oči navrch hlavy.

"Ach, pane Corridone..."

Vstoupil do místnosti, kopnutím zavřel dveře a usmál se na ni.

"Jako obvykle lítám v malé, Effie, a potřebuju, abys mi pomohla. Pomůžeš?"

"Jasně." Postavila mísu s bramborami a přešla k němu. "Co potřebujete, pane Corridone?"

"Mohl bych se na chvíli uklidit do tvého pokoje? Nejsem sám. A nechci, aby nás viděl Zani. Kde je?"

"V klubu. Já musím doškrábat tyhle brambory, pak mám zbytek večera volno. Trefíte nahoru sám?"

"Myslím, že ano. Mohla bys někde splášit jízdní řád? A přinést něco k jídlu? Jedno co. Hlavně nikomu neříkej, že jsme tady."

"Ani neceknu. Vy běžte nahoru, pane Corridone. Za deset minut jsem u vás."

Vzal ji za hubenou ramínka a přimáčkl.

"Jsi skvělá přední hlídka, Effie. Věděl jsem, že jednou přijde den, kdy mi pomůžeš z bryndy."

Vzala ho tak obdivně za rukáv, že Corridona dojala.

"Jdou po vás poldové, pane Corridone?" zeptala se a Corridon cítil, jak se chvěje.

"Obávám se, že ano," zakřenil se. "Ale neboj se. Já to zvládnou. Přijdeš brzy, vid'?"

Vrátil se k Ann, která se opírala o umaštěnou zeď s rukama v kapsách, naprosto v klidu.

"Jdeme nahoru. Effie nás nechá v ložnici."

Cestou po schodech nikoho nepotkali, a ještě než rozsvítil, stáhl Corridon roletu na okně.

"Ukažte, pomůžu vám," nabídl se Corridon, když si Ann svlékala plášť. Sundal jí jej a oba kabáty pověsil na háček ve dveřích. "Posaďte se raději na postel. Je pohodlnější než židle." A když se usadila, s úsměvem dodal: "Nemůžete říct, že byste zrovna teď vedla nudný život, co?"

"Když jsem malířka," odrazila jeho poznámku trochu posměšně, "neznamená to, že musím jenom dřepět a vegetovat. Ti tři mi pořád nejdu z hlavy. Nemohlo se jim podařit zdrhnout, že ne?"

"Možnost je vždycky. Vyklouznout, i když je někdo zatlačí do kouta, umějí mistrovsky. Myslím, že bychom měli raději předpokládat, že utekli, a jednat podle toho. Což ovšem neznamená, že byste se mě musela držet za šos. Koukněte, proč už ten nápad nevzdáte a nevrátíte se domů? Zatím jste čistá, ale jakmile mě nenecháte hned plavat, zaručeně se namočíte do pěkných potíží."

"Až moc nápadně se mne chcete zbavit. Složitě situace mám ráda a můžu vás ujistit, že dost vydržím. Jsem jako Brian."

"Zřejmě," prohodil suše, "ale nemá smysl, abyste se zaplétala s policií. Když už mermomocí chcete na ostrov Hermit, proč se tam nevydáte sama?"

"Myslela jsem, že jsme spojili síly?" Jiskřičky v očích zradily vážný výraz v obličeji.

"To bylo předtím, než se do případu zapletla policie," vysvětlil trpělivě Corridon. "Od této chvíle už nic nepůjde hladce."

"Ztratila jsem z dohledu tři z vás," brnkl jí hlas ostrým tónem, "a nemám v úmyslu dovolit, abyste se mi z dohledu ztratili i vy." Pak se uchichtla. "Navíc pochybuju, že byste ostrov beze mne vůbec našel, a já chci, pokud by se náhodou objevili, abyste tam byl dřív než oni."

Stáhl obočí a zamyšleně ji pozoroval.

"Nevím, kam s vámi. Nechováte se jako jiné ženy. Všechno je naruby - měla byste být strachy bez sebe. Nemáte páru, co jsem zač, a přece se ke mně chcete připojit. To jsem blázen. Vůbec si s vámi nevím rady."

"Klidně to sved'te na válku," usmála se. "Nemyslíte snad, že jsem seděla doma s rukama v klíně? Obávám se, že všechny zlozvyky se mě chytly právě za války. Nevím, jak je správně pojmenovat. Od té doby se snažím vést normální život, ale moc se mi to nedaří, a když jste se znenadání objevil -" Nedokončila větu. "Prostě když to není nutné, žádné vzrušení si nedokážu odpustit."

"Co jste za války dělala?" zeptal se ostře.

"Totéž co vy. Napřed jsem si nebyla jistá, kam vás zařadit, ale teď už to vím. Často jsem o vás slyšela. Cvičil vás Ritchie, ne? Já jsem se dostala na výcvik k Massinghamovi. Vy už jste byl tehdy pryč."

"K Massinghamovi? Panebože! Vy jste byla jedna z těch potrhých panen?" Corridonovi zasvítily oči.

"Přesně. Mám za sebou deset seskoků. Jsem na ně dost pyšná."

"Když nám řekli, že shodí padákem i děvčata, mysleli jsme si, že jde o novou tajnou zbraň. Pochybuju, že by se k Massinghamovi někdy donesly všechny ty sprostárny, co padaly na adresu jeho dámského přepadového oddílu. Miloval každíčkou z vás, vidíte? Ať se propadnu! Vy jste tedy jedna z Massinghamových děvčat."

"Netvařte se tak vyděšeně. Víím, že vypadám jako za groš kudla, ale divil byste se, jak umím zabrat. A neračte se o mne klepat. Umím si poradit."

"Rád se vsadím," přiznal Corridon. Měl kdysi a dodnes z něho nevyprechal patřičný respekt k posluchačkám, které školil Massingham. "Pak jde ovšem o něco úplně jiného. Samozřejmě, že se chcete zúčastnit. Fajn, nebudu vám bránit. Jste koneckonců spolubojovnice ze staré brigády."

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokojíku vstoupila Effie s podnosem plným jídla. Málem tác upustila, když uviděla Ann. Corridon viděl, jak jí potměly oči. Otrávená a zamračená vypadala ošklivě.

"Pojď dál, Effie," pobídl ji a vzal jí podnos. "Seznam se prosím s Ann Malloryovou. Ann, tohle je Effie, má nejlepší kamarádka."

Ani lehká lichotka nepomohla rozmrazit studené světlo v Effiiniých očích, a když Ann řekla: "Jste moc laskavá, že jste dovolila, abych se uchýlila do vašeho pokoje," Effie zrudla a uhnula pohledem. Okamžitě vytušila, že s dívkou se jí objevila v cestě soupeřka, a hned jí měla plné zuby.

"Sehnala jsi ten jízdni řád?" chtěl vědět Corridon, když odkládal podnos na postel. Mrkl na hodinky. Bylo několik minut po desáté.

"Hned ho přinesu, pane Corridone," pravila Effie chladně a vytratila se.

Corridon se lehce ušklíbl.

"Prosím, pusťte se do jídla. Brzy budeme muset vypadnout."

Ann si vybrala kuřecí sendvič a předala táč Corridonovi.

"Je do vás zamilovaná?"

"Kdo? Effie?" Corridon pokrčil rameny. "Počítám, že je. Hodná holka. Nejspíš je to má vina. Znáám už ji hezky dlouho. Chystám se zaplatit jí operaci rtů. Vždycky jsem ji měl rád jako kamarádku, ale nic víc. Rozhodně při mně stojí."

Líbil se jí, když se choval tak rozpačitě, a taktně převedla hovor jinam.

"Byla bych moc ráda, kdybychom zjistili, jak dopadli ti tři. Nechtěla bych, aby na ostrov Hermit dorazili dřív než my."

"Zjistím to. Pod touhle střechou se dozvím skoro všechno."

Effie se vrátila s jízdni řádem.

"Teď dávej pozor, Effie," řekl Corridon. "Musím vypadnout z Londýna. Nebudu ti vykládat podrobnosti, protože čím méně budeš vědět, tím líp. V noci vyrazíme do Skotska. Potřebujeme jídlo na cestu a potřebuju, abys šla s námi na nádraží a koupila nám jízdenky. Policie po nás všude slídí, a kdybychom mohli nastoupit do vlaku a zrovna dvakrát se neukazovat, byla by to paráda. Uděláš to pro mne?"

"Dobře, pane Corridone," přitakala zamračeně Effie. Představa, že Corridon si pojede do Skotska s tímhle děvčetem, v ní hlodala jako nůž.

Corridon otevřel jízdni řád.

"Mohla bys nám připravit něco na cestu a požádat Maxe, aby sem přišel? Dokážeš s ním promluvit, aby tě neviděl Zani?"

"Pokusím se," kábonila se Effie, ale odešla.

"Mám strach, že ta holčina mě pokládá za sokyni," prohlásila zneklidněná Ann. "Neměl byste ji ubezpečit, že se mýlí?"

"To nemůžu," zvedl Corridon oči od pitvání jízdniho řádu. "Sám nevím určitě, jestli to není pravda."

Na chvílku se zarazila, ale vůbec netonula v rozpacích, jak čekal, pak jenom trochu netrpělivě hodila rameny.

"To jste nemusel říkat. Bylo by mi milejší, kdybyste mlčel."

Vrátil se k jízdni řádu.

"Dobře," prohodil a mračil se do tabulek s přehledem odjezdů vlaků do Skotska, "jenomže čirou náhodou jsem vyslovil, co zrovna cítím. Myslel jsem si, že byste to mohla taky vědět." Když mlčela, pokračoval: "Z nádraží King's Cross odjíždí jeden vlak do Dunbaru v jednu v noci. Na místě je zítra v poledne. Tím pojedeme."

"Máte dojem, že budou všechny stanice hlídat?"

"Pokud se těm třem podařilo pláchnout, určitě. Budou hlídat každou díru po pídálkách. Proto chci, aby nám jízdenky koupila Effie. Moje fotka už lítá v oběhu a teď může začít kolovat i vaše."

Ann zalovila v kapse u šatů.

"Nedal byste mi cigaretu? Nechala jsem všechno doma. Škoda, že jsem nestihla připravit si batoh."

"Můj ruksak je taky v nedohlednu," poznamenal Corridon, když jí podával krabičku s cigaretami. "Zůstal u Holroyda. Policie teď už ví, že jsem se spráhl s Janem. Milé pomyšlení, co?" Zlostně máchl rukou. "Musím napřed ujet, aby se mi v hlavě rozsvítilo."

Otevřely se dveře a místnost přelétl pohledem Max. Z Corridona sjel očima k Ann a našpulil rty.

"Chtěl jsi mě vidět?" zeptal se zbytečně.

"Pojď dál a zavři dveře," řekl Corridon úsečně. "Představovat vás nebudu. Nebudeš aspoň muset tolik lhát, když nebudeš vědět, kdo tahle dáma je."

Max se Ann hluboce uklonil.

"Přicházím o moc, milostivá."

"Stačí," přibrzdil ho nevrle Corridon, "nacpi si tyhle staromódní móresy někam do almary na vhodnější příležitost. Slyšel jsi něco o střelení v Cheyne Walk?"

Max se usmál.

"Aby ne. Klub jenom hučí. Nikdo o ničem jiném nemluví."

"Co se zběhlo?"

"Chceš říct, že ty nic nevíš?" vyjevil se Max. Skutečnost, že Corridon připustil neinformovanost o takové senzaci, s ním málem sekla.

"Co se zběhlo?" opakoval Corridon.

"Byla to zase ta trojice, co páčila po policajtech v hotelu Endfield," vysvětloval Max a z obdivu, kterým mu zářily oči, se dalo jasně vyčíst, jak mu střelba kápala do noty. "Policajti dostali echo, že ti tři se schovávají v jednom ateliéru v Cheyne Walk. Celé místo obklíčili. Jednoruký chlápek je zdržoval, dokud ti dva zadním vchodem nezdrhli. Střílelo se jak o pouti. Škoda, že jsem tam nebyl. Bylo to lepší nežli obléhání Sydney Street, ale to ty nepamatuješ, vid'?"

"Na obléhání Sydney Street se vykašli. Dostali se ti tři pryč?"

"Jenom dva. Chlápek s jednou rukou zabili. Střílečka jako mezi gangstery. Rozstříleli ho na kusy. Škoda. Měl kuráž."

Max truchlivě potřásl hlavou. "Druhý si cestu mezi strašáky, co hlídali vzadu, probojoval kudlou. Jednoho poldu uzemnil nadobro, druhého škrábl. Tvrdí se, že on sám byl také zraněný, ale to můžou být jen policajtské kecy."

Rozhodně jim pláchli."

Corridon a Ann si vyměnili pohled.

"Díky, Maxi, víc vědět nepotřebuju. O mně ani muk. Nechci, aby Zani věděl, že jsem tu byl."

"Nic mu nevyslepičím," ujistil Corridona Max. Chvilí si ho pochybovačně měřil. "Donesla se mi fáma, že s nimi v něčem jedeš. Tlachy, co?"

"Špatná chvíle pro otázky," zpřísněly Corridonovi oči.

"Tak jo," připustil Max. "Ale myslel jsem, že bych se měl zmínit. Mají pevně v úmyslu ty dva lapnout. Nasadí na tuhle fušku všechny řízky, které naše země nosí. Koukej se mít na pozoru."

Corridon přikývl.

"Dám si pozor." Vytáhl dvě pětilibrové bankovky. "Tumáš, kup si kravatu."

Max shrábl bankovky.

"Nevzal bych si nic, kdybych nebyl plonk. Díky. Potřebuješ ještě něco?"

Corridon zavrtěl hlavou.

"Na shledanou, Maxi."

Max se opět uklonil Ann.

"Doufám, že jestli se ještě jednou setkáme, milostivá, bude to za veselejších okolností."

Odešel stejně nevтіravě, jako přišel.

Jediné elektrické svítidlo, které viselo pod stropem v kostele, vrhalo na prostřední lavice kruh tvrdého světla. Na obou stranách oltáře hořela vždy jedna svíčka a v září žlutých krátkých plamenů se uprostřed třpytil stříbrný krucifix. Úplně vzadu seděla s hlavou v dlaních stařenka. Tichou lodí hlasitě pronikal její sípavý dech a ty dva, co se choulili v postranní lavici, kde byla tma, varoval, že je tady.

Netrpělivě čekali, až se stařena zvedne, ale ta zřejmě nikam nespíchala. Objevila se ve chvíli, kdy se Jan trýznivě snažil svléknout si kabát, a když s Jeanne uslyšeli vrzání jejich škrpálů, leknutím ztuhli jako solný sloup. Babka se usadila hned vzadu, napravo od nich, a vůbec si jich nevšímla. Začala se však s tak poctivou zbožností modlit, že přiváděla Jana k zuřivosti.

Tiskl si sval na levé ruce a škrtil žíly, aby zastavil vytrvalý proud krve, který se mu řinul z paže. Levý rukáv a celou ruku měl zakrvácené a krev kapala nejen na sedátko kostelní lavice, ale i na bílou kamennou podlahu. Ze strachu, že je stařena zpozoruje, se bál svléknout. Nedaleko kostela policie ještě stále pročesávala ulice a snažila se je dopadnout, a kdyby babka vyjekla, byl by tu někdo jako na koni.

Jeanne seděla vedle zraněného Jana, avšak vůbec ho nevnímala. Visela očima pouze na zářícím kříži a v Janovi se začínaly vařit hněv a zoufalství.

Uniknout se jim podařilo doslova zázrakem. Jeanne nebyla k ničemu, panák, kterého musel postrkovat a tahat, neschopná pomoci. Vůbec jí nedocházelo, jak jsou ohroženi, byla naprosto apatická. Vůbec nechápal, jak se jim

podářilo kordonem proklouznout. V některých momentech už měli opravdu namále, vypadalo to, že už je poldové mají. Jeden policista zastoupil Janovi cestu, rozmáchl se obuškem a krátce zapískal, ale Jan se stačil skrčit, ráně uhnul a zaútočil nožem. Ve tmě práskl výstřel a Jan ucítil, jak mu střela jako doběla rozžhavené železo pronikla paží. Se zaťatými zuby však chytil Jeanne a odtáhl ji do tmy, využíval každičkého koutku, nabízejícího úkryt, tiše a hbitě jako rys kličkoval mezi lovci a Jeanne vlekl s sebou.

Když se kordon začal stahovat a Jana posedlo zoufalství, spatřil kostel. Šeré stíny ozbrojených mužů se valem blížily - byla to hra na slepou bábu, dokázal je rozeznat jen nastraženým sluchem. Zatáhl Jeanne do temného výklenku a s připraveným nožem čekal, až přijdou.

Nepřišli. Pádili kolem kostela, vlhký vzduch protínal hvízdot píšťalek, hnali se přesvědčení, že kořist uhání před nimi. Teprve tehdy si uvědomil, jak silně krvácí. Hlava mu hořela a v uších mu zvonilo, že skoro neslyšel. Stále s Jeanne jakoby připoutanou k sobě vešel do kostela a sesunul se do lavice. Opřel se o tvrdé naleštěné dřevo a ve chvílce odpočinku se mu mysl propadla do hlubokého bezvědomí, kde nebyla ani vražda, ani bolest, ani děsivá představa, že ho zajmou a on skončí jako zvíře za mřížemi.

Ochota a lehkost, s nimiž mozek vstřebával vyčerpání jako drogu, však Jana vylekaly a mrákoty, které ho začaly obestírat, setřásl. UVědomil si, že jestli se chce zachránit, musí spoléhat pouze na sebe. Nevěřil, že Jeanne by mu mohla být nápomocná. Strnule hleděla před sebe vyhasléma očima, rty jí cukaly, prsty si křečovitě tiskla spánky.

Ohlédl se. Kradmý, rozvážlivý pohled jasně prozradil, jaký má Jan strach. Stařena seděla předkloněná, hlavu utopenou v dlaních, opřená o zadní díl lavice před sebou. Dýchala zhluboka a v nose jí pískalo. Už se nemodlila; spala.

Jan si rozepjal plášť a snažil se z něho vysoukat. Při každém pohybu sebou bolestí trhl. S obavami a odporem se díval na krví nasáklý rukáv u košile.

"Proveď se mnou něco," pošeptal Jeanne do ucha. "Teče mi krev. Pomoz mi, prosím tě."

Ospale otočila hlavu a tupě se na něho podívala, jako by vůbec nepoznávala, kdo na ni mluví. Popadl ji za paži a zacloumal s ní, nehty jí zaryl až do masa. Snažila se mu vytrhnout, ale Jan pouze přitlačil.

"Krvácím," zašeptal divoce. "Pomoz mi."

Zřejmě jí v mozku svítilo, protože stočila pohled na zakrvácený rukáv.

"Nůž," poručila a uvolnila si ruku. "Sundej si šálu."

Když jí podal nůž a sledoval, jak rozřezává rukáv stejně zručně jako kdysi, s úlevou si oddychl. Oba si promodralý otok ve svalu i průstřel bedlivě prohlíželi.

"Strč tam podložku a pevně ji přitáhni," požádal ji Jan. "Musíme zastavit krvácení."

Složila kapesník a přivázala podložku šálou.

"Dobré," řekl Jan na hranici mdlob, v celém obličejí zpocený. "Pomoz mi s kabátem. Ta babka se může vzbudit."

A pak jim nezbylo než čekat. Pistoli si Jan položil na kraj lavice hned vedle zpěvníku, aby ji měl na dosah. Nohy se mu třáslly a děsilo ho vědomí, kolik mu ubylo sil. Kdyby se poldové vynořili teď, nikam jim neuteče. Zabil by jich, kolik by stihl, a nakonec by odrovnal sebe. Živého jej nedostanou.

Ověřil si čas. Bylo čtvrt na jedenáct a Jan přemítal, kde asi je Corridon a ta holka Malloryová. Pokud Corridon unikl policii, vydá se na ostrov? Je možné, jak tvrdil Corridon, že Mallory se skrývá právě tam? Jan natáhl ruku a dotkl se chladné pažby zbraně, jako by chtěl z pistole načerpat sílu. Věděl, že daleko už se nedostane. Bylo jen otázkou času, kdy ho policie dopadne. Má-li najít Malloryho, pak hned. Ostrov mu připadal jako jediná naděje. Pokud tam Mallory není, nezbude Janovi, než přiznat porážku. S policií v patách těžko mohou slídit po všech koutech země. Jinou naději než ostrov Hermit nemá. Nějak se tam musí dostat, i když jen pánbůh věděl jak.

Když usoudil, že by mohlo být bezpečné z kostela odejít, blížila se půlnoc. Stařena dávno odešla, vymotala se, aniž si jich všimla, hlavu od spaní jako střep. Jan ji skrčený z lavice pozoroval a poslouchal, jak se v rozvrzaných škrpálech štrachá chrámovou lodí ven.

Na dlouhou dobu se v kostele rozhostilo naprosté ticho. Nemělo smysl déle se zde zdržovat a Jan jemným šťouchnutím neklidně spící Jeanne vzbudil.

"Musíme vyrazit," vysvětlil. Paže ho bolela a měl ji jako dřevěnou. "Je ti dobře?" Oddychl si, když si všiml, jak pohotově se zvedla, a pomyslel si, že zase vypadá téměř jako dřívější Jeanne.

"Ano, jsem v pořádku." Prohrábla si husté vlasy. "A ty? Co ruka?"

"Jo, ujde. Je čas vypadnout."

"Moc jsem ti neposloužila, vid'?" přiznala nečekaně.

Zavrtěl hlavou. Byl příliš unavený a ustaraný, než aby ji dokázal chlácholit.

"Teď se ovšem musíš sebrat. Záleží na tobě. Já moc nezvládnou."

"Co uděláme?"

"Neměla bys o tom rozhodnout ty?" odsekl. "Nenaplánovala jsi vždycky všechno sama?"

Myšlenky se jí v mozku pracně snažily soustředit a Jana jako rána mezi oči zasáhlo zklamání, že Jeanne vůbec nedokáže plán útěku promyslet. Poslední záchvat jí poškodil mozek mnohem víc než všechny předešlé. V minulosti se z podivných náporů nepřičetnosti vždycky vzpamatovala rychle, tentokrát však jako by se jí v mysli všechno popletlo a k práci nutily mozek jen silná vůle a kázeň.

Přesto se pokusila zatápat v mlze a zachytit nápad, který by jí pomohl k útěku. Jan na ní zřetelně viděl, že vůbec neví, kde začít.

"Ostrov," napověděl netrpělivě. "Musíme na ostrov. Jak se tam dostaneme?"

"Vlaky do Skotska vyjíždějí z King's Cross. Po silnici nemáme šanci."

"Kde je King's Cross?" zeptal se a kolébal se ze strany na stranu, aby utišil bolestivé cukání v paži.

"U Gray's Inn Road. Budeme muset pěšky."

Janovi ztuhly rysy. Pomyšlení na dlouhou chůzi ho děsilo. Sotva se držel na nohou a co chvíli se mu hlava točila tak, že div znovu neomdlel. Věděl, že v tomto stavu daleko nedojde.

"Dlouhý pochod těžko zvládnú," prohlásil obezřetně a hlavou mu blesklo, že kdyby Jeanne poznala, jak je slabý, mohla by s ní v současném rozpoložení zacloumat chuť nechat ho osudu. Rozhodl se, že jakmile objeví jen náznak možné zrady, zabije ji. Točila se mu hlava a bolest v paži v něm vybičovávala tak zběsilé zoufalství a vztek, že se jen stěží ovládal. "Ztratil jsem spoustu krve."

Otočila se, a když se podívala řádně, neušlo jí, že je úplně sinalý, na šedé pleti se mu lesknou krůpěje potu a stravuje ho zuřivost.

"Jane..." Něžně mu sáhla na zdravou ruku. "Nějak to zvládneme. Neboj se. Neopustím tě. Tolik jsi pro mne udělal. Riskneme taxík?"

Špičkou jazyka si olízl okorálé rty. Laskavost byla poslední věc, kterou by u ní čekal. Od Pierrovy smrti z ní veškerá laskavost vyprchala a očividný soucit, který se jí zračil ve tváři, ho dojal.

"Pěšky se daleko nedostanu. Nic jiného než taxík nezbyvá. Kabát tu nechám. Půjč mi svůj. Hodím si ho přes ramena. Když půjdeme jen prostovlasí, třeba nás nepoznají. Nezapomeň, že hledají barety."

Svlékla si kabát a hodila mu jej přes ramena, aby si schoval zakrvácený rukáv.

"Musíme zjistit, kdy jede vlak," rozhodla a tón opět naznačil, že přebírá velení. "Počkáš tu, než zavolám na nádraží?" Zavrtěl hlavou.

"Musíme jít spolu, Jeanne."

Viděla, že má strach, aby ho neopustila, a protože si stále nebyla jistá sebou a děsila ji rezavá bolest v hlavě, zaradovala se, že ji potřebuje.

"Chytneme si nákladní," navrhl. "Cestu si ohlídáme i podle návěstí u kolejí, ne?"

Zvolna, mátožně se zvedl.

"Alespoň něco musíme dotáhnout," řekl smutně. "Čeká nás dlouhá cesta, Jeanne. Mám z ní strach. Myslíš, že se tam dostaneme?"

"Ano." Obrátila se a upřela pohled ke stříbrnému kříži na oltáři. "Dej mi pár minut, Jane. Možná už se do kostela nikdy nedostaneme."

Opřel se plnou vahou o lavici a překonával mátožnou závrať, která se o něj opět pokoušela.

"Pospěš si," houkl a utěl si pot z obličeje.

Jeanne si před oltářem klekla. Když se jí zezadu díval na hlavu, na široká ramena a rovná záda, nemohl pochopit, jak se může dívka modlit. On sám kdysi v Boha věřil; dnes nevěří. Jeho víra zemřela s Charlotte a vůbec si nedokázal vysvětlit, proč se chce nyní modlit Jeanne. O co Boha prosí? přemítal se zavřenýma očima. Lomcovala s ním zimnice a zuby měl pevně zaťaté kvůli neustále se stupňující bolesti v paži. Počítá, že jí Bůh pomůže? Hledá usmíření? Jak si může myslet, že jí Bůh odpustí, když jediným smyslem života je pro ni zabít Malloryho? Ani Jan, ani Jeanne už nenaleznou ve víře útěchu. Maří čas. Netrpělivě ji vzal za rameno, a když k němu otočila hlavu, sršel jí v očích prazvláštní výraz.

"Musíme jít," pobídl ji. "Každá chvíle je vzácná. Marníš čas."

Zvedla se.

"Ano, máš pravdu. My dva už tu nemáme co dělat."

Mlčky prošli chrámovou lodí a chvíli postáli v temném úkrytu klenutého vchodu. Potom jako dva přízraky vykročili do liduprázdné, deštěm spláchnuté ulice.

Kapitola dvanáctá

1.

Vlak mířící k severu dosupěl do stanice Berwick přesně podle jízdního řádu několik minut po jedenácté. Na zakouřenou střechu nádražní budovy se z chmurných černých mračen snášel déšť a kropil zástup cestujících ženoucí se k vlaku s úmyslem utrhnout místo k sezení.

Berwick byla poslední zastávka před Dunbarem a Corridon se vyklonil z okénka v kupé třetí třídy a zaujatě pátral, za kterým rohem se na velkém nástupišti schovává policista.

Na King's Cross několik tajných objevil. Nedalo se odhadnout, jestli pátrají zrovna po něm, ale nač riskovat. Jakmile jim Effie předala jízdenky, nastoupili s Ann odděleně. Dohodli se, že půjde-li všechno hladce, sejdou se za Berwickem ve vlaku. Ann nastoupila deset minut před odjezdem, Corridon si počkal na poslední chvíli a proletěl turniketem, když už výpravčí pískal. Naskočil, když se vlak ze stanice rozjížděl. Musela by být opravdu náhoda, kdyby si ho policisté všimli a poznali ho. Pokud se tak stalo, pak hrozilo nebezpečí na stanicích Peterborough, York, Darlington, Durham, Newcastle a Berwick. Na všech zastávkách se Corridon po policistech pídil, avšak nikoho podezřelého neviděl, a když nyní pro-bodával očima celé nádraží Berwicku, po poldech rovněž ani památky.

Oddychl si a s úlevou se věnoval mladičkému kamelotovi, který před sebou tlačil vozík s novinami a časopisy.

Corridon si několikery noviny koupil, nacpal si výtisky do kapsy a rozhodl se, že vyhledá Ann. Jak věděl, usadila se v některém předním vagónu a Corridon byl zvědavý, jestli se tam také vmáčkne. Vlak byl nacpaný. Počkal, až se usadí dva piloti, kteří se s polními vaky nemohli mezi lidmi prodrat, a když vlak začal opouštět stanici, Corridon vstal a protahoval se uličkou od vozu k vozu, až na sedadle v rohu kupé spatřil Ann. Dychtivě ho vyhlížela.

Střetli se pohledem, nedali však ani mrknutím najevo, že se znají, a Corridon pokračoval chodbičkou na spojovací plošinku mezi vagóny a tam na Ann čekal. Vytáhl noviny z kapsy, že se podívá na titulky, než se Ann objeví. Když spatřil na první straně svou fotografii, zamrazilo ho. Nad fotografií stála vytištěná otázka: "Viděli jste tohoto muže?"

Moc dobře se na fotku pamatoval. Byl na ní jako vystřižený a pořídil si ji kvůli jisté dívce, kterou chtěl potěšit, avšak ta se jí nikdy nedočkala, protože změnil názor a nechal fotografii válet nad krbem a úplně na ni zapomněl, až se jednou pozdě večer vrátil domů a všiml si, že zmizela. Zřejmě ji ukradli policajti, napadlo ho.

S textem pod fotkou už se nezdržoval a rychle nalistoval další výtisk. Opět se díval na sebe.

Takového obratu se nenadal. Teď ho ve vlaku každý pozná, upamatuje se, jak procházel chodbičkou z vagónu do vagónu, když hledal Ann. Fotografie je průšvih. Popis četla a zapamatovala si jen hrstka lidí, ale podle fotografie si ho zapamatují všichni.

S rostoucími obavami louskal další řádky. Policie žádala veřejnost o spolupráci při celostátním pátrání po Martinu Corridonovi, hledaném pro svědectví v souvislosti se zavražděním Edwina Crewa, Rity Allenové (krásné plavovlásky, jak se ráčil tisk vyjádřit) a dvou policistů, kteří byli chladnokrevně zastřeleni v hotelu Endfield. Policie doufá, naznačovaly opatrně noviny, že tento muž by mohl přispět ke zdárnému vyšetření zločinů.

Žádné servítky už si nikdo nebral tam, kde se tisk zmiňoval o Janu Szymonowiczovi. Bez klíčků byl uveden fakt, že tento muž je hledán pro vraždu dvou policistů. Manželka ředitele hotelu viděla střelbu na vlastní oči. Ozbrojenému Polákovi byla policie celou noc v patách, pokud je však známo, podezřelému se podařilo obklíčením, které uzavřelo celé předměstí Londýna, proklouznout.

"Ukažte," požádala Ann Corridona. Objevila se dřív, než stačil noviny ukrýt.

Bleskově je složil a nacpal do kapsy.

"Běžte dál," popohnal ji úsečně. "Nesmíte se kolem mne motat. Otiskli mou fotku a co chvíli mě někdo vyhmátne." Okamžitě pochopila nebezpečí, avšak místo aby od něho odešla, popadla ho za zápěstí, vtáhla ho za dveře toalety, která byla vedle, a zastrčila západku.

"Chvilku tu vydržíme," řekla klidně. "Kde k té fotce přišli?"

Podrážděně trhl rameny.

"Není to jedno? Tuhle mají už kolik let. Malér je, že mě podle ní kdokoli snadno pozná - třeba už se stalo."

"Ukažte."

Otálel, protože nechtěl, aby se dozvěděla, že Rita Allenova je mrtvá. Pak si ovšem uvědomil, že dřív nebo později se musí stejně všechno dozvědět a bude možná lepší, když jí pravdu řekne sám. Vytáhl noviny a jeden výtisk jí podal. Bedlivě si fotku prohlížela.

"Ano, jste to jasně vy. Věrnost podoby je dokonalá. Za půl hodiny jsme v Dunbaru. Co provedete?"

"Zkusím štěstí," odpověděl chmurně Corridon, "ale vy se budete držet zpátky. Chlapi od policie jsou taky jen lidi.

Třeba mě přehlédnou."

Viděl, že ho poslouchá jen napůl, a pozoroval, jak očima přebíhá po tištěných řádcích. Čekal, jak se zatváří, až dojde k místu, kde se píše o smrti Rity Allenové. Určitě se lekne. Lekla se. Zkoprněla, křečovitě sevřela noviny.

"Propána, je mrtvá!" vyhrkla a zvědavě, zpytavě k němu zvedla oči. "Píší, že ji zavraždili."

"Přesně tak," potvrdil tiše. "Počítají, že jsem to spáchal já. Byl jsem u ní. Zřítla se ze schodů."

V očích se jí odrazily obavy a nedůvěra.

"Ale tady se píše, že ji někdo zavraždil. A co ten chlápek Crew? U toho jste byl taky, ne?"

"Správně." Vytáhl krabičku cigaret a nabídl Ann, ta však zavrtěla hlavou a Corridon viděl, jak se odtahuje, aby od něho v tom krcálku byla co nejdál. Nedal najevo, že si jejího vzrůstajícího neklidu všiml, zapálil si a hluboko vtáhl kouř. "Vím, co si teď myslíte. Nevadí. Nemůžu zabránit, abyste měla právě takové pocity. Vím, že je to bída, ale v tuhle chvíli nic nezměním. Stejně na tom nezáleží." A tady věděl, že lže. Moc na tom záleželo. Nepřál si, aby ho pokládala za vraha.

"Rozejdeme se. Především mi přeskočilo, když jsem vás do téhle kaše vůbec dostal. Poslechněte, co vám radím, a hned z Dunbaru se vraťte prvním vlakem do Londýna. Obloukem se mi vyhněte. Já se chystám na ostrov. Věřím, že tam váš bratr je, a musím s ním mluvit. Chcete-li bratrovi pomoci, dáte na mou radu a policii se ani nezmíníte, kam mám namířeno."

"Za vším je něco víc, vidíte?" optala se zpřímá. "Celou dobu jsem měla pocit, že něco tajíte. O co jde?"

A jelikož mu připadlo životně důležité, aby si ho vážila, až se s ním bude loučit, rozhodl se nalít ji čistého vína.

"Ano, něco tu je," přiznal. "Říkám vám to nerad, avšak není zbylí. Pamatujete si, že Gourvillova skupina sabotážníků měla původně devět členů? Gourvilla, Charlotte a Georgese gestapáci zastřelili. Váš bratr zmizel. Zbylo pět osob a všichni byli přesvědčeni, že Gourvilla zradil váš bratr. Vypravili se do Londýna, aby ho našli. Dva - Harris a Lubiš - objevili stopy, které vedly k vašemu bratrovi. Oba zemřeli násilnou smrtí. Jeden vypadl z vlaku. Druhý se utopil. Vydal jsem se za Ritou Allenovou, abych z ní vytáhl nějaké informace. Když jsem byl u ní v bytě, někdo ji strčil ze schodů a Rita si zlámala vaz" Opřel se o stěnu, tělo se mu kývalo v rytmu kodrcání vlaku, a díval se Ann upřeně do očí. "Lubiš, Harris a Rita zemřeli, protože všichni věděli něco o vašem bratrovi anebo se s ním setkali. Kdo je zabil? Najít odpověď na tuto otázku není tak složité, že ne?"

Velmi tiše řekla: "Nevím, na co narážíte. Chcete naznačit, že ty tři zabil bratr?"

"Nevěřím na náhody, zvláště když se odehrají tři po sobě. Jedna prosím, dvě snad, ale tři nikdy."

"Proto tedy chcete Briana dostihnout?"

"Přesně tak. Vy se přirozeně musíte rozhodnout, komu chcete stranit. Nejlepší ovšem bude, když necháte všechno na mně a vrátíte se domů. Prozradíte-li policii, kde jsem já, prozradíte jim nejspíš také, kde se nachází váš bratr."

"Brian vás pěkně žere, co?"

Studoval Annin bledý, napjatý obličej.

"Myslím, že ano. Pochopte, dokud nedokážu, že on nebo někdo jiný má na svědomí život Rity Allenové, jsem v tom až po krk já. Policie mě bez váhání obviní z vraždy. Musím vašeho bratra najít."

"Proč jste mi o tom neřekl dřív?"

"V podstatě jsem chtěl, abyste mě k němu dovedla."

"A proč jste najednou změnil názor?"

Sundal si klobouk a prohrábl si vlasy.

"Nejspíš proto, že jsem vás doopravdy poznal. Dřív jste byla jen děvče, kterého můžu využít. Teď je to jinak."

"Chápu."

"Dobrá, víte všechno. Běžte si zpátky sednout. Až dorazíme do Dunbaru, vraťte se domů. Zachovám se k vašemu bratrovi spravedlivě. Slibuju." Zahnal nenadále pokušení obejmout ji a s nepřesvědčivou lhostejností dodal: "Zatím na shledanou. Bylo to krásné, než všechno skončilo."

Otevřel dveře, setřásl ruku, kterou ho zdržovala, a hbitě vykročil do chodbičky.

2.

Dlouhá řada nákladních vagónů s trhnutím zastavila, nárazníky se na sebe s kovovým řinčením postupně nalepily a píšťala netrpělivě hlásila příjezd červenému světlu vzdáleného návěstí.

Jan se s leknutím probudil, nadzvedl hlavu a upěl oči do inkoustové tmy. Rytmičné kolébání vozu ho zkonejšilo, že usnul, ale když vlak zastavil, Jan byl okamžitě vzhůru, napínal uši, aby zachytil nebezpečí, očima se snažil propátrat neproniknutelnou tmou. Přihlásila se opět šíravá bolest v rozpálené a oteklé paži i bušení ve spáncích, jako by ho někdo mlátil do hlavy gumovým kladivem. Jaktěživo mu nebylo tak zle a bál se.

"Jeanne -" Zaskřehotal, že vlastní hlas nepoznal, a lekl se ještě víc. "Jeanne - jsi tady?"

"Ano. Jsem tu," ozvalo se ze tmy a Jan postřehl, jak jí drhnou podrážky, když si sedala.

"Strašně mě bolí ruka," zatínal zuby, protože místo škubám teď bolest vystřelila do tkáně jako plamen. "Nemáme nic k pití, vid'?"

"Ne."

Čekal, že k němu přijde, že se ho pokusí uchlácholit, avšak Jeanne se ani nehнула. Chvilí ležel bez hnutí, jenom si prsty drtil spánky a snažil se utlumit bušení v hlavě. Nemusel dlouho přemítat a věděl, že ho ve spánku opustily poslední zbytky sil. Jako by mu svaly, ruce i šlachy rozleptala stravující horečka. Přesto uvažoval naprosto jasně a pochopil, že nestane-li se zázrak, vyvázne z tohoto smradlavého vozu jedině na prkně.

"Je tu k zadušení," vysoukal ze sebe náhle. "Nemůžeš sem pustit trochu vzduchu? Kde jsme? Koukni se, Jeanne."

Slyšel, jak vstává a tápe po vagónu. Začala šátrat po dveřích. Pak cinkl kov, vytáhla závoru z drážky. Polovina dveří se odsunula, pustila do vozu špetku kalného světla svítání a Jan spatřil Jeannin obrys, ostrou siluetu na pozadí oblohy. Obhlížela trať.

S vypětím všech sil se posadil, avšak vzápětí ho bolest opět srazila a přinutila divoce lapnout po dechu. Kladívka v hlavě tepala jako zběsilá a div mu neroztrhla lebku.

"Drží nás semafor," oznámila klidně Jeanne. Mrkla na hodinky. "Jsou čtyři pryč."

"Kde jsme, Jeanne? Máš tuchu, kde jsme?"

"Nejsem si jistá. Myslím, že u Chantilly." Znovu se vyklonila a usilovně pátrala v téměř neviditelné krajině. "Řekla bych, že západně od Chantilly."

U Chantilly? Co to mele? Myšlení ho tak zmáhalo, že zavřel oči a zničehonic mu bylo úplně lhostejné, kde jsou či jaký osud je stihne. Měl dojem, že leží bez hnutí celou věčnost, ale potom vlak cukl, zavřeštěla píšťala a vagóny začaly opět vyťukávat pravidelnou písničku.

Prudký náraz Janovi vrátil vědomí. Co to říkala? Že jsou u Chantilly? Ale vždyť Chantilly je francouzské město. A oni jsou v Anglii - alespoň podle něj jsou v Anglii - ale kde tedy jsou? Zaťal zuby, a když se snažil upamatovat, co všechno se zběhlo, cítil, jak mu v obličejí naskakuje studený pot. Pamatoval si, jak utíkali z Cheyne Walk a schovali se v kostele. V kostele ztratil spoustu krve. Vzpomněl si, jak mu bylo na umření. Jeanne tvrdila, že se musejí dostat na nádraží King's Cross. Dojeli tam taxíkem. Řidič byl starý chlap, unavený, nenaložený, lhostejný. Když nastupovali k němu do káry, sotva na ně koukl a vůbec jim nevěnoval pozornost a bylo jasné, že by je nepoznal. Jan si pamatoval i to, jak v taxíku omdlel, a Jeanne si pěkně užila, když se ho snažila probrat, aby ho před nádražím vůbec mohla z taxíku vyvléknout.

Navzdýcky mu zůstane záhadou, jak se dokázal zmátořit, vylézt z auta a doplazít se na seřadiště. Matně si vybavoval, že Jeanne ho nutila k strašidelné pouti po nekonečných rozlohách kolejí, kolem odstavených vagónů, a jemu se zdálo, že cestuje v otáčivé kleci, kterou propichují bílá, zelená a rudá světla, až mu naskakovala husí kůže a podklesávala kolena. Kdykoli přecházeli nějakou slepou kolej a tápali neznámou cestou k beznadějnému osudu, zdálo se mu, že se na ně řítí vlak, srazí je a rozcupuje na krvavé cáry. Vůbec nedokázal pochopit, jak Jeanne dokázala vytipovat, do kterého vlaku nastoupit. Jana posadila na starý barel u kolejí a zmizela ve tmě. Dlouho byla pryč, třebaže na čase Janovi nezáleželo. Byl spokojený, že nikam nemusí, že si může hýčkat zraněnou paži a všechno pustit z hlavy. Vděčil osudu, že Jeanne převzala odpovědnost a jeho nechala v klidu trpět.

Připomněl si, jak ho pevně vzala za zdravou ruku, zvedla ho, a když se snažil ze všech sil šourat co noha nohu mine stále kupředu, bylo mu úplně jedno, kam ho vede.

Vzpomněl si, jak ho praštil do nosu příšerný zápach ryb a jak cvakla kovová závoru, když Jeanne otevřela dveře nákladního vagónu. Měla co dělat, aby Jana do vozu nacpala. Bez její pomoci by tam sám nikdy nevyšel. A když ho za kabát vtahovala do páchnoucí tmy, zakoušel muka.

Pak už si nepamatuje nic. Když ho Jeanne vtáhla do vagónu, překulil se a plnou vahou zůstal ležet na zraněné paži.

Proťala ho bolest prudká jako divoký výbuch, mozek mu oslepila úděsná černota a vědomí ho opustilo, jako by umřel.

A Jeanne se teď zmiňuje o Chantilly. Přepřel Kanál? Jak mohou být západně od Chantilly? Možná jí špatně rozuměl.

Možná mluvila o nějakém anglickém městě, jehož název se vyslovuje podobně jako Chantilly. V mysli se vrátil do minulosti. Chantilly! Místo, kde měli štáb. Poslední Gourvillův ukryt. Místo, kde je pochována Charlotte. Hrdlo se mu vzrušeně stáhlo při pomýšlení, že se stal zázrak a Jeanne se podařilo dostat je z Anglie. Prosadil se však selský rozum. Určitě ji špatně pochopil.

"Co jsi říkala, Jeanne? Kde jsme?"

"V Chantilly," zopakovala stručně a ohlédla se. "Vstaň a koukni se sám. Proč se tam válíš? Zvedni se! Vlak co chvíli zastaví."

"Ale jak jsme se sem dostali?" Byl zmatený. "Měli jsme přece naměřeno do Skotska. Co se stalo? Jak jsme se dostali přes moře?"

"Ale mlč! Přeskočilo ti!" odsekla vztekla a znovu se vyklonila z vozu. Světla přibýlo a Jan ji teď viděl mnohem lépe. Jak se vlak hnal krajinou, třepotaly se Jeanne vlasy na hlavě jako vlajka.

Zakryl si obličej a rozplakal se. Jedou domů. Bůhvíjak se stal zázrak. Janovi už bylo lhostejné, že je raněn. Plně se spokojí, když bude moci zemřít v Chantilly. Když bude moci spočinout v hrobě po boku Charlotte, zemře rád. Avšak prostý rozum ho znovu vyburcoval. Nemohou být ve Francii. Nesmysl.

"Jeanne - pojd' sem," snažil se překřiknout dunění vlaku. "Jeanne -"

"Počkej!" houkla a znovu k němu otočila hlavu, nyní jasně vykreslenou proti šedé obloze. "Vyhližím Pierra. Říkal, že na nás počká."

"Jeanne! Proč to říkáš?" Ztěžka se na zdravé ruce nad- zvedl a pominul bolest, která jím při pohybu projela. "Pojd' sem, Jeanne!"

Nevšímal si ho. Vlak táhle zapískal a zvýšenou rychlostí se přehnal kolem nádražička osvětleného plynovými lampami - špinavého, liduprázdného, zacákaného deštěm a posetého skvrnami od oleje.

"Nezastavil!" ječela rozčileně. "Přejeli jsme! Přejeli jsme Chantilly!"

Úděsnou chvíli měl Jan pocit, že Jeanne chce vyskočit z vagónu. Vykláněla se kdovi kam, nebezpečně balancovala, vlasy jí ve větru vlály, a když se vozy stočily do prudké zatáčky a začaly nabírat rychlost, snažila se naposledy zachytit obraz nádraží.

"Přejeli jsme!" vykřikla a otočila se. "Co si Pierre pomyslí? Co teď?"

"Pojd' sem a sedni si," vyzval ji Jan. Došlo mu, že zešílela. Už nějaký čas měl podezření, že mučení na gestapu, Pierrova smrt a dlouhé měsíce, kdy stonala, jí podlomily zdravý rozum. Podivné záchvaty, které ji přepadaly, násilnické, agresivní nálady, do kterých upadala při nejmenším podnětu, zasmušilé bloumání, kdy zarytě mlčela, a prapodivný svit v očích, který se pravidelně vracel, měly Jana dávno varovat, že není duševně v pořádku. A teď, právě ve chvíli, kdy ji nejvíc potřebuje, se musí tenká, opotřebovaná nitka rozumu přetrhnout nadobro.

"Není čas vysedávat," vykřikla zuřivě. "Vezou nás do Paříže. Musíme něco udělat."

"Já nemůžu nic," odpověděl. "Jsem vážně zraněný. Nevzpomínáš si? Mám prostřelenou ruku."

Potácivě, jak s ní vlak házel, přešla vagón a klekla si k němu.

"Kdo ti ublížil? Proč jsi mi nic neřekl? Kdy se to stalo?"

Bylo příliš velké šero, než aby jí viděl do obličeje, představoval si však, jak jí hoří oči, a slyšel, jak těžce dýchá.

"Není ti dobře," vzal ji za ruku. "Musíš se sebrat. Potřebuju tě. Dobře poslouchej. Pierre je mrtvý. Mallory ho zradil.

Jedeme anglickým vlakem do Skotska a chceme dopadnout Malloryho. Nevzpomínáš si?"

Dlouho vedle něho klečela mlčky. Cítil, jak se jí ruka, kterou držel v dlani, chvěje.

Nakonec promluvila: "Ano. Vzpomínám si. Všechno vypadalo tak opravdicky. Zdálo se mi, že máme schůzku s Pierrem, ale Pierre je mrtvý. Ovšem."

Podařilo se mu vrátit ji do přičetného stavu? dohadoval se a litoval, že jí nevidí do tváře. Pokud měl úspěch, dokáže ji udržet při rozumu do té doby, než se mu natolik uleví, aby se o sebe dokázal postarat sám? Bylo mu jasné, že světlý okamžik nepotrvá dlouho.

"Neboj se," chlácholil ji. "Je to už dávno, co jsme cestovali v dobytčácích. Prostě se ti prolnuly vzpomínky. Když jsem se probudil, taky jsem měl pocit, že se čas vrátil. Můžeš mi říct, kde jsme?"

"Nevím," přiznala chmurně. "Bolí mě hlava. Na nic se neptej."

Zvedla se, lhostejně přešla ke dveřím a vpila se očima do šera svítání.

K ničemu! pomyslel si zoufale. Co bude dál? Zase nezbude, než aby se za Mallorym štvál sám. Chce se mu ještě?

Nemůže dál. Překážky jsou příliš velké. Znaveně se rozhodl, že přizná porážku a všechno vzdá, a jakmile k rozhodnutí došel, zalil ho konejšivý mír. Dokonce i bolest v paži jako by ustoupila a netrvalo dlouho a Jana obestřel neklidný spánek. Ani dlouhé, pronikavé hvízdání parní píšťaly, kterým lokomotiva hlásila, že se vlak řítí po kolejích směrem k severu a míjí celý řetěz důležitých míst, ho nevzbudilo.

3.

Když Corridon rázoval chodbičkou ve vlaku, vynořil se z kupé první třídy chlap jako hora a zastoupil mu cestu.

Detektiv-seržant Rawlins.

"Žádný zmatek, kamaráde," pravil s úsměvem. "Za sebou máte Hudsona. Je to správný polda, neztěžujte nám práci."

V Corridonovi hrklo a na místě se zastavil. Stačilo bleskově se ohlédnout a přesvědčil se, že zadní únikovou cestu blokuje hřmotná postava detektiva Hudsona.

Obrátil se zpět k Rawlinsovi a přinutil se ledabyle prohodit: "Zdravím vás, Rawlinsi. Tady jsem vás nečekal. Dostal jste můj telegram?"

Šťastnou hrou náhod stál na plošině hned u výstupních dveří, avšak vlak ujížděl tak rychle, že vyskočit se nedalo.

Byla by to hotová sebevražda.

"Dostal," přítakal bodře Rawlins. Byl vůbec bodrý chlapík -srdečný, brunátný hromotluk. Vždycky vypadal, jako by se zrovna vrátil ze čtrnáctidenní dovolené někde u moře, sršela z něho energie a kvetl zdravím. Corridon ho znal jako odvážného, svědomitého policistu, neúnavného dřiče. Stoupnout si před Corridona, tak jak před ním zrovna teď Rawlins stál, chtělo pevné nervy, a Corridon v duchu smekl. "S Crewem si nemusíte lámat hlavu," řekl Rawlins přátelsky. "Věděli jsme všechno, ještě než jste telegrafoval. Stejně děkuju za tip. Co když si vás Hudson prořácuje? Máte určitě zbraň, vidíte?"

"Jak jinak," uchechtl se podle zvyku Corridon. "Do toho, Hudsone. Prává kapsa."

Hudson s kamenným výrazem a přísným pohledem zašmátral a vylovil automatickou pětadvacítku.

"Přesedlal jste na hračky?" zamnul si Rawlins ruce. "Myslel jsem, že u vás najdeme kapánek silnější bouchačku. Máte na ni povolení, kamaráde?"

"Jasně," potvrdil Corridon. "V náprsní tašce. Chcete je vidět?"

"To počká. Nedáváte nám moc šanci, abychom vás zašili, co?"

"Nepočítáte, že mě zašijete zrovna teď, že ne?" povytáhl Corridon obočí. "Nic na mě nemáte."

"Takhle zpívají všichni," rozzářil se Rawlins. "Divím se vám, Corridone. Jste přece úplně jiný než ostatní. Jen račte dál, kamaráde. Měl byste se hrdě nafouknout," pokračoval, když Corridona postrkoval ke kupé první třídy, odkud se vynořil. Na druhém konci seděl v rohu další policista, a když si Corridon sedl proti němu, mračil se. "Kvůli vám jsme vystrnadili hromadu cestujících a v Dunbaru nás čeká auto, které vás doveze do Londýna. Budete jako v bavlince."

"Možná," připustil Corridon, "jenže já se nevracím do Londýna."

"Je mi líto, kamaráde, ale v Londýně s vámi chtějí trochu hodit řeč," vysvětlil Rawlins a vytáhl krabičku cigaret.

"Potřebuji jen probrat jednu maličkost. Dáte si hřebíček do rakve?"

Corridon si vzal cigaretu a nechal si od Rawlinse připálit.

"Když je to tak," usmál se, "nemám asi moc na vybranou." Zvažoval, zda Rawlins ví, že ve vlaku je i Ann.

"Mimochodem, odkud jste sem jak z čistého nebe spadli?"

Rawlins si sedl u dveří.

"Nastoupili jsme v Berwicku. Vystrkoval jste z okna tu svou fešáckou hlavu a my jsme vklouzli do strážního oddělení.

Nechtěli jsme vás obtěžovat dřív, než to bude nutné. Vid', Hudsone?"

Hudson, sedící vedle Corridona, jen zahučel.

"Naši hoši si vás všimli hned na King's Cross, ale vy jste jim unikl," pokračoval Rawlins. "Zavolali na policejní stanici v Peterborough, a jakmile v Peterborough vlak zastavil, detektiv Stewart nasedl. Já měl naštěstí nějaký menší kšeftík, který se vás netýká, v Carlisle, takže mi zavolali, abych si v Berwicku na vlak počkal. Stewart si nebyl úplně jistý a šéf měl pocit, že bude lepší, když vás přivezu já. Skočil jsem do vozu a jsem tu. Byla to ovšem hrůzostrašná jízda, to mi věřte."

O Ann ani zmínka, pomyslel si s úlevou Corridon.

"Chcete mě samozřejmě obvinít?"

"Pokud mě k tomu nedonutíte, ne," rozzářil se Rawlins. "A na vašem místě bych se o nic nepokoušel. Jenom si zkomplikujete situaci. Dám přednost spolupráci, když to půjde. Samozřejmě, když se začnete vzpouzet, vezmu vás do vazby, ale záleží jenom na vás."

"A z čeho byste mě obvinil?"

Rawlins na Corridona mrkl.

"Nechtějte, abych snášel důkazy, kamaráde. Když budu chtít, sednou jako ulité. Upřímně řečeno ze všeho nejdřív potřebujeme, abyste nám pomohl najít toho Poláka. Až ho lapneme, budeme si možná muset trochu vážněji promluvit i s vámi. Neříkám že určitě, ale možná ano."

"Jinými slovy, zatím nemáte nic, co byste mi mohli přišít. A říkám vám, Rawlinsi, důkazy proti mně nikdy neseženete."

Rawlins zhluboka vtáhl kouř. Byl sváteční kuřák, a sotva si dal jeden nebo dva čoudy, zbyl mu v ruce čvaňhák.

"Uvidíme, uvidíme," prohodil vesele. "Rád připustím, že by mi způsobilo potěšení, kdybych vás mohl konečně strčit na delší dobu do chládku, kamaráde. Možná kdybych měl štěstí, koukala by z toho třeba i oprátka. Ten taneček, při kterém jste před válkou odrovnal toho tajemníka, mi pořád straší v hlavě. Mám pocit, že jsem někde něco nedotáhl, a nedotažené věci mne, když dovolíte hrubší výraz, vždycky žerou."

"O jakého tajemníka se jedná?" zeptal se Corridon nevinně.

"Na tom nezáleží. Nebudeme se teď hrabat v minulosti." Zničehonic vypálil: "Jaká byla ta blondýna v posteli? Kus?"

"Mluvíte v hádankách. Napřed tajemník, teď blondýny. Co máte na mysli?"

Rawlins se zakřenil na oba detektivy, kteří Corridona našťavaně sledovali.

"Nervy ze železa, co? Nic ho nerozhází." Další větu určil opět Corridonovi: "Ptám se na tu blondáto u křehotinku, co jste večer sedmnáctého doprovodil domů - na Ritu Allenovou. Spadla totiž ze schodů a pochroumala si krásný krček."

"Jaktěživo jsem o ní neslyšel," vysypal okamžitě Corridon. "Blondýn znám mraky, ale Ritu - jak jste to říkal?"

Na podlahu kupé padl stín a Rawlins prudce zvedl hlavu. Za dveřmi v chodbičce se kmitl obrys dívky. Corridon zvedl oči. Po zádech mu přeběhli mravenci. Byla to Ann.

Pootevřela dveře, na Corridona ani nemrkla, zato se usmála na Rawlinse.

"Dovolíte?" pravila a sjela pohledem Rawlinsovu silnou nohu, která jí bránila vstoupit. "Chtěla bych dovnitř."

Rawlins se okamžitě napřímil. Rozložitá postava zatarasila celý vchod.

"Je mi líto, madam," řekl zdvořile. "Ale máme na toto kupé rezervaci. Nezbude, než abyste si našla místo někde dál. Je mi líto, že vám nemohu vyhovět."

Ann se nedala odbýt: "Pochybuju, že se někde usadím. Všude jsem se dívala. A tady nikde nestojí, že by bylo kupé

zadané, že ne?"

"Máte pravdu, madam," trpělivě vysvětloval Rawlins. "Jenže my jsme policejní důstojníci. Bohužel vás musím požádat, abyste zkusila štěstí jinde."

"Ach!" usmála se Ann, "to jsem nevěděla, moc lituju, jenomže -když jste policista -" Přejela pohledem Corridona, který na ni tupě zíral. "Nejspíš nemám na vybranou, vidíte?"

"Obávám se, že ne, madam," potvrdil Rawlins s širokým úsměvem.

"Mohla bych se vás na něco zeptat?" počila ho Ann úsměvem stejně milým.

"Jistě," odpověděl poněkud rozpačitě Rawlins. "Co potřebujete vědět?"

"Můj bratr přísahá, že když někdo zatáhne za záchrannou brzdu, nenapaříte mu pět liber pokuty. Prý je to nesmysl. Ale přesně tolik člověku policie napaří, vidíte?"

"Ano, madam, přesně tolik," přisvědčil Rawlins. "Je to všechno?"

"Ano; doufám, že se nezlobíte."

Corridonovi se rozbušilo srdce. Nesmysl, který tu přetřásala, mohl znamenat jen jedno. Ann se chystá zastavit vlak. A na něm bude, aby se pokusil příležitosti nějak využít.

"Ne, madam, nic se nestalo," ujistil Rawlins Ann důstojně.

"Tisíceré díky," poděkovala Ann a vrátila se do chodbičky.

Sotva za ní zavřel dveře, zatáhl Rawlins závěsy.

"Tomuhle říkám holka jako lusk," zamnul si ruce. "Jakožto znalec žen, kamaráde, přiznáte taky, že to byla moc roztomilá dívčina?"

"Určitě," připustil Corridon a s vyschlými ústy čekal, kdy se vlak zastaví.

Kapitola třináctá

1.

"Zadržte tu ženu!" vykřikl vzrušeně nějaký člověk, avšak Ann už otevřela dveře vagónu a vyskočila na travnatý násep. Utíkala k viaduktu, který se klenul nad úzkou řekou v údolí. Když se k němu blížila, Corridon už se přehoupl přes zábradlí. Rawlins hrábl do vzduchu naprázdno a minul ho o pár centimetrů.

Ann uviděla další dva detektivy, jak se řítí z oddělení první třídy a přidávají se k Rawlinsovi, jeden si u nosu přidržoval zakrvácený kapesník.

Tři detektivové sledovali, jak se Corridon vrhl do vody. Zdálo se, že vzduchem plachtí nekonečně dlouho. Teprve pak ho voda zhltila. Ať byl Rawlins odvážný jak chtěl, takhle se potápět nehodlal.

Všichni tři muži čekali s takovým zaujetím, kdy se Corridon vynoří, že si nikdo nevšiml, jak se několik metrů od nich na zábradlí škrábá Ann.

Spousta cestujících se vykláněla z oken vlaku a jen stěží mohla uvěřit, že představení, které se jim odehrává před očima, je skutečné. Všichni křičeli a varovali.

Rawlins se otočil, hrábl rukou, avšak Ann už se odrazila a padala do řeky.

Corridon se vynořil právě ve chvíli, kdy se odrazila od zábradlí, a viděl, jak k němu malá postavička padá jako střela.

Sledoval, jak se Ann zapíchla do vody jako úhoř, a když vystrčila hlavu nad hladinu, rychle k ní plaval.

"Vy blázinku!" vykřikl, když k ní doplaval. "Mohla jste si srazit vaz."

"Jako vy, jako vy," opáčila a setřásala si vodu z obličeje, "ale přežili jsme, ne?"

"Vážně se vám nic nestalo?"

"Opravdu ne." Šlapala vedle něho vodu. "Musíte přiznat, že jsem zastavila vlak v pravou chvíli. Musela jsem za vámi, třeba by tomu detektivovi došlo, že jsem zločinec, a do místní šatlavy bych zrovna moc nerada."

"Byla to dokonalá spolupráce," uznal Corridon, "ale proč jste proboha něco takového zkoušela? Chtěl jsem, abyste se mi obloukem vyhnula, a teď se koukněte, do jaké bryndy jste spadla."

Zasmála se: "Radši jsem tady než tam nahoře."

Oba zvedli pohled k mostu. Většina cestujících vystoupila z vlaku a natlačená k zábradlí je sledovala. Corridon v tlačenci poznal Rawlins a zamával mu. Rawlins, smířený se skutečností, mu oplatil.

"Chudák Rawlins," ušklíbl se Corridon. "Vsadím se, že kleje jak pohan. No co, jedeme dál, poplaveme kousek po proudu a pak vylezeme na břeh. Pochybuju, že tam bude nějaká cesta, ale nemá smysl hazardovat s časem. Do toho." Plavali a dali se unášet silným proudem. Řeka plynula rychle a vydatně jim pomáhala. Po několika minutách je tlumené zapískání vlaku přinutilo se ohlédnout. Vlak, který teď z dálky připomínal hračku, se znovu rozjel.

"Rád bych věděl, jestli Rawlins zůstal na místě, anebo se raději vypravil do nejbližšího města a vyvolá poplach," uvažoval Corridon. "Vsadím se, že někde vyhledá telefon a zbytek práce hodí na krk někomu jinému. Jak vám to jde? Nejste unavená?"

"Trochu," připustila Ann. "Tíží mě šaty. Myslíte, že už můžeme na břeh?"

Prověřil pohledem hustě zalesněné břehy.

"Jasně. Zkusíme to vlevo."

Nechali se proudem zanést k levému břehu a pracně se vyškrábali na svah. Ann sebou hodila do trávy, popadala dech. "Fuj," ulevila si a vymáčkávala si vodu z vlasů. "Příšerně jsem vyšla z formy. Myslíte, že někdy uschneme?"

Corridon nad ní stál a bylo mu úplně lhostejné, jak z něho crčí voda. Rychlý pohled doprava a doleva mu ukázal, že se octli uprostřed opuštěné zalesněné krajiny plné příkrých travnatých strání a dlouhých pruhů hlodaše.

"To víte, že uschneme," prohodil vesele. "Už se klube sluníčko. Jakmile si srovnáte dech, musíme vyrazit dál."

"Víte kam?"

Ukázal ke vzdáleným kopcům.

"Půjdeme tamtudy. Na severovýchod. Je to nejkratší cesta k Dunbaru. Přes ty kopce to bude pěkná makačka, ale musíme ji zvládnout. Na kilometry není v dohledu jediná chalupa."

"Nějaká se může objevit za kopcem." Vyškrábala se na nohy. "Je mi příšerně... Budu muset v těchhle nacucaných šatech šlapat až do Dunbaru?"

Uchechtl se.

"Klidně si je svlékněte, mně to nevadí. Na sušení není kdy."

"To ani omylem." Pokoušela se vyždímat vodu ze sukně. "Ale vážně, někde se musíme převléknout a taky budeme potřebovat něco k jídlu. Je vám jasné, že jsme víc než třicet kilometrů od Dunbaru, vidíte?"

"Tím byste si neměla lámat hlavu. Neříkejte, že jedno z Massinghamových děvčat dokáže taková prkotina rozházet. Myslel jsem, že něco vydržíte."

"Už jsem vám říkala, že jsem vypadla z formy. Co teď uděláme - myslíte si, že můžeme ukrást nějaké auto?"

Vysmál se jí.

"To by byla nejjistější cesta, jak přivolat policajty. Můžeme si ale nějaké najmout. Rozhodně teď musíme zvednout kotvy."

"Takhle se na túru nemohu vydat. Skočím si za strom a vyždímám si šaty," prohlásila rozhodně. "Střevíce mi čvachtají a jsem si jistá, že na zádech mám přilepenou rybu."

"Běžte," pohodil rameny, "ale hodte sebou."

Schovala se za rozložitým křoviskem, a když na ni Corridon čekal, ždímal si vlastní promáčený kabát a kalhoty.

"Ann," zavolal, když si zapínal pásek. "Proč jste zastavila vlak? Měl jsem dojem, že jsme se dohodli, že se rozdělíme, a vy se pak zničehonic objevíte a obtěžujete policii, abych mohl vzít draka. Proč jste to udělala?"

Výstrčila hlavu z křoví.

"Když jste tam seděl s tím policejním doprovodem, vypadal jste jak hromádka neštěstí," vysvětlila. "Nemohla jsem vás v tom nechat."

"Přestaňte šaškovat," zakřikl ji Corridon. "Podle toho, co víte, jsem vrah. Víte, že stíhám vašeho bratra. Krásně jste se mohla vykroutit, kdyby mě dali pod zámek. O co tedy šlo?"

"Když mne ti tři přepadli v ateliéru, byl jste ke mně moc hodný. Měla jsem pocit, že vám něco dlužím. A navíc jsem si naprosto jistá, že vy nemáte se smrtí Rity Allenové vůbec nic společného. Zpočátku jsem měla trochu nahnáno, ale když jste odešel a já si nechala všechno projít hlavou, usoudila jsem, že nejste ten typ."

"Třesky plesky," odsekl popuzeně Corridon. "Měla jste si hledět svého."

"Což, jak soudím podle tónu, jakým jste to řekl, je vlastně poděkování," zasmála se Ann.

2.

Teprve kolem šesté večer si Corridon všiml, že mají v patách pronásledovatele. Až do té doby věřil, že za sebou natolik zametli stopy, aby je nikdo nemohl promyšleně štvát, avšak když nyní v dáli spatřil, jak se na zalesněném srázu z obzoru vynořily postavy, věděl, že Rawlins ho převezl.

"Jsou za námi," chytil Ann za zápěstí a ukazoval: "Koukněte, tamhle, postupují naším směrem."

Stáli s Ann před hustou hradbou stromů a Corridon nepochyboval, že blížící se muži je nemohou spatřit, věděl však, jak nebezpečné je prudce vyrazit, zejména pokud se ve skupině náhončích najde i nějaký pastýř. Při jejich ostrozraku není problém zachytit okamžitě všechno, co se mihne.

"Myslíte, že jdou po nás?" zeptala se Ann a sledovala blížící se skupinu.

"To si pište. Musíme se zase schovat, ale nespěchejte, mohli by si nás všimnout."

Pomalou ustoupili do lesního úkrytu a Corridon padl na zem, Ann stál s sebou.

Až do této chvíle jim neobyčejně přálo štěstí. Několik kilometrů od místa, kde se vrhli do řeky, narazili na osamělou farmu. Corridon usoudil, že stojí za riziko usušit si zde šaty a možná i sehnat trochu jídla na cestu.

Farmářova žena spolkla jejich historku o porouchaném autě a rozvěsila jim šaty, a zatímco zabalení do přikrývek posedávali před krbem plným hořících polen, připravila jim obrovskou mísu vajec se šunkou.

Utěšovala je, že hned po obědě dorazí na farmu dodávka, a ta je zcela určitě vezme do Borthwicku, kde jim v garážích pomůžou.

Corridon byl spokojen. Ve chvíli, kdy dodávka dorazila, šaty už měli usušené a řidič byl ochoten vzít je do Borthwicku.

Z Borthwicku chytili autobus do Giffordu, což byl sice špatný, avšak nezbytný krok, protože Corridonovi se nepodařilo najmout auto. Jak Corridon usoudil, někdo v autobusu je zřejmě poznal a zatroubil na poplach.

Teď byli nějakých osm kilometrů od Giffordu - pochodovali pěšky a mířili k Dunbaru. Měli s sebou balíček jídla a byli dokonale odpočatí, takže rojnice mužů v dálce je nechávala v klidu. Corridon byl přesvědčen, že by jim dokázali snadno pláchnout.

"Kdybychom byli vyrazili o deset minut dřív, vůbec bychom si nevšimli, že se hrnou z lesa, a vletěli bychom jim přímo do rány," pravil a sledoval, jak se od nich lidský řetěz pomalu vzdaluje. "Hádanka je, kudy se vydat? Budeme-li se držet původní trasy, okamžitě uhodnou, že míříme do Dunbaru."

"Vydejme se přímo na sever," navrhla Ann. "Tak se dostaneme do Haddingtonu. A když je setřeseme, můžeme uhnout na východ do Dunbaru."

Překvapeně si ji prohlížel.

"Jak to víte?"

"Vy chlapi si myslíte, že jen vy jste vševědoucí," usmála se. "Už dostkrát jsem procestovala Skotsko a zabrousila jsem i do Haddingtonu. Proto to vím."

"Za jedna," zazubil se. "Ale stejně bych si ze všeho nejvíc přál mít mapu. Takovéhle courání naslepo je ztráta času, a

navíc nebezpečná. Myslíte, že odsud do Haddingtonu nezabloudíte?"

"Doufám," odpověděla trochu nejistě. "Když jsem tu byla naposledy, držela jsem se hlavních tahů. Co uděláme? Počkáme, až se setmí, nebo zkusíme vyrazit hned?"

"Nemůžeme si dovolit ztrácet čas." Rojnice se nyní ztrácela za srázem. "Oni míří na západ. My půjdeme na sever. Když si dáme pozor, můžeme se jim dokonale vyhnout. Myslím, že bychom měli vyrazit."

Vykročili společně; hbitě rázovali otevřeným údolím, zvolňovali krok, když se před nimi zvedal kopec, dávali si pozor, aby se neukázali na obzoru.

"Bojím se o vás," vypálil zničehonic Corridon, když stoupali vedle sebe. "Lituju, že jste nezůstala stranou."

"Nevyvádějte," usmála se. "Mne hned tak něco nezlomí."

"To si myslíte vy," řekl úsečně, "avšak pokud mi přišijí vraždu Rity Allenové, lítáte v maléru. Slyšela jste už někdy termín napomáhání po činu?"

"Vážně bych si přála, abyste nemaloval čerta na zeď. Já se nebojím. Proč byste se měl klepat vy?"

Zabručel, a když zase kousek šlapali mlčky, prohodil: "Víte, začínáte se mi líbit."

"Vážně?" střelila po něm pohledem. "Nevypadáte, že byste zrovna jásal."

"Nejásám. Nehodím se k vám. Musím se s vámi na každém kroku hlídat."

"Vy rád děláte z komára velblouda, vidíte?"

"Kdysi pro mne ženy neznamenal nic. Byl jsem frajer, co si užije a je zas v trapu. Za války mě tenhle zlozvyk opustil a celé měsíce mě ženy nepřitahovaly." Podíval se na ni. "Vy mě přitahujete a to se mi nelíbí."

Tentokrát nenašla odpověď a po krátké přestávce se Corridon zeptal: "Jste zasnoubená nebo tak něco?"

"Tak něco," usmála se. "Je námořníkem, vidíme se přibližně jednou za šest měsíců."

Zabručel: "Pak je všechno v pořádku."

"Myslíte? Prostě si spolu rozumíme," řekla jako na obranu. "Nic víc."

"Pak si koukejte tenhle vztah udržet," poradil jí Corridon trpce.

"Ušetří vám to spoustu trápení. Víte, že ostatní věci všechno jen komplikují."

"Jaké věci?"

Prudce se zastavil a upřeně se na ni zadíval.

"Mám vás rád," pravil dobře zvládnutým hlasem. "A když mám někoho rád, snažím se mu neublížit. V tomto ohledu jsem citlivka. Když se na mne podíváte, nebudete mi možná věřit, ale je to tak. Mám tuhle vadu."

"Proč byste mi měl ublížit?" zeptala se zmateně.

"Jedu po vašem bratrovi, ne?" opáčil netrpělivě. "Mám v úmyslu předat ho policii. Teď si vlastně nejsem tak úplně jistý."

"Nebudete ho muset předávat policii," řekla tiše. "Vyvádíte pro nic za nic."

"Co tím chcete říct?"

"Dokolečka vám to opakuju. Brian nezabil Ritu Allenovou ani neznal Gourvilla. Znáám Briana. V mnohém se vám podobal. Podobnou věc by nikdy nespáchal. Nemějte tedy obavy."

"Podívejte," nedal se Corridon. "Někdo prásknul Gourvilla. Někdo zabil Ritu a Lubiše a Harrise. Když to nebyl váš brácha, kdo to byl?"

"Nepředstírám, že vím, ale určitě vím, že to nebyl Brian."

"To mi nepomůže. Je mi líto, ale to nestačí."

"A také nevěřím, že žije. Moc ráda bych uvěřila. Když jste tuto možnost poprvé nadhodil, málem jste mě přesvědčil, ale pak jsem o všem přemýšlela. Bratr pro mne moc znamenal. Věděla jsem, kdy zemřel. Jednou v noci jsem se probudila a věděla jsem, že je mrtvý. Zprávu z ministerstva letectví jsem dostala až za čtyři měsíce, avšak ta už mě vůbec nevydělala. Věděla jsem to dávno."

Pohlídal ji po ruce.

"Zkuste na všechno zapomenout." Do hlasu se mu vloudil pohněvaný tón. "Myslete na svého milého námořníka."

Jdeme, ztrácíme čas."

3.

O něco později, když už se slunce sklánělo za pahorky, stalo se, co nečekali. Nejdřív ze všeho zaslechla Ann burácení motoru a zvedla hlavu. Nad vrcholky borovic po pravé straně spatřila helikoptéru. Vrtulník mířil přímo k nim, držel se sotva ve výšce sto padesáti metrů.

"K zemi!" zakřičel Corridon, avšak Ann už ležela zabořená v drsné vysoké trávě a Corridon padl vedle ní. Sledovali, jak stroj nad nimi krouží. "Vyhmatli nás," řekl otráveně. "To je k nevíře. Zřejmě po mně pasou jak blázni." Viděl pilota a dalšího muže, jak se z vrtulníku vyklání. Pilot zamával. "Roztomilý chlápek, co?" poznamenal Corridon kysele. "Ostatní pohůnky přivolá vysílačkou. Pojdte, musíme zapadnout do lesa, jinou šanci nemáme."

Vyskočili a rozběhli se dlouhým úvalem do borového lesa necelý kilometr dál. Vrtulník se nad nimi vznášel a kroužil jako jestřáb.

Sotva uběhli malou část vzdálenosti, která je dělila od útočiště v lese, donesl k nim vítr vzdálený křik a Corridon se rychle ohlédl. Asi o půldruhého kilometru dál se k nim z pravé strany blížil řetěz mužů, hnali se jak o závod a drželi se směru, který jim dával vrtulník.

"V téhle kompanii je pár hochů, co umějí běhat jako zajáci," podotkl zasmušile Corridon. "Přidejte, děvče, nesmějí nás chytit v otevřeném terénu."

"Vůbec nás nesmějí chytit," přidala Ann a zasmála se. Běžela lehce a oči jí hořely vzrušením. Corridon měl co dělat, aby

ji stačil.

Znovu se ohlédl. Dva rychlí běžci se odtrhli od skupiny, zbytek pronásledovatelů zůstal vzadu a kryl prostor jako smečka ohařů. Ti dva už jim byli v patách, sotva půl kilometru od nich, a rychle se blížili. Corridon zaťal zuby a přidal, jenomže na podobný závod byl příliš těžký a hřmotný.

"Utíkejte," vyhrkl. "Zapadněte do lesa a tam na mne počkejte. Ty dva nechte na mně, honem, nejrychleji co můžete!" Poslušně vyrazila kupředu a zdolávala cestu snadno a rychle jako jelen.

Ke Corridonovi doléhalo dusání a znovu se ohlédl. Dva muži, mladí a svižní, ho kvapem doháněli. Klopýtl a ztratil rovnováhu. Byli sotva padesát metrů za ním.

"Hej! Stůjte!" zařval jeden a přidal.

Les už byl na dosah. Ann již zmizela a podrostem si razila cestu k pasece. Corridon nehodlal dopustit, aby je ti dva pronásledovali až do lesa. Podíval se k běžící rojníci. Byla ještě víc než půl kilometru pozadu - dost daleko, aby si dokázal s těmi dvěma poradit a ještě pláchnout.

Zničehonic změnil směr. Oba muži už byli za ním a musel uhnout, aby jeden z nich, ženoucí se trochu rychleji, než předpokládal, do něho nevrátil. Když Corridona míjel, Corridon ho velice přesně hranou ruky praštil do vazů. Chlapík se natáhl, jako by ho sklátila sekýra, a zůstal ležet jak široký tak dlouhý.

Jeho supící společník uskočil, nenadálé vyrovnání sil ho vyděsilo. Corridon mu nedopřál času, aby se vzpamatoval. Divoké hry s některými nejzapálenějšími zápasníky v commandu nehrál pro nic za nic. Zaječel, div bubínky nepraskaly, vrhl se protivníkovi na nohy, rameny mu podrazil kolena a překotil ho.

Když sebou oba praštili na zem, chlapík se na Corridona pověsil a vyjel mu po krku.

Corridon ho setřásl, vyškrábal se na kolena, a když se muž pokoušel zvednout, nasadil mu hák a omráčil ho.

Okamžitě byl na nohou. Řetěz byl stále ještě dost daleko. Víc než kilometrová vzdálenost v drsné krajině je unavila. Zarputile se mezi nimi za Corridonem trmácel i Rawlins.

Corridon mu zamával, pak zapadl do lesa, Ann se ho chytila za ruku a společně pádili po srázné pěšince, vinoucí se hlouběji do lesa.

Slyšeli, jak za nimi duní kroky lovců. Praskaly pošlapané větvičky, zněly výkřiky a ozýval se hvizd píšťaly. Corridon s Ann klusali dál, teď už rovnoměrně a tiše, jako Indiáni, až po chvíli zvuky štanice odumřely.

Corridon se zastavil.

"Tak jsem si to představoval," hekal a rukávem si otíral obličej. "Trochu moc na doraz, než jsme je setřásl, co?"

Uchechtl se na Ann, která si opřená o strom srovnávala dech. Vypadala unaveně, avšak stejně potěšený úsměv mu vrátila.

"Co teď?" zeptala se a nahlédla do černého, chmurného borového lesa, který se před nimi táhl zřejmě na míle daleko.

"Je moc velká tma, aby nás pronásledovali dál. Řekl bych, že se stáhnou a počkají si na ráno. Ale to my už při trošce štěstí budeme na hony daleko."

"Jdeme dál?"

"Tak jsem to myslel. Cítíte se na takový výlet?"

"Zrovna dvakrát ne, ale raději vyrazíme."

"Nemusíme se honit. Budeme se pořád držet téhle pěšiny. Někam musí vést. Až vypadneme z lesa, třeba natrefíme nějaký orientační bod. Ale nemůžeme se zastavit."

Po půlhodině vytrvalé chůze se ocitli na kraji lesa. Protože tápali v úplné tmě, postupovali pomalu. Oba za sebou měli dostatečný výcvik na pochod v daných podmínkách, jinak by to byli vůbec nezvládli. Nad korunami stromů slabě prosvítal měsíc, částečně schovaný za těžkými černými mračky, a hezky daleko se objevila světla vesnice.

"Kterápak to asi je?" ukázal na světla Corridon.

"Nemám zdání, ale měla by být na trase, ne?"

"Měla," řekl Corridon s jistými pochybami. "Jenomže nežli se vydáme dál, měli bychom něco sníst. Umírám hladu."

Posadili se vedle sebe do trávy, a zatímco Ann rozbalovala raneček s jídlem, který měla přivázaný na pásku, Corridon se pokoušel prostudovat obrysy okolní krajiny, avšak ve tmě žádný zachytý bod neobjevil a pokusy vzdal. Jedli mlčky. Oběma vířil v hlavě kolotoč myšlenek. Corridona trápily obavy. Neustále myslel na Malloryho. Co se stane, až se s ním sejde tvář v tvář? A co když Mallory nakonec na ostrově vůbec není? Pravděpodobnost, že by tam byl, je jedna ku stu. A když tam nebude - co pak?

"Zase mudrujete?" pohlédla na něho Ann. Podle napjatého výrazu jeho obličeje neomylně poznala, že mu něco leží v hlavě.

"Jasně," zasmál se. "Pořád si s něčím lámu hlavu. Ale nebudeme s tím opět začínat."

Ann se snadno řekne, že Mallory je mrtvý, jenomže duchové ve tmě nestřílejí. Vzpomněl si na šeptající hlas, který slyšel v Crewově bytě. A na výstřel. Ne, Mallory není mrtvý. Mallory může být velice nebezpečný. Ušetřil by moře potíží, kdyby byl po smrti.

Zničehonic ho Ann upozornila: "Podívejte, tam dole je auto. Musí tam být silnice."

Hluboko pod nimi propichovaly tmu jehly reflektorů. Za strmým kopcem se objevilo auto a drápolo se směrem k vesnici.

"Zřejmě moc nespíchá," předklonil se Corridon a soustředěně pozoroval vzdálená světla. "Určitě zastavuje."

Vyskočil. "Stojí. Pobězte, Ann, třeba nás vezme."

"Co když jsou to policajti? Myslíte, že se vyplatí riskovat?"

"Bezhlavě se k němu nepoženeme. Ale mrknout se můžeme. Pojdte."

Terén se k utajené silnici prudce svažoval a cesta jim skvěle ubíhala, chvilku šli, chvilku běželi a nehybná světla, která

jako by na ně čekala, jim dodávala sílu.

"Vypadá to na nějakou poruchu," usoudil Corridon, když doběhli k silnici a zastavili se. Vůz teď měli necelých sto metrů před sebou a bylo vidět, že kapota je zvednutá a nějaký chlapík si baterkou svítí a nahlíží do motoru. "Počkejte tady. Hodím s ním slovo. Dávejte pozor, kdyby se něco semlelo."

Opustil Ann a vykročil k autu. Zběžný pohled mu ukázal, že řidič je sám.

"Můžu vám pomoci?" zavolal Corridon pár metrů od auta.

Řidič prudce zvedl hlavu a baterkou si na Corridona posvítil.

"Pochybuju," zavrčel a vůbec se nesnažil zamaskovat, jak nemá náladu. "Leda byste byl lepší mechanik než já. Ten křáp nechce dál. A jsem v nějaké tramtárii, co?"

"Nejbližší vesnice je tamhle vpravo," ukázal Corridon. "Asi šest kilometrů odsud." Přiblížil se těsně k řidiči a ve světle reflektorů si ho prohlížel. Odtud žádné nebezpečí hrozit nebude. Nejspíš cest'ák.

"Z těchhle nových aut'áků mi naskakuje vyrážka," ulevil si řidič a vztekle kopl do pneumatiky. "Mám ten krám jen pár měsíců, a každou chvíli se na něm něco podělá."

"Podíváme se," pravil Corridon a naklonil se nad zahřátý motor. "Co provádí?"

"Ta popelnice prostě zachrchlala a zastavila se."

"Benzínu dost?"

"Plná nádrž. Ta bestie kiksne každou chvíli."

"Možná je něco v karburátoru. Máte nějaké nářadí?"

"Jste úplný anděl," rozzářil se řidič. "Kde jste se tu sakra vzal?"

"Vydali jsme se s manželkou na pěší túru," odpověděl Corridon vážně. Zvýšil hlas: "Hej, zlato, pojd' sem a pomoz nám!"

Ze tmy se vynořila Ann.

"Moje žena," představil ji Corridon. Nepodíval se na ni, jenom vysvětlil: "Našemu příteli se porouchal karburátor a doufám, že mu s poruchou pomůžu."

"Manžel má zlaté ručičky," ujistila Ann řidiče a div nevyprškla smíchy. "Spolehněte se, že karburátor vám zase pošlape jako hodinky."

"Paráda," zaradoval se řidič. "Já jsem Brewer. Jste hotoví samaritáni. Nemám o autech ani páru." Obdivně si prohlížel Ann, která si teprve teď s hrůzou uvědomila, že sukně se jí ve vodě pěkně srazila a ona ukazuje nohy až k dŕaví kam.

"My máme taky štěstí," prohlásil Corridon a vyrovnával si nástroje na blatník. "Zabloudili jsme a poohlíželi jsme se, kdo by nás vzal. Jakmile jsme uviděli vaše reflektory, ani jsme nevěřili, že se stal zázrak."

Zatímco se vrtal v karburátoru, Brewer se snažil vlichotit Ann. Skoro jako by litoval, když Corridon karburátor opět upevnil, dotáhl poslední šroubek a požádal Brewera, aby nastartoval.

"Myslím, že můžeme vyrazit. Jak se zdá, byl ucpaný přívod. Zkuste, jestli zabere."

Motor chytil na první otočení klíčkem.

"Jste hotový kouzelník," pravil Brewer a vystrčil z okénka rozzářený obličej. "Byl bych tu trčel až do rána. Hop, nasedněte si, vy dva. Kam vás můžu hodit?"

"Máme namířeno do Dunbaru. Až tam byste nás nevzal, že ne?"

"Proč ne? Jedu do Edinburghu. S radostí."

Nastoupili a Corridon zabouchl dvířka.

Když stále rychleji uháněli po temné silnici, vtiskla mu ruku do dlaně. Držel ji, ale nemyslel na ni - myslel na Malloryho. Kapitola čtrnáctá

1.

Člun byl šestimetrový Brooke, vybavený motorem o síle deseti koňských sil a s řízením jako u automobilu. Byl umístěn pod přístřeškem napůl z betonu a napůl ze dřeva a nad vodu byl vytahován pomocí konstrukce z ocelových lan. Když se zmáčkl patřičný knoflík, elektrický naviják člun spustil.

Zatímco Ann zkoušela motor, Corridon u otevřených dveří bedlivě hlídal.

Brewer je ve městě vysadil na hlavní třídě, a sotva zmizel z dohledu, přepochodovali oba k moři. Neušli daleko a Corridona zničehonic přepadl pocit, že je někdo sleduje. Ann se však nesvěřil, protože nechtěl připustit, že zdání je víc než hra rozbrnkáných nervů. Bystře se rozhlížel, ale nikoho neviděl.

Když teď stál ve dveřích, instinkt vycvičený rozpoznat, že má někoho za zády, se vrátil, a Corridon probodával pohledem tmou, do obličejů mu foukal studený vítr od moře, ale podezření se mu nepotvrdilo.

"V pohodě," prohlásila Ann a vyšplhala se k navijecímu zařízení. "Jedeme?"

"Ano," otočil se neochotně od dveří. "Bude kosa. Zvedá se vítr. Čím dřív vypadneme, tím líp. Jak dlouho trvá cesta?"

"Asi hodinku. Jakmile tam dorazíme, bude nám hej. V domě je spousta konzerv. Se zásobami vydržíme klidně týden."

"Týden bude stačit." Opět číhl do tmy. "Poďte."

Vycítila, že je nesvůj, a ostře si ho změřila.

"Něco se děje?"

"Nic. Nejspíš nervy. Měl jsem plíživý pocit, že nás někdo šmíruje."

Rychle zmáčkla knoflík od navijáku, a když člun měkce dosedl na vodu, Ann se ke Corridonovi přitiskla.

"Tak honem. Byla by hrůza, kdyby..."

Vyděšeně vykřikla, protože v otevřených dveřích se něco pohnulo a přinutilo oba, aby se otočili. Na před' dopadl stín, který nakreslilo světlo pod střechem.

"Kdo je tam?" vypálil Corridon.

Ve světle se objevila Jeanne. Ve výši pasu držela mauserovku a mířila na ně. V obličeji měla studený, kamenný výraz a oči jí blýskaly.

"Jedu s vámi," zasyčela.

Corridon si oddechl. Čekal, že se ze tmy vynoří Rawlins.

"Nikdy jsem nepotkal ženskou, která by se dokázala objevit vždycky v tak nepravou chvíli," ušklíbl se. "Jak jste se sem sakra dostala?"

"Přece jsme se domluvili, že se tu sejdem," odbyla ho ledově. "Nepočítali jste, že se mne tak snadno zbavíte, že ne?"

"Dočista jsem vás pustil z hlavy," sledoval Corridon pozorně pistoli. "Jan číhá ve tmě?"

"Ne."

"Kde tedy je?"

Uchechtla se. Byl to zvláštní, nečekaný zvuk, a Corridonovi při něm přeběhl po zádech mráz. Náhle si uvědomil, jak chorobně Jeanne vypadá. Kůže jako by se jí smrštila, takže vypadala jako vyzáblá šelma. Zapadlé oči jí horečnatě blýskaly. Rty bez krve.

"Je mrtvý," řekla.

"Mrtvý?" Toho se Corridon nenadal. "Co se stalo? Dostali ho policajti?"

Přelétla pohledem k Ann a koutky rtů jí zkroutil lehký úsměšek.

"Zeptejte se jí. Ona ví. Zabil ho Mallory."

Ann lapla po dechu a o krok couvla, avšak Corridon si ji rychle přitáhl.

"Co to melete?" vypálil na Jeanne. "Kde jste vzala, že ho zabil Mallory?"

"Jsem svědek." Nervózně si prohrábla husté černé vlasy. "Sledoval nás."

"Sledoval - kde?"

Chvilí stála bez hnutí, pak začala téměř drmolit: "Zabili Ranleighe. Obětoval se za nás. Jan byl raněn. Policie nás málem chytila. Schovali jsme se s Janem do kostela." Pramen slov vyschl, Jeanne se jen mračila a prsty si tiskla spánky.

"Dobrá, pokračujte," vybídl ji Corridon. "Co se stalo pak?"

"Nastoupili jsme do vlaku," navázala, už daleko pomaleji. "Měli jsme štěstí. Jel přímo do Dunbaru. Janovi bylo moc zle. Měl hroznou žízeň. Pořád žadonil, abych mu sehnala něco k pití. Nechala jsem ho na místě a přeskakovala z vagónu do vagónu a doufala, že mu něco seženu. Pak jsem zaslechla výkřik. Ohlédla jsem se. Napůl visel z vagónu ven, přidržoval se tyče." Ztlumila hlas a skoro šeptala. "Mallory ho držel pod krkem. Nemohla jsem nic dělat. Byli moc daleko. Jan vypadl na koleje. Přijel vlak a rozmetl ho na kusy. Umřel stejně jako Lubiš. A zabil ho Mallory."

Corridona zamrazilo.

"Chcete říct, že jste Malloryho viděla?"

"Ano."

"Poznala jste ho? Nebyl to někdo jiný, koho jste za Malloryho pokládala?"

Nasupila se a zamračeně vyvrískla: "Myslíte si, že nepoznám Malloryho, když ho vidím?"

"Lže," zašeptala Ann a Corridon cítil, jak se chvěje.

"Počkejte," šeptl tiše. "Nechte ji mluvit." A nahlas oslovil Jeanne: "Co se stalo, když Jan zemřel?"

Jeanne na něho tupě, zamračeně zírala, pak očividně pracně, jako by si nebyla jistá, že ji paměť neklame, dodala:

"Stopovala jsem Malloryho až sem. Odjel na ostrov."

"Berete to moc hopem," zarazil ji Corridon. "Mallory věděl, že jste ve stejném vlaku jako Jan. Jak to, že s vámi taky neskoncoval?"

Oči měla vyhaslé a namířená pistole se jí v ruce zakomíhala.

"Odjel na ostrov. Viděla jsem ho," tvrdila chabě.

"Jak víte, že je na ostrově?"

"Viděla jsem ho."

"Ale jak se tam dostal? Toto je jeho člun. Proč neodjel v člunu?"

Ruka jí vyjela k čelu. Vypadala zmateně. "Viděla jsem ho odplovat," prohlásila paličatě. "Půjčil si člun v přístavu."

Odmlčela se a dál mluvila, jako by hovořila jen k sobě: "Jsem poslední. Všichni ostatní odešli, jeden po druhém."

Všechny je převezl, ale mě nepřeveze." Vykročila a popohnala je pistolí. "Do člunu. Honem! Promarnili jsme už moře času. Je na ostrově. Tentokrát neunikne. Vlezte si do člunu."

"Pojďte," vyzval Corridon Ann a šeptal: "Mějte se na pozoru. Je dočista mimo."

Jeanne sestoupila za nimi. Seděla schoulená až na zádi a zbraní je držela v šachu.

Ann, bledá jako křída, nastartovala motor, vyplula s člunem z přístřešku a stočila kormidlo na volné moře.

2.

Ostrov Hermit byl větší, než si Corridon představoval. Kreslil si jej jako skalnatou plošinu o rozměru nějakých dvou set metrů, nad níž se tyčí dům, avšak když motorový člun vplul do skvěle utajeného přístaviště, Corridon se podíval nahoru a uviděl, jak se nad ním ve tmě zvedají vysoké strmé útesy, krve by se v něm nedořezal. Špičatá rozeklaná skaliska mu napověděla, co měla Ann na mysli, když prohlašovala, že pro toho, kdo se na ostrově nevyzná, je každý krok šlápnutím do tmy. Ostrov halil hustý opar mlhy z moře, v rozsedlinách skal zlověstně skučel vítr, a když se člun přiblížil, zvedlo se ve tmě obrovské hejno racků a ryk vlnobití, bičujícího břeh, přehlušili ptáci truchlivým chechtotem.

U kůlny, navlas podobné přístřešku na pevnině, se zvedaly do kamene vytesané schody, a když se po nich trojice šplhala, vítr se do nich opíral, bušil a hrozil, že je svrhne do moře. Nežli se dostali na širokou skalnatou planinu, odkud bylo vidět na obrys vysokého strmého kopce, který se na obloze v dáli tyčil jako černá hora, napočítal Corridon dvě stě schodů.

S hlavou vtaženou mezi ramena pak postupoval za Ann po úzké stezce, svažující se mírně do tmy. Jeanne šla poslední a Corridon slyšel, jak si pokaždé, když na nerovné cestě zakopla, pro sebe hudeje.

Zničením, nečekaně měli dům před sebou. Stál přímo před velkou skálou, ze dvou stran chráněn dalšími skalisky, avšak přímo vystavený štiplavým větrům vanoucím od Severního moře. Byl to příplácly patrový baráček, ukotvený ve tvrdé skále ocelovými tyčemi. Střecha, podlahy a zdi vesměs z betonu. Byl tak šeredný a odolný jako stará skotská pevnost.

U domu rozpoznal Corridon další úsek schodiště se stupni vytesanými do skály a později zjistil, že vedou na plošinu, která je kromě vrcholu hory Hermit, podle níž se ostrov jmenuje, nejvyšším bodem ostrova.

V domě vládla tma. V oknech se jako v černých zrcadlech odrážely jen líně plující mraky. Když Ann přistoupila ke vchodu, Corridon ji chytil za ruku a zadržel ji.

"Ne tak hrr," obezřetně obhlížel dům. "Nic se nesmí uspěchat. Kdyby tam někdo byl -"

"Nikdo tam není," ujistila ho netrpělivě. "Těm jejím lžím přece nevěříte."

"Stejně není proč riskovat."

"Já se nemám čeho bát." Vytrhla se mu, a dřív než jí stačil zabránit, rozběhla se ke dveřím. "Máte světlo?" ohlédla se.

"Kdykoli odsud odcházíme, zapečetíme dveře. Pokud je pečeť neporušená, je dům prázdný."

Dohonil ji a pruh světla z baterky nasměroval na placku pečeti vosku, která by musela prasknout, kdyby někdo dveře otevřel. Na první pohled mu bylo jasné, že pečeti vosk už na dveřích chvíli drží.

"Jiný vchod tady není?" zeptal se, když se za nimi připlížila Jeanne.

"Ne," odpověděla Ann. "Jinudy se vejít nedá. Jak vidíte, na dolejších oknech jsou okenice a ty se zevnitř zavírají na závoru."

Vytáhla z kapsy klíč a odemkla. Všichni tři vstoupili do prostorné, útulné světnice.

Když Ann rozsvítila, Corridon se kolem ní protáhl.

"Zůstaňte tady," nařídil. "Prohledám dům."

"Nikoho tu nenajdete."

"Nehodlám riskovat."

Prošel všechny místnosti a upokojil se, že v domě se opravdu nikdo neskrývá a že se dovnitř ani nemůže nikdo vloupat. Když se vrátil do velké světnice, zastihl Ann u velkého elektrického krbu. Jeanne jako na jehlách přecházela z kouta do kouta.

Bylo po jedenácté a Corridon se rozhodl, že ostrov prozkoumá až za svítání. Jeanne neochotně souhlasila. Velikost ostrova, strmé skály a zuřivý víchř jí zřejmě nahaly strach, a proto se od nich odtáhla, prst na spoušti, a jako duchem nepřítomná se mračila.

Když jí Ann nabídla, že ji odvede do ložnice, odsekla, že zůstane ve světnici u tepla.

"Nevšímejte si ji," procedil Corridon tiše. "Pojďte nahoru, ať od ní máme chvíli pokoj."

Z galerie v patře, odkud bylo vidět do velké místnosti v přízemí, vedly dveře do čtyř ložnic. Corridon za Ann do jedné vstoupil a zavřel dveře.

"Nevěříte, že tu Brian je, vidíte?" optala se starostlivě, když dosti vyčerpaně klesla na postel. "Nevěříte těm lžím?" Zadíval se na ni.

"Jsem si jistý, že se pomátla," pravil tiše. "Historka s Janem vůbec nehraje. Začínám si myslet, že je Mallorym tak posedlá, až polovičce toho, co si vymyslela, skálopevně věří." Přemnul si zamračeně bradu. "Třeba si vyfantazirovala úplně všechno, ale nemůžu pochopit, proč museli zahynout Harris s Lubišem a Rita Allenova. Malér je, ať už je jakkoli pomatená, že není jediná, kdo nepochyboval, že váš bratr žije. Ranleigh a Jan si mysleli totéž."

"Ale nevěříte, že Jana zabil Brian, že ne? Na takový nesmysl neskočíte?"

"Ne. Vzpomeňte si, jak tvrdila, že když se Mallory s Janem prali, nemohla Janovi nijak pomoci. Měla však mauserovku. Musela ji mít. Jan ji u sebe neměl. Vypadl z rozjetého vlaku, a kdyby byl měl pistolí u sebe, ona se k ní nikdy nedostala. Ona je dokonalý střelec. Mohla Malloryho krásně zastřelit, když usiloval Janovi o život. Ne, ta historka nehraje. Víme, že Jan byl těžce raněn. Třeba zemřel na zranění a v její fantazii ho zabil Mallory, anebo schválně lže." Prohrábl si vlasy. "Jenže proč? Někde je chyba. Někde něco uniká. Zkusím popřemýšlet. Za vším určitě něco vězí. Maličkost, která by všechno vyjasnila - jen na ni přijít." Vstal a přešel k Ann. "Prospěte se, Ann. Nechte mě uvažovat a nebojte se."

"Ani nevíte, jaký kámen mi spadl ze srdce, když té historce nevěříte," pohladila ho po ruce. "Kdybyste tak dokázal uvěřit, že Brian nemá s touto záležitostí nic společného -"

"Ta holka tvrdí, že je na ostrově. Dobrá, pokud je, já ho najdu. Mám pocit, že zítřek přinese rozuzlení."

"Nenajdete ho. Já vím, že ne."

"Lehněte si." Už nic nerozváděl. "A zamkněte se. Nevěřím jí. Kdybych jí tak mohl sebrat zbraň. Šup, Ann. Dnes večer už nic nezmůžeme. Musíme počkat, až se rozední."

Když odešla, začal přecházet po místnosti.

Do okna tloukl déšť a Corridon slyšel, jak venku skučí vítr a do úpatí skal bijí vlny. Do rána má svázané ruce, avšak nesvlékne se a nepadne do postele. Cloumal s ním neklid a nervy mu ničil neutuchající hukot příboje.

Podrážděně si svlékl kabát a sedl si do křesla. Zdálo se mu, že už věčnost nespál. Ve vlaku si zdříml, ale nic víc, a víčka mu padala; a přece věděl, že kdyby si lehl, stejně neusne.

Se zavřenýma očima odpočíval v křesle a přemýšlel o Mallorym.

Mallory - hlas ve tmě; obraz, který mu nastínili ostatní. Skvělý chlap; zlosyn. Záhadná postava, která nelitostně vraždí. Muž, jehož Ranleigh obdivoval a Ann miluje; muž, jehož Jeanne a Jan nenávidí až za hrob; zrádce; bludička; tady na ostrově nebo mrtvý, pochovaný někde v neznámém hrobě ve Francii.

Corridon vztekle praštil do opěradla křesla. Něco mu chybí. Teď už to věděl jistě. Celý propletenec vznikl proto, že Mallory zradil Gourvilla. Kdyby byl Mallory držel jazyk za zuby, nikdy by se celý tenhle kolotoč nestrhl. Harris, Lubíš a Rita Allenova by žili. Nikdo z těch tří by nepožádal Corridona o pomoc. Kdyby byl Mallory držel jazyk za zuby. Proč Mallory Gourvilla zradil? Ani Ranleigh nemohl nic pochopit. Byl klíč k celé záležitosti právě tady? Právě tuto odpověď hledá.

Zničehonic se pokoj utopil ve tmě a Corridon se prudce napřímil. Buď vybuchla elektřina, nebo kdosi vyhodil hlavní vypínač. Corridon tiše vstal, obezřetně přetápal přes místnost ke dveřím a nahlédl do tmy. V domě nesvítlo ani jedno světlo a jediný zvuk, který se k němu nesl, bylo hučení příboje.

Jak stál a s bušícím srdcem napjatě poslouchal, odněkud zdáli k němu ze tmy dolehl hlas, při němž se mu zježily všechny vlasy na krku. Pronikavý chraptivý šepot, který přicházel odnikud a nikým nevysloven. Stejný hlas, jaký slyšel v bytě u Crewa - Malloryho hlas.

"Jste tam, Jeanne?"

Vteřinu předtím, než vyšlehl zážeh výstřelu a ozvala se rána, v Corridonovi by se krve nedořežal. Za výstřelem se ozval výkřik - Jeannin hlas, potom cvaknutí závěru, a v následující chvíli prolétl domem prudký poryv větru.

Ann se vypotácela na galerii, až do Corridona vrazila.

"Co to bylo? Co se děje?" vykřikla ustrašeně.

Odstrčil ji, skočil k zábradlí a silným proudem světla z baterky posvítil do přízemí.

Světnice byla prázdná. Vchodové dveře zely dokořán.

"Jeanne!" zařval. "Kde jste?"

Nikdo mu neodpověděl.

"Kde je hlavní vypínač?" otočil se k Ann.

"V kuchyni."

"Počkejte tady," nařídil jí úsečně a rozběhl se po schodech. Za chvíli se světla rozsvítla a Corridon vyšel z kuchyně, aby si prohlédl světnici.

"Je pryč," sdělil Ann, stojící nad schody.

"Ale co ta rána? Co se stalo?" zajímala se Ann a sešla za ním dolů.

Corridon přešel k hlavním dveřím, propátral očima provazy deště, řinoucí se ve tmě, pak zavřel a zastrčil závoru.

"Rozhlédněte se, Ann, potřebuju najít kulku," požádal ji a sám začal se vzrušeným výrazem zkoumat stěny a nábytek. Střelu zarytou v obložení objevila Ann. Corridon ji nožem vydloubl a zploštělou kulku si otáčel mezi prsty.

"Kulka z mauserovky," prohlásil, dlouze se na Ann zadíval a potom se ušklíbl. "Říkal jsem vám, že mi něco chybí. Zmátl mě ten hlas. Myslím, že to mám!"

3.

Z plošiny nad domkem měl Corridon jako z ptačí perspektivy celý ostrov jako na dlani. Na druhém konci se na pozadí ranní oblohy pevně tyčil černý obrys Hermitu. Z místa, kde stál, viděl Corridon všechny části ostrova, kde se střídaly rovné pruhy vřesovišť a pak už jen skály spadající strmě do moře. Na východní straně se prostíral široký pás písku, zatímco na západní se břeh ježil rozeklanými kameny černých útesů.

Když si Corridon terén chvíli prohlížel, rozhodl se, že vřesovišti se vyhne. Neskýtalo možnost úkrytu a kdokoli se po něm vydá, okamžitě bude na očích. Na západní straně ostrova se mezi mohutnými skalisky a balvany člověk určitě schová daleko lépe, a proto se rozhodl, že začne pátrat odtamtud.

Spustil se do rokliny pod plošinou. Nádherně se zde mohl krýt, avšak postupoval jen pomalu, protože si musel dávat pozor, aby nevysrkoval hlavu nad hlodašové křoví, které v roklině rostlo, a šel vlastně stále skrčený. Nehodlal riskovat.

Za roklinou se terén začal opět zvedat a po chvíli se Corridon dostal ke dvěma stezkám. Jedna vedla ke břehu, druhá do kopce a musela stoupat na vrchol útesů asi půldruhého kilometru na západ. Stezka k moři byla nekrytá a Corridon se rozhodl vyšlápnout si nahoru. Z vrcholu zase uvidí ostrov jako z ptačí perspektivy a odtamtud, jak doufal, se mu podaří prozkoumat i pobřeží, aniž by se dolů trmácel.

Výtrvale šplhal a plně si uvědomoval naprostou opuštěnost ostrova. Jedinými společníky mu byli rackové, kteří nad ním s chraptivým skřehotáním kroužili.

Na vrchol útesů dorazil kolem poledního a sluneční žár ho doslova tiskl k zemi. Měl za sebou tři hodiny plahočení a kromě racků nenarazil na jedinou známku života.

Lehl si, aby proti obloze nebyl vidět, a začal se plížit k okraji skály. Postupoval opatrně, protože si pamatoval, jak ho Ann varovala, že tento kout země je proradný. Dostal se až k okraji a podíval se na mohutné skalisko pod sebou. Po pravici se táhl pruh písku vysušeného sluncem a napůl zastíněného kamenným valem.

Cosí na povrchu písku ho zaujalo. Přepířil se ještě kousek, natáhl krk a podíval se dolů. V písku jasně rozpoznal stopy člověka. I z té výšky, odkud se na ně díval - byly nějakých šedesát metrů pod ním - se nemohl mýlit. Stopy byly dlouhé, měly široký odstup a vedly k severu, obráceným směrem od domu, který nyní Corridonovi připadal na míle daleko.

Pohled na stopy jím otrásl. Byly poslední věci, kterou by čekal. Mallory! A jakoby v odpověď na otázku, která se mu mihla hlavou, spatřil, jak se v dálce něco pohnulo. Bleskově se otočil a očima zkoumal terén porostlý hlodašovými

křovím, ale nic neviděl. Potom, jako by si s ním hrála vlastní fantazie, objevil se mu na pozadí oblohy rozložitý obrys vysokého muže. Tak rychle, jak se postava objevila, opět zmizela, avšak to Corridonovi stačilo. Bez váhání se po čtyřech odplížil až ke srázu pod vrcholem útesu, a jakmile se ocitl pod obzorem, napřímil se a dal se do poklusu. Půda tu byla nerovná a kamenitá a ve chvíli, kdy Corridon dorazil do kotliny, supěl a po obličejí se mu řinul pot. Za kotlinou byl pás holé země, posázený obrovskými balvany. Táhl se k úpatí Hermitu. Corridon měl nyní k vrcholu hory necelý kilometr, a když zvedl oči, spatřil, jak ze skrytého skalního hnízda vylétl orel a plachtí k severu. Když jej Corridon sledoval, viděl, jak orel prudce mává křídly a rychle stoupá, aby se dostal co nejrychleji pryč. Vyplašeně skřehotal. Corridon z toho usoudil, že muž, kterého viděl, musí být někde blízko, a postupoval velice opatrně, využíval každíčké skryše a dával si pozor, aby neuvolnil jediný kamínek a neprozradil se. Trvalo mu téměř půl hodiny, nežli se dostal k vysoké skále poblíž Hermitu, přikrčený se vyšplhal až nahoru a pátravě střelil zrakem na dlouhý pás vřesoviště vinoucího se k útesům. To, co uviděl, ho přimělo narovnat se jako svíčka. V očích mu zaplál zmatený, ostražitý pohled, ale napjatý, nejistý výraz v obličejí se změnil v úsměv od ucha k uchu. Sotva deset metrů od něho seděl na balvanu chlap jako hora, masíroval si kotník a červený od slunce jako rak se tvářil jak boží umučení.

Vypálil pohledem po Corridonovi, a když ho poznal, nadšeně se rozzářil.

"Nazdar, kamaráde," prohodil vesele. "Pěkná štrapác, co? Doufal jsem, že na vás už brzy narazím. Už mě lezení po tomhle ostrově hrůzy přestávalo bavit."

Byl to detektiv-seržant Rawlins.

4.

"Možná mi nebudete věřit," přesvědčoval ho Corridon, když pomalu slézal ze skály, "ale větší radost, než vidět vás, mě nemohla potkat."

Rawlins se nepřestával zubit, avšak do očí se mu vkradl zbystřený pohled a ruka mu podvědomě vjela do kapsy u kabátu.

"To jsou mi věci," odušil opatrně. "Kde bych tušil, že se zaradujete, když vám přijdu na oči. Že vás překvapím, snad, ale potěším?"

"Mám radost," prohlásil Corridon. "A nemusíte lovit bouchačku," pokračoval poťouchlicky, když se usazoval na balvanu kousek od Rawlinse. "Nebudu zlobit. Vážně jsem moc rád, že jste tady. Potvrdil jste mi teorii, kterou jsem zrovna dával dohromady. Řekněte, vy jste se plahočil celou tu dálku několika kilometrů od břehu pěšky?"

"Přesně tak," potvrdil Rawlins. Tvářil se pořád jako starý dobrák, avšak oči mu pátravě svítily.

"Víte, chvíli jsem si myslel, že byste mohl být někdo jiný," řekl Corridon. "I když mě hned napadlo, že takové sloní šlápoty může nadělat jen polda. Jak jste zjistil, kde mě hledat?"

"Rozum nám nalil ten Polák Jan - čert ví, jak se vyslovuje příjmení," vysvětlil Rawlins. "Ta Francouzka je tady, vidíte?"

"Jasně. Vy jste Jana dostali?"

"Ano, ano. Tedy tu trosku, co z něj zbyla. Chlapi ho našli na trati pár kilometrů za Cockburnspath. A měl nám co povědět."

"Je v pohodě?"

"Ne, neřekl bych. Upřímně řečeno pochybuju, že ho ještě uvidím naživu. Vypadl z vlaku. Je div, že vůbec ještě mluvil."

Corridon vytáhl paklík cigaret, jednu si zapálil a balíček hodil Rawlinsovi. Zdálo se mu, že za sebou slyší šramot, ale neohlédl se.

"Vypadl? Nevyhodil ho někdo?"

"Ta Francouzka. Jakže se jmenuje?"

"Jeanne Persignyová."

"Správně. Tvrdil, že ho praštila do hlavy a vyhodila na trať."

Corridon přikývl.

"Říkal jsem si, že to tak musí dopadnout."

"Co o tom víte?" vyjel přísně Rawlins.

Po skále se s rachotem skutálel kamínek a Rawlins se otočil, avšak Corridon se ani nehnul.

"Spoustu," řekl. "Všechno se točí kolem chlapíka jménem Mallory. Jan se o něm určitě zmínil."

"Aby ne," otráveně přitakal Rawlins. "Vykládal jenom o něm, a jak vás zmáklí, abyste ho našel, a pánbuví co ještě. Vážně vám vysázeli sedm set padesát liber?"

Corridon se ušklíbl.

"Přehání. Ale zaplatili, to ano."

Rawlins si ho zpytavě změřil.

"Tvrdil, že Mallory zabil dva jeho kamarády - Lubiše a Harrise. A taky Ritu Allenovou. Je vedle jak ta jedle, jestli dovolíte. Malloryho jsme si hned proklepli. Je to skoro dva roky, co zahynul v aktivní službě. Není pochyb."

"Vážně? Jste si naprosto jistý?"

"Naprosto. Mně důkazy stačí."

"Předpokládám, že Jan vám taky vysvětlil celé pozadí? Pověděl vám o Gourvillovi a jak všechno začalo?"

Rawlins zabručel.

"Ano, ano. Prověřujeme si celou výpověď, ale zatím nám není k ničemu. Mne především zajímá smrt Rity Allenové, a

proto si chci promluvit s tím francouzským děvčetem." Nespouštěl z Corridona zkoumavý pohled. "Vy ale taky máte dobrý žaludek, vidíte? Co o Ritě Allenové víte? Byl jste u ní, když zemřela, ne?"

Corridon přikývl.

"Jenom mezi námi dvěma - byl, ale ani jsem se jí nedotkl. Slyšel jsem, jak vykřikla, a pak jsem ji našel. Nevěděl jsem, jestli spadla sama, nebo ji někdo strčil. S mými záznamy jsem se ocitl v hezky překerní situaci. Bleskově jsem vypadl."

"Lékařský náález ukázal, že ji někdo pomohl, a tím se z její smrti stala vražda, kamaráde," řekl Rawlins vážně.

"Nebude snadné ji dokázat," odporoval Corridon. "Budete mít co dělat, abyste porotu přesvědčili."

"Pokus nic nestojí," prohodil Rawlins. "Při vaší minulosti a pověsti ..." Rozzářil se. "Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybychom uspěli."

"Neříkejte hop, dokud jste nepřeskočil," pravil Corridon, jako když među ukrájuje. "Překvapení vás čeká hned teď, ale žádný rozruch. Výborně střílí a tři minuty už nás má na mušce. Neslyšel jste ji?" Ohlédl se a hlasitě zavolal: "Pojďte sem, Jeanne, představím vás detektivu-seržantovi Rawlinsovi."

Z průrvy mezi skalami se s mauserovkou v ruce vynořila Jeanne. Koutky úst jí cukaly zlovolným úsměvem.

"Tentokrát pro změnu přicházíte v pravou chvíli," podotkl Corridon. Mrkl na překvapeného Rawlinse. "Toto je Jeanne Persignyová. Jestli můžu radit, nezkoušejte na ni žádný podraz. Jenom v klidu sedněte, a můžete-li, nepleťte se do hovoru. Musíme si s Jeanne leccos probrat. Nemám pravdu, Jeanne?"

"Myslíte?" odpověděla mu Jeanne jako vždy ledově lhostejným tónem.

"Koukněte -" nakouzl větu Rawlins, avšak Corridon ho gestem umlčel.

"Nevím, jestli jste slyšela, co jsme si tu povídali," pokračoval Corridon, když se Rawlins se zamručením vzdal, "ale pokud ne, bude vás asi zajímat, že policie dopadla vašeho kamaráda Jana a ten ze sebe všechno vysypal jak u zpovědi. Tvrdí, že z vlaku ho nevyhodil Mallory, ale vy. Je to tak?"

Jeanne mlčela. Opřela se o skálu a pistoli, namířenou na oba muže, si opřela u boku. Třebaže se pořád zlovolně usmívala, zdálo se, že se co chvíli zhroutí.

"Klidně vyložte karty," vybídl ji ostře. "Vyhodila jste Jana z vlaku vy?"

"Jo," potvrdila ochraptěle. "A co na tom záleží?"

"Ale záleží. A jak." Na chvíli se odmlčel. "Moc velká škoda, že jste nevěděla, že Mallory před necelými dvěma lety zahynul."

Trhla sebou.

"Žije!" vyhrkla a ruka jí vyletěla k čelu.

"Ne, není živý," ujistil ji Corridon a napjatě ji sledoval. "Kdybyste to byla věděla, nikdy k těmto událostem nedošlo, že ne? Tahala jste mě za nos až do veřejného večera. Jenomže včera jste to přepískla. Finta s napodobením Malloryho šeptavého hlasu vám poprvé vyšla, ale podruhé jste ji zkoušet neměla. Jakmile jsem zjistil, že všechna okna v baráku i dveře jsou zavřené a zajištěné, věděl jsem, že se dovnitř nikdo nedostane. A když jsem našel kulku, prozradila mi, že vyšla z vaší zbraně. Existoval jediný člověk, který mohl vypálit a šeptat vaše jméno: vy. Sečetl jsem si dvě a dvě. Jestliže jste napodobila Malloryho hlas včera, mohla jste jej napodobit také v Crewově bytě. Ale proč jste to dělala? Snažila jste se tolik zmást veškeré pronásledování Malloryho?"

Jeanne v bledém obličejí zacukal sval. Neřekla slovo.

"Druhý problém, který mi vrtal hlavou," navázal Corridon, "byl důvod, proč přišli o život Lubiš s Harrisem a Rita Allenová. Všechny spojovala jedna věc: věděli něco o Mallorym. Něco, co by k němu mohlo vést. Jestliže je Mallory mrtvý, kdo je zabil?"

Jeanne uhnula pohledem. Ztěžka dýchala a do očí se jí vkradl horečnatý svit.

"Mou chybou bylo, že jsem uvěřil Ranleighově báchorce, jak Mallory zradil Gourvilla," pokračoval Corridon stále stejným hovorovým tónem. "Ranleigh jí věřil, ale měl ji z druhé ruky, slyšel ji od vás, že? Jenomže to nebyl Mallory, kdo prozradil, kde se Gourville skrývá. Byla jste to vy!"

Trhaně lapla po dechu a přitiskla si ruce na tvář.

"Jiné vysvětlení není možné. Nic vám nevyčítám. Vím, co parchanti na gestapu dokázali. Napřed si podali vás, ale nic z vás nedostali. Pak si vzali do parády Ranleigha. Když ztratil vědomí, vrátili se k vám, že ano? A tentokrát vás mluvit donutili. Mallory slyšel, jak Gourville shazujete. Litoval vás a vzal vinu na sebe. Rytířský kousek, jaký mu byl šitý na míru. Byl ten typ. Když se Ranleigh probral z mdlob, řekla jste mu, že Gourville zradil Mallory, a Ranleigh uvěřil. Je to tak?"

Pokusila se něco říci, avšak slova jí uvázla v hrdle. Zpopelavěla a zdálo se, že se sotva drží na nohou.

"Tady je klíč k celé záležitosti," pokračoval Corridon. "Jan dychtil po odvetě. Bála jste se, že se dopátrá pravdy. Věděla jste, že jestli Malloryho najde, Mallory promluví. Proto jste se tak ohnivě snažila pátrání překazit. Jakmile se podle vás Mallorymu na stopu dostali Lubiš s Harrisem, zabila jste je. Pověsila jste se mi na paty, když jsem Ritu doprovázel domů, a jakmile jste si vyposlechla, jak mi vypráví o Malloryho ostrově, dostala jste strach a taky jste ji zabila." Prudce na ni ukázal. "Celou tu dobu jste to byla vy, že? Hned od začátku jen vy, a ne Mallory."

Zkoprněla, v obličejí jí cukalo, oči nepřičetně sršely.

"Ano!" zaječela. "Ano, já jsem Pierra zradila! Nevíte, co se mnou prováděli! Nechtěla jsem, aby bral Mallory vinu na sebe. Ten blázen mě miloval! Jako by mě takový cvok mohl zajímat! Ano, je to moje dílo! Já je všechny zabila!" Dala se na ústup, mřila na ně pistolí. "Ani hnout!" zavřískla, když se Rawlins zvedl. "Zavřít se nenechám. Jestli se za mnou pustíte, zastřelím vás!"

Obrátila se a slepě vyrazila kolem skály ke špičce útesu.

Rawlins zařval a chtěl se dát do běhu, avšak když se z blízkého křoviska vyloupily dvě postavy a začaly Jeanne pronásledovat, zastavil se.

"Chytni ji, Hudson!" hulákal rozčileně. "Ať vám neuteče!"

Jenomže splašenému tempu Jeanne detektivové nestačili.

"Daleko neuteče," řekl tiše Corridon.

Jeanne byla na špičce útesu dřív, než se oba detektivové dostali do poloviny vzdálenosti. Běžela jako srna a nohy se jí kmítaly, ještě když jí půda pod nohama zmizela. Zdálo se, že trvá celou věčnost, nežli se ozvala dutá rána, s níž tělo narazilo na spodní hřeben skal.

5.

K policejnímu člunu směřovali po písku dva detektivové a břemeno, jež měli naložit, nesli zabalené do nepromokavého pláště.

Rawlins stál zapřený proti větru, zamyšlený, ruce v kapsách. Čas od času hodil pohledem po Corridonovi, který seděl na kameni, kouřil a byl k oběma detektivům i jejich truchlivému úkolu obrácený zády.

"Jak se zdá, opět se vám podařilo vyklouznout," promluvil Rawlins téměř zasněně. "Co vy jste za chlapa..."

Corridon se zachmuřil.

"Mýlíte se ve mně, Rawlinsi," sdělil mu chladně. "Měl byste se probudit. Malér je, že bych pořád nejraději někomu pomáhal z bryndy. Jsem odstrašující příklad. Koukněte, v jaké patálii jsem skončil."

"Já vím," odfrkl si Rawlins. "Sedm set padesát liber - tomu říkáte pomoc bližnímu? Radši si dejte pozor, kam šlápnete.

Jednou byste mohl zplakat nad výdělkem."

"Ať mi zaplatili, kolik chtěli, bylo to pod cenu," pravil trpce Corridon. "Mou fotku otiskl kdejaký plátek v zemi, stříleli po mně, honila mě banda řízků, byl jsem obviněn z vraždy a kdoví co ještě. A počítám, že teď se budu muset s vámi vrátit a tvrdnout u vás v kanceláři, než sepišete prohlášení a pomůžu vám rozmotat celý ten propletenec, který mě ještě víc proflákne. Kdybych byl věděl, co se z toho vyvrbí, nikdy bych se téhle fušky nedotkl ani koncem tága."

"Půjde-li všechno dobře, nezdržíme vás dlouho," ujistil ho Rawlins s pohledem upřeným ke člunu. "Úplně stačí, že nahoru přišli a slyšeli všechno, co říká, i Hudson se Saundersem. Můžeme vyrazit. Máte něco, co si potřebujete vzít s sebou?"

Corridon zaváhal, potom zavrtěl hlavou.

"Ne, pokud jste připraveni, můžu vyrazit s vámi." Vstal.

Rawlins se lišácky usmál.

"A co váš člun? Přece jste sem nepříplaval?" nadhodil a vědouce se uchechtl.

"Na člun se vykašlete," téměř odsekl Corridon. "Neztrácejte čas, kotví na druhé straně ostrova. Někoho sem pošlu, aby jej odtáhl."

"A co ta mladá dáma, co zastavila vlak?" zeptal se Rawlins. "Je tady, ne? Čeká ji pět liber pokuty a trest za maření policejní práce. Nemůžeme ji tu nechat."

"Nežvaňte nesmysly," řekl Corridon. "Nikdo ji neviděl zatáhnout za brzdu. Odpřísáhnou, že se zastavením nemá vůbec nic společného. Neseženete dostatek důkazů, abyste s tím vyrukoval u soudu. Račte ji laskavě vynechat."

"To nemůžu," prohlásil Rawlins. "Budu si s ní muset promluvit."

"Podívejte, je to roztomilá holčina," pravil Corridon upřímně. "Je tu doma. Člun patří jí. Může se vrátit na pevninu, kdykoli si umane. Zkuste se jednou povznést nad policejní rutinu, Rawlinsi. Vynechte ji."

Rawlins se poškrábal na bradě.

"Je Malloryho sestra, vidíte?"

"Víte moc dobře, kdo je," odpálil ho Corridon. "Celá tahle záležitost se bude donekonečna omílat v novinách. Nechci, aby ji někdo se mnou spojoval. Víte, co novináři dokáží. Máte doma taky dceru, ne?"

Rawlins se uchechtl.

"Chyba lávky, já mám syna." Chvilku přemítal, nakonec položil otázku: "Není ona zrovna to děvče, co za války desetkrát seskočilo nad Francii?"

"Zkuste si to jednou a uvidíte, jaká je to zábava."

"Já ani omylem," zavrhl nápad Rawlins. "Myslím, že pro změnu máte jednu pravdu. Nebylo by spravedlivé spojovat ji s takovým rošťákem, jako jste vy. Dobrá tedy. Pojdme."

"A pak se najdou lidi, co tvrdí, že policie nemá srdce," usmál se poťouchle Corridon.

Když vykročili ke člunu, Rawlins se zeptal: "Nechcete se s ní aspoň rozloučit? Počkáme. Na nás neberte ohled."

Rawlins dokázal občas doslova sršet vtipem.

Corridon se zamračil.

"Proč bych se s ní měl loučit? Není můj typ." Vyrazil ke člunu, a když ho Rawlins dohonil, trpce dodal: "Navíc má přítele u námořnictva."

"Copak námořníci, to jsou frajeři," utajil Rawlins úsměv. "Námořník je skvělá partie. Ale stejně jste mě zklamal. Myslel jsem si, že otočit si ženskou kolem prstu je pro vás hračka."

"Proboha mlčte už!" vybafl Corridon, a když nastupoval do člunu, přelétl pohledem hřeben útesů v naději, že někde Ann naposledy spatří.